

Джейн Фийдър

A romantic couple in a tropical setting. The man is shirtless, wearing a white shirt draped over his shoulders, and is embracing the woman. The woman is wearing a light pink, off-the-shoulder dress and is looking up at him. They are standing near a body of water with lush greenery in the background.

**НЕОЧАКВАНАТА
ГОДЕНИЦА**

Джейн Фийдър

Неочакваната годеница

Предговор към трилогията „Годеницата“

Лондон, 11 май 1641

Фийби разтърка очи, докато търсеше кърпичката си. Не се учуди, че не можа да я намери, защото за тринадесет години беше загубила несметен брой кърпички. Като издаде енергичен смъркащ звук, който се оказа много ефективен, тя изчезна зад грижливо подрязания жив плет от лаврови дръвчета, за да се скрие от погледите на разговарящите и смеещи се гости. Шумната, весела гълчава на гостите се смесваше с дивия рев на тълпата, който долиташе на талази откъм Тауър Хил и се разбиваше в брега на Темза.

Фийби хвърли бърз поглед през рамо към дома на родителите си. От прелестната постройка, издигната на невисок хълм на южния бряг на Темза, се разкриваше чудесен изглед към Лондон и заобикалящите го земи. Прозорците блестяха под следобедното слънце, меланхолични звуци на арфа придружаваха хармонично шумната сватбена церемония.

Никой нямаше да я потърси. Пък и защо, след като тя не представляваше никакъв интерес. След онова глупаво произшествие Даяна я бе прогонила от стаята си. При спомена за случилото се Фийби потрепери. И тя не можеше да си обясни как ставаше така, че от време на време собственото ѝ тяло отказваше да я слуша и действаше самостоятелно. А околните бяха на мнение, че малката сестра е вечно преследвана от хаос и злополуки.

Тук беше на сигурно място – е, поне за известно време. Тя ускори крачка и затича към старата лодкарска барака, която беше тайното ѝ скривалище. След като баща ѝ беше преместил кея на къщата на ново място, за да бъде точно срещу стълбата на Уапинг, старата барака за лодки постепенно се рушеше. Килната на една страна, с хлътнал покрив, тя се гушеше във високата тръстика и бавно, но неизбежно ставаше жертва на соления въздух и вятъра.

Това беше единственото място, където Фийби можеше необезпокоявана да си ближе раните. Не вярваше, че баща ѝ си спомня за съществуването на старата барака, но когато наближи, видя, че вратата е леко притворена.

Първата ѝ реакция беше гняв. Някой бе дръзнал да ѝ оспорва единственото място, което наричаше свое. След това в душата ѝ се промъкна

страх. Светът беше пълен с чудовища, човеци и животни, а тази изоставена колиба беше чудесно място за тях. Кой можеше да знае какво я очаква вътре? Тя спря и погледна нерешително в тъмния процеп между вратата и рамката. Искаше ѝ се вратата да се отвори и да ѝ позволи да надникне в мрачната, обрасла с мъх стаичка. В крайна сметка гневът взе връх. Лодкарската барака беше нейна собственост и тя бе длъжна да прогони натрапниците, които и да бяха те.

Търсейки по-дебела тояга, тя навлезе в тръстиката и откри там стара дръжка на лопата, обкована с ръждясали, опасно стърчащи гвоздеи. Добре въоръжена, тя се втурна към бараката с лудо биешо сърце, но външно спокойна. Блъсна вратата с крак и слънчевата светлина нахлу в тъмната стаичка.

– Коя си ти? – попита смаяно Фийби, като откри, че натрапникът е смутено примигващо момиче, което обаче остана да си седи невъзмутимо на трикракото столче, придърпано към отворения прозорец, за да има повече светлина.

Фийби влезе и пусна оръжието си на пода.

– Аха – промърмори презрително тя. – Познавам те. Ти си дъщеря на лорд Гранвил. Какво търсиш тук? Защо не си на празненството? Мислех, че трябва да носиш булото на сестра ми.

Тъмнокосото момиче затвори внимателно книгата, като остави пръста си на страницата.

– Да, аз съм Оливия – отговори след кратка пауза то. – И н-не и-исках да стоя там. Татко каза, че щом н-не ж-желая, няма нужда да о-оставам. – В края на тази малка реч, която очевидно му беше струвала доста усилия, момичето облекчено пое дъх.

Фийби не можа да прикрие любопитството си. Оливия беше по-малка от нея, макар че на ръст бяха почти еднакви. Но най-важното бе, че Оливия беше стройна като тополка, много важна причина да ѝ завижда, тъй като постоянно се оплакваше от своята закръгленост.

– Това е моето тайно скривалище – обясни Фийби, без да се сърди, приседна на една паднала греда и извади от джоба си нещо увито в салфетка. – Много добре разбирам защо не си пожелала да останеш на сватбата. Аз трябваше да помагам на сестра си, но първо бутнах флакончето с парфюма и го счупих, после настъпих шлейфа ѝ и...

Тя разви пакетчето и захапа жадно джинджифиловата сладка. Предложи едно парченце на Оливия, но тя поклати глава.

– Даяна ме наруга здравата и заяви, че никога повече не иска да ме види – продължи Фийби. – Вероятно желанието ѝ ще се изпълни,

защото ще живее някъде далече в Йоркшир. Аз също няма да съжалявам, ако никога повече не я видя. – Тя вирна упорито брадичка към небето, убедена, че е предизвикала божествения гняв с тази опасна забележка.

– Т-тя не ми харесва – довери й Оливия.

– И аз не бих искала такава машеха... Би било ужасно! О, извинявай, аз все говоря неща, които не са на място – провикна се сърдито Фийби. – Свикнала съм да говоря, каквото мисля, и това си е.

– Т-това е истината – промърмори Оливия, отвори книгата си и продължи да чете.

Фийби смръщи чело. Тази Оливия не се държеше особено любезно, въпреки че й беше несъща племенница.

– Винаги ли заекваш?

Оливия се изчерви като рак.

– Не, аз не съм виновна...

– Не, разбира се, че не – побърза да я успокои Фийби. – Просто съм любопитна. – Тъй като не получи отговор, тя захапа втора джинджифилова сладка и огледа сърдито разпръснатите мазни петна, които незнайно как се бяха появили по розовата й копринена рокля. Новата й одежда беше ушита специално за сватбата на Даяна, за да бъде в ефектен контраст спрямо обшитата с перли булчинска рокля с цвят на слонова кост. За съжаление, както бе отбелязала с острия си език Даяна, Фийби имаше способността да разваля всеки добре замислен ефект.

През вратата нахлу хладен въздух, но след минута тя бе затръшната отвътре и в колибата се възцари полумрак.

– Господи, каква гадна сватба! – проговори натъртено момински глас. Новодошлата се облегна на затворената врата и изтри запотеното си чело. Едва тогава погледът ѝ падна върху другите две момичета – Нямах представа, че тази барака е толкова населена. Миналата нощ спях тук. Само така можах да се отърва от нахалните лапи на досадните местни ергени. Преди малко пак ме подгониха. Помислих, че тук ще намеря малко покой.

– Това е моето убежище – отговори сърдито Фийби и стана. – Намираш се на забранена територия.

Новото момиче съвсем не приличаше на гостенка. Косата му, водопад от яркочервени къдрици, явно не беше виждала четка от седмици. В полумрака лицето му едва се различаваше, но беше повече от ясно, че е обсипано с лунички. Роклята беше от груб лен, с разпран подгъв, воланите на ръкавите бяха изпокъсани.

– Не е вярно – възрази момичето и седна на една обърната лодка. – Получих официална покана за сватбата. Е, по-точно татко я получи – добави с усмивка то. – А където е Джак, там съм и аз.

– Знам коя си. – Оливия най-последно вдигна глава от книгата. – Ти си незаконната дъщеря на н-несъщия брат н-на татко.

– Аз съм Порция – потвърди любезно момичето. – Копелето на Джак Уорт. А ти сигурно си Оливия. Джак ми е говорил за теб. – Тя се обърна към Фийби: – Щом живееш тук, ти сигурно си сестра на булката.

Фийби седна отново.

– Ти знаеш много за нас.

Порция вдигна рамене.

– Очите и ушите ми са винаги отворени. Ако не внимаваш дори половин секунда, дяволите ще те сграбчат.

– Кои са дяволите?

– Мъжете – обясни с усмивка Порция. – Като ме гледате, сигурно не ми вярвате? – Тя се изкиска весело. – Слаба съм като плашило, но мъжете вземат всичко, до което могат да се докопат.

– Мъжете са отвратителни! – Тази възбудена, но съвсем ясно произнесена забележка дойде от Оливия.

– Аз също мисля така – съгласи се Порция и продължи с превъзходството на четиринадесетте си години: – Но ти си още много малка за такива заключения, скъпа. На колко години си?

– На единадесет.

– Е, скоро ще запееш друга песен – заяви мъдро Порция.

– Никога! Аз няма да се омъжа. – Кафявите очи на Оливия изпущаха стрели под гъстите черни вежди.

– Аз също – присъедини се към нея Фийби. – След като баща ми успя да намери такава добра партия за Даяна, сигурно ще ме остави на спокойствие.

– Защо не искаш да се омъжиш? – попита с интерес Порция. – Това е съдбата на момичетата с благороден произход.

Фийби поклати глава.

– Никой няма да ме поиска. Аз съм тромава, постоянно изпускам разни неща и говоря, каквото ми дойде на ума. Даяна и татко казват, че съм надарена само с недостатъци. Нищо не върша както трябва. Затова съм решила да стана поетеса. Възнамерявам да създам велики произведения.

– Сигурна съм, че ще си намериш обожател – възрази Порция. – Ти си красива, добре сложена и женствена. Докато аз със сигурност ще

остана неомъжена. Я ме погледнете! – Тя стана и се завъртя. – Плоска съм като дъска. На всичкото отгоре съм незаконородена, нямам нито пари, нито земя. Положението ми е безнадеждно. – Тя си седна и се засмя така безгрижно, сякаш изобщо нямаше причини да увесва нос.

Фийби размишляваше усилено.

– Разбирам думите ти. Наистина ще ти е трудно да си намериш мъж. Каква искаш да станеш?

– Искам да съм войник. Жалко, че не съм момче. И до днес не мога да простя на татко, че не ме е направил момче.

– Аз п-пък ще стана учен – включи се Оливия. – След година татко ще ми наеме домашен учител. Искам да живея и да следвам в Оксфорд.

– Жените не следват в университета – възрази Фийби.

– Аз обаче ще следвам – отговори твърдо Оливия.

– Божичко, един войник, една поетеса и един учен! Какво трио изродена женственост! – Порция се разтнесе от смях.

Фийби също се смееше, изпълнена с неизпитвана досега вътрешна топлина. Това чувство беше толкова сладостно... Най-много ѝ се искаше да пее и танцува с новите си приятелки. Дори Оливия се усмихна и упоритостта изчезна от погледа ѝ.

– Трябва да сключим договор, че ще се подкрепяме, особено ако някоя от нас се изкуши да се отклони от правия път и да стане обикновена като другите. – Порция скочи. – Оливия, носиш ли ножичка в чантичката си?

Оливия развърза шнурове на дантелената торбичка, която висеше на колана ѝ, извади малка ножичка и я подаде на Порция. Тя отрязва внимателно три червени къдрици от буйната грива, която обграждаше лицето ѝ като ореол.

– Фийби, ти отрежи три руси къдрици, а Оливия ще се раздели с три черни. – Порция затрака с малката ножичка и се засмя от удоволствие. – Сега ще видите какво ще направя.

Под любопитните погледи на двете момичета тя изплете сръчно три пръстена от разноцветните къдрици.

– Всяка от нас ще получи по един пръстен. Моят е червен отвън, този на Фийби светъл, а на Оливия черен. – Тя им подаде пръстените. – Значи, ако някоя от нас усети, че честолубието е на път да я изостави, трябва само да погледне пръстена и да си спомни за другите... Боже, как забравих, трябва да подпечатаме съюза си с кръв! – Зелените, косо разположени котешки очи святакаха зарадвано.

Тя одраска китката си и изстиска капчица кръв.

– Ти си наред, Фийби. – И ѝ подаде ножичката. Фийби разтърси русата си глава.

– Не мога. Ти го направи. – Тя затвори очи и протегна ръка. Порция драсна нежната ѝ кожа и се обърна към Оливия, която вече беше разголила китката си.

– Така. А сега да потъркаме китки, за да се смеси кръвта. Така ще скрепим клетвата си и ще знаем, че от днес нататък всяка от нас е готова да направи всичко за другите две.

Оливия съзнаваше, че за Порция това бе само игра, докато за нея беше повече от сериозно – доказваше го треперенето ѝ при докосването. Ала строго си напомни, че един бъдещ учен не бива да се вълнува за дреболии.

– Ако някой ден една от нас попадне в затруднено положение, може да изпрати пръстена на другите две и те ще ѝ се притекат на помощ! – извика въодушевено Фийби.

– Каква глупава романтика – промърмори презрително Оливия.

– Какво лошо има в романтиката? – попита почти сърдито Порция и Фийби я дари с лека благодарна усмивка.

– Учените не са романтични – отговори вразумително Оливия, която мръщеше чело с такова напрежение, че веждите ѝ се събираха над дълбоките тъмни очи. Огледа се и въздъхна. – Б-боже, трябва да се връщам на п-празненството. – Тя прибра пръстена в дантелената си чантичка и сякаш за да си вдъхне смелост, притисна пръсти към китката си, където личеше тънка кървава следа.

Когато Оливия отвори вратата, през реката долетяха буйните виковете на градското простолудие и изпълниха утихналата лодкарска барака. Воят беше толкова заплашителен, че момичетата потрепериха.

– Р-разбирате ли какво викат?

– Викат: Главата падна! Главата падна! – обясни премъдро Порция. – Току-що са екзекутирали граф Страдфорд.

– И защо? – попита смаяно Фийби.

– Господи, ама ти нищичко ли не знаеш? – Порция беше повече от изненадана. – Страдфорд беше най-близкият съветник на краля. Парламентът се противопостави на негово величество и изправи Страдфорд пред съда. Осъдиха го на смърт и назначиха екзекуцията за днес.

Оливия усети как космите на тила ѝ настръхнаха. Кръвожадният, брутален рев на триумфиращите тълпи отекваше в ясният майски въздух, а стълбовете дим от огньовете на радостта, запалени, за да отбележат жестоката смърт на един знатен, се издигаха гъсти и задушавачи над

града и околностите.

– Джек казва, че предстои гражданска война – продължи Порция, която винаги наричаше баща си на малко име. – А той винаги излиза прав.

– Но това е ужасно! – извика уплашено Оливия. – Не е редно да има гражданска война!

– Ще видим – отговори равнодушно Порция.

– Най-добре е гражданската война да избухне веднага, за да не се връщам на празника – промърмори сърдито Фийби. – Идваш ли и ти, Порция?

Момичето поклати глава.

– Вие вървете – отговори тя и махна рязко с ръка. – За мен няма място там.

След кратко колебание Фийби последва Оливия, стискайки здраво пръстена от разноцветни кичури.

Порция остана сама в компанията на паяците. Тя се наведе, грабна остатъка от джинджифиловата сладка, която Фийби беше забравила, и я изяде трошичка по трошичка, за да удължи удоволствието. Сенките бързо се удължаваха, а дивите викове откъм града и веселите шумове от празненството взеха да отзвучават с настъпването на залеза.

ПРОЛОГ

Ротердам, декември 1645

Брайън Море вървеше бързо по тъмната алея, отдалечаваща се от пристанището. Мъжът го следваше; бе увит плътно в наметалото си, с ниско нахлупена над челото качулка. Сливаше се със сенките, притискайки се към влажните каменни стени на къщите от двете страни на тясната уличка. Покривите почти се допираха над главата му, но непрестанният дъжд продължаваше да го мокри, докато вървеше безшумно по хлъзгавия калдъръм.

Англичанинът знаеше, че го следят, но не даваше никакъв признак на уплаха, дори с мръдване на плешките не издаваше, че всеки негов нерв е изпънат и нащрек. Стигна до една тясна порта и се поколеба. После вдигна ръка, сякаш за да почука, и изчезна бързо в тясното тъмно пространство, извън видимостта на уличката, притискайки се към затворената врата.

Преследвачът спря и сви вежди. Англичанинът не трябваше да спира на тази уличка. Предполагаше се, че ще иде в „Черното лале“, за да се срещне с агента на холандския крал, Фредерик Хенри Оранжки. Мъжът изруга тихо. Как можаха информаторите му да направят такава грешка? И най-вече Долтс.

Тръгна отново, свивайки се в наметалото си. Когато наближи вратичката, Брайън Море се изпречи пред него. Мъжът видя най-напред едни малки кафяви очички, студени като на усойница. После зърна проблясъка на стомана. Посегна към камата си, но замря, парализиран от съзнанието за собствената си безпомощност.

Върхът на сабята хлътна в гърдите му, плъзгайки се през наметалото, ризата и плътта така леко, както нож се връзва в масло. Болката бе остра, пронизваща и ледена. Той се свлече до стената, хващайки се в отчаяние за мокрите камъни, и затихна на земята неподвижен, в локва кръв, която бързо се сля с тъмните дъждовни петна по паважа.

Брайън Море го обърна с върха на ботуша си. Изцъклящите се вече очи се втренчиха в него. Лека усмивка раздвижи устните на Брайън. Отдръпна лениво ръка и заби върха на сабята дълбоко в корема на мъжа. Раздвижи я нагоре-надолу и една сиво-пурпурна маса вътрешности се изсипа на калдъръма.

Брайън отново погледна надолу към окървавената купчина месо, после изсумтя презрително, изви устна нагоре, обърна се и продължи нататък по алеята.

Стигна до края ѝ и сви вдясно. Тази улица беше по-широка, осветена от прозорците на една странноприемница. Вятърът полюляваше скърцащата табела с едно черно лале.

Брайън бутна вратата и влезе в залата, претъпкана с многогласна тълпа. Вонята на киснала бира, немита човешка плът и варени свински крака виснеше тежко в отровения от пушек въздух. По варосаните стени сълзяха огромни петна влага, от масивните греди на тавана висяха много свещници с миризливи лоени свещи.

Брайън си проби път през шумната навалица и се насочи към ниската врата зад бара, където един червенолик мъж точеше бира с равномерни движения, нареждайки пълните халби една до друга пред себе си. Размъкнатата прислужница ги поемаше, слагаше ги на подноса си и ги носеше вдигнати високо над главата си, избягвайки похотливите опипвания, като от време на време плясваше ръката на някой клиент.

Мъжът на бара вдигна поглед, когато Брайън се приближи към него. Кимна му кратко и посочи с глава към ниската врата зад себе си.

Брайън вдигна резето и влезе в малка стая с прихлупен таван. Един мъж седеше до огъня край ниска масичка, стиснал халба в двете си ръце. В стаята се чувстваше влажна хладина въпреки веселото прашене на огъня, мъжът не бе свалил наметалото и шапката си. Когато Брайън влезе, той вдигна очи и го огледа от глава до пети.

– Следили са ви – каза мъжът с учудващо равен носов глас. Очите му се спряха на острието на сабята, която Брайън още не бе сложил в ножницата. Кръв капеше от върха ѝ и попиваше в праха, събран по пода.

– Да – потвърди Брайън.

Вдигна сабята и изгледа ръждивите петна с вид на човек, който се наслаждава на добре свършената си работа. После с решителен жест пхна оръжието в ножницата, притегли един стол и седна срещу мъжа.

– Някой от агентите на Стрикланд? – запита мъжът, вдигайки халбата си.

– Струва ми се. Нямах време да питам – отвърна Брайън. – Моментът не беше подходящ за светски разговори.

Посегна към каната с бира и тъй като нямаше друга чаша, я надигна и отпи голяма глътка.

– Като убивам, ожаднявам – поясни той. Облиза устни и върна

каната на масата.

Другият само изсумтя и потърси нещо в наметалото си. Извади един лист от джоба на вълнения си жакет и го положи замислено на нашенарената с петна маса.

Малките кафяви очи на Брайън следяха внимателно ръцете на мъжа; не каза обаче нищо, съдържайки нетърпението си.

– И така – пророни другият след няколко дълги секунди, – Негово величество беше много великодушен.

– Синът на негово величество, който е и негов наследник, е женен за дъщерята на крал Чарлз – напомни Брайън Море с лек сарказъм.

Тонът му накара другия да присвие очи.

– Както и да е, Холандия е неутрална спрямо вашата гражданска война – заяви той. – Кралят прави голяма отстъпка, като предлага тази помощ.

– Това ще бъде взето под внимание. – Брайън вдигна отново каната и я поднесе към устата си.

Другият кимна, явно доволен. Разви листа и мълчаливо го плъзна през масата.

Брайън остави каната и взе листа. Пробяга с очи по спретнато изписаните колони. Оранжевият царстващ принц наистина беше великодушен. Боеприпасите, които предлагаше да прати на победения и обеднял крал на Англия, щяха съществено да намалят разликата в силите между „новата армия“ на Кромвел и кралските „кавалери“.

– Негово величество ще се отблагодари щедро – изрече бавно Брайън.

Бръкна в джоба си и на свой ред извади едно писмо. То носеше печата на Чарлз, крал на Англия.

Другият го взе и разгледа внимателно печата. Бяха му казали какво да търси и той безпогрешно разпозна кралските отличителни знаци. Пхна документа в жакета си и допи бирата.

Столът му изскърца по дъските, докато ставаше и изваждаше ръкавиците, затъкнати в колана му.

– Ще ви бъдат съобщени точни подробности за доставката, след като кралят прочете писмото и вземе мнението на съветниците си. Корабът ще тръгне от Ротердам. Трябва да бъдете готов.

Излезе и затвори вратата след себе си.

Брайън Море допи бирата от каната. Когато привършеше успешно мисията, щеше да си иде у дома, носейки триумфално плодовете на посредническите си усилия. И най-накрая щеше да привлече вниманието на

онези хора около краля, които действително имаха власт. Щяха да признаят сръчността му. И щеше да получи награда. Ако изиграеше добре картите си, тази награда щеше в крайна сметка да му позволи да преследва лични цели, прикривайки ги с работа в полза на краля.

Уудсток, Оксфорд, януари 1646

Лейди Фийби Карлтън лежеше извънредно тихо, вслушвайки се в равномерното дишане на другарката си по легло. Оливия спеше много леко и се будеше и при най-малкия звук. А тази вечер тя не биваше да знае какво е намислила Фийби. Двете нямаха тайни една от друга, бяха дори по-близки от сестри. Само че Фийби не би могла да позволи даже на най-скъпата си приятелка да разбере какво щеше да направи сега.

Фийби бутна покривката и стъпи на пода. Оливия се размърда и се обърна. Фийби замръзна. Огънят бе почти угаснал, в стаята беше толкова студено, че дъхът ѝ се стелеше като бледа мъгла в неясната светлина на догарящата над камината свещ. Оливия се плашеше от тъмното и винаги заспиваше на запалена свещ.

Оливия отново задиша равномерно и Фийби се приближи на пръсти към гардероба. Беше го оставила полуотворен, за да не скърца. Извади вързопа с дрехи и торбичката и заприсъпя с премръзналите си крака към вратата. Вдигна резето и я отвори само колкото да се промъкне ребром през нея и да потъне в тъмния коридор.

Навлече, треперейки, дрехите си направо върху ношницата. В свещниците по коридора нямаше факли, беше тъмно като в рог, но Фийби не се плашеше от тъмнината. Щом не може да види никого, значи и никой няма да я види.

Къщата бе тиха, чуваха се само обичайните нощни изскърцвания на старата дървения. Тя обу вълнените си чорапи, грабна ботушките и торбичката и тръгна предпазливо по коридора към широката стълба, която водеше до голямото преддверие.

Преддверието тънеше в сенки, осветено само от неугасналата жарава в огромната камина в отвъдния му край. Огромните покривни греди виснеха мрачно и тежко над главата ѝ, докато тя слизаше по стъпалата по чорапи. Истинска лудост беше всичко това, но Фийби не виждаше какво друго да стори. Нямаше да се остави да я омъжат насила, да я продадат като прасе на панаир на един мъж, който виждаше в нея само крава за разплод.

Метафорите накараха Фийби да направи гримаса, но тя осъзнаваше, че и двете съвсем ясно описват положението ѝ. Не живееше в

средните векове. Не беше възможно да накараш някого да сключи нежелан брак, но ако не предприемеше нещо наистина драстично, точно това щеше да се случи с нея. Баща ѝ отказваше да се вслуша в здравия разум; виждаше само собствената си изгода и беше твърдо решил да използва единствената останала му дъщеря така, както намери за добре.

Фийби измърмори под нос, пресичайки преддверието, студът от камъните проникваше през чорапите ѝ. Спомни си какъв неотстъпчив егост беше баща ѝ и почувства прилив на сили. Страхуваше се от това, което щеше да направи. Същинска лудост бе да подема подобна битка, но нямаше да се омъжи за човек, на когото му е все едно дали тя съществува.

Тежката дъбова врата беше зарезана. Тя пусна долу ботушките и торбичката и вдигна желязната греда. Беше тежка, но Фийби успя да я сложи в скобите ѝ отстрани на вратата. Издърпа първото резе, после се наведе да дръпне и второто в основата на вратата. Дишаше учестено и въпреки студа между гърдите ѝ се събраха капчици пот. Не виждаше нищо освен вратата, солидната маса запълваше цялото ѝ полезрение, заемаше цялото ѝ внимание.

Бавно отвори вратата. Лъхна я силна струя студен въздух. Тя си пое дълбоко дъх...

Изведнъж вратата се затвори. Една ръка бе посегнала над рамото ѝ и се бе облегла на рамката, Фийби погледна ръката... плъзна поглед по-нататък... и замря зашеметена. Откъде се беше взела? Почувства зад гърба си топлината на едно тяло, едно силно присъствие, което запречваше пътя ѝ за бягство точно както затворената врата не ѝ позволяваше да излезе.

Обърна глава, вдигна очи и срещна озадачения и безспорно раздразнен поглед на евентуалния си бъдещ съпруг.

Катон, маркиз Гранвил, я гледа мълчаливо цяла минута. Когато проговори, гласът му я шокира още повече от мрачното му мълчание.

– Какво, за бога, правиш, Фийби?

Гласът му, плътен и мек, я накара да потръпне, както често ѝ се случваше напоследък. За миг тя загуби ума и думата и застана втрещена, с отворена уста, като селски идиот.

– Отивах на разходка, сър – изрече с едва чут глас абсурдното си оправдание.

Катон я погледна невярващо.

– В три часа сутринта? Не ставай смешна.

Изглежда я остро и кафявите му очи, толкова тъмни, че изглеждаха

почти черни в сенчестия полумрак на преддверието, се присвиха. Погледна торбичката и ботушките на пода до краката ѝ.

– На разходка, а? – произнесе с неприкрит сарказъм. – По чорапи, ни повече, ни по-малко?

Сложи ръце на раменете ѝ, отстрани я, пъкна резетата по местата им и положи обратно гредата. Тя тупна на място с тежък удар, който отекна като истински погребален звън в ушите на Фийби.

Той се наведе, взе торбичката, каза рязко: „Хайде“ и тръгна към вратата в дъното на преддверието, водеща към кабинета му.

Фийби метна поглед към ботушките си, после сви рамене с тъпо примирение и ги остави където си бяха. Тръгна след широкия гръб на маркиза, забелязвайки въпреки желанието си как разкошното кадифе на халата гали широките му, мощни рамене и пада в елегантни черни дипли над обутите му в ботуши глезени. Да не би да се е канел да иде горе да си ляга? Как е могла да бъде толкова глупава и да не забележи жълтата ивица от светлината на свещта под вратата му? Изобщо не ѝ бе хрумвало, че някой може още да стои буден в този късен ношен час.

Катон влезе в кабинета си и стовари торбичката на масата презрително, както се стори на Фийби. После се обърна към нея и поръбеният с кожи халат описа кръг около глезените му.

– Затвори вратата. Няма защо да въвличае други в този разговор.

Фийби затвори вратата и опря гръб на нея. В кабинета на Катон беше топло, огънят пламтеше буйно, но в очите на маркиза, който я гледаше намръщено, нямаше никаква топлота. Той се обърна към торбата на масата.

– И така – поде маркизът с весел тон, – отиваше на разходка, нали?

Отвори торбата и извади оттам най-хубавото наметало на Фийби. Сложи го на стола и продължи да вади нещата едно по едно. Очите му под сардонично вдигнатите вежди не изпусаха нейните, докато вадеше и разгърсваше ризите, чорапите и фустите ѝ, полагайки ги с преувеличена грижливост върху облегалото на стола. Накрая сложи на масата четките ѝ за коса и пакетчето с фуркети и панделки.

– Странен багаж за разходка – забеляза той. – Но който е тръгнал да се разхожда в три часа сутринта в средата на януари, вероятно е способен на всякакви странности, не мислиш ли?

Фийби искаше да хвърли нещо по него. Вместо това се приближи към масата и започна равнодушно да прибира покъртителния си багаж в торбичката.

– Отивам да си легна – произнесе тя с безразличен глас.

– Още не. – Катон сложи ръка върху нейната. – Страхувам се, че ми дължиш обяснение. В последните две години живееш, както предполагам, задоволително под покрива ми. И сега излиза, че искаш да избягаш посред нощ, без да кажеш нищо никому... Или и Оливия е замесена? – завърши той с остър тон.

– Оливия не знае нищо, милорд – изрече Фийби. – Тя не е виновна.

Бащата на Оливия се задоволи да кимне.

– И така, обясни, ако обичаш.

Как беше възможно да не знае? Как беше възможно този мъж така да я привлича... да го намира толкова непоносимо привлекателен, когато за него тя не беше по-значителна от някоя мравка... представляваше просто някакво удобство. Не беше я погледнал както трябва нито веднъж през двете години, откакто живееше под покрива му. Тя бе сигурна, че идеята за този брак бе дошла от баща ѝ, а Катон просто бе съзрял нейните предимства.

Жена му Даяна, сестрата на Фийби, бе починала преди осем месеца. Вдовците обикновено се женеха за балдъзите си. Така зестрата оставаше в семейството и съюзът между двете фамилии се запазваше. Разбира се, това бе предимство за Катон. Разбира се, той бе дал съгласието си.

Никой не се бе посъветвал с Фийби. Не бяха сметнали това за необходимо. Дори нямаше и подобие на ухажване.

Катон продължи да я гледа намръщено. Забеляза разсеяно, че копчетата на палтото ѝ са закопчани накриво, като че ли се е обличала бързешком и на тъмно. Гъстата ѝ кестенява коса, свита на неумел кок на върха на главата, се бе разпиляла в непокорни кичури. Закопчалката на наметалото ѝ се държеше на една нишка. *Каква повлекана*, улови се да мисли. Разбра, че и преди го беше забелязвал. Сега си спомни, че Даяна все се оплакваше от това.

– Фийби... – поде той с нетърпелив тон.

Тя си пое дълбоко дъх и избъбри:

– Не искам да се омъжвам, сър. Никога не съм искала да се омъжвам. Няма да се омъжа.

Това като че ли накара маркиза да замълчи. Той се намръщи още повече. Прокара ръка през ниско остриганата си тъмнокестенява коса от върха на челото чак до тила. Този жест бе болезнено познат на Фийби. Правеше го всеки път, когато се замислеше дълбоко, когато забелязваше някоя подробност или обмисляше план за действие. А напоследък това винаги караше коленете ѝ да омекват.

Катон се обърна и се приближи към масивния махагонов шкаф.

Наля си вино от сребърната гарафа в една метална чаша, отпи замислено и се обърна пак към Фийби.

– Нека се опитам да разбера. Не искаш да се омъжиш за мене лично... или мисълта за брака по принцип не ти харесва?

Гласът му бе изгубил язвителната нотка и в него се четеше просто любопитство.

Ако смятах, че има дори най-малък шанс да ми обърнеш толкова внимание, колкото обръщаш на конете си, или да ме намиращ толкова интересна, колкото политиката или тази проклетата война, вероятно бих се омъжила за тебе, без да питам, помисли огорчена Фийби. Всичките ѝ измислени мнения за безбройните неизгоди на брака за една интелигентна или независима жена щяха да се изпарят веднага, стига само маркизът да бе показал поне мъничко интерес към нея като към човек, вместо като към някакво удобство. Тя изрече с безразличен тон:

– Не се интересувам от брак с когото и да било, лорд Гранвил. Не виждам предимствата от него... поне за себе си.

Това беше толкова необикновено и смешно изказване, че Катон се засмя:

– Скъпо момиче, не можеш да живееш без съпруг. Кой ще ти осигури покрива над главата? Храната на масата? Дрехите на гърба?

Смехът в очите му изчезна, когато видя как тя стисна упорито устни. И каза рязко:

– Съмнявам се, че баща ти ще продължи да издържа една непочтителна и неблагоприятна дъщеря.

– Вие бихте ли отказали да издържате Оливия в такава ситуация? – запита Фийби.

Катон отвърна рязко:

– Не говорим за това.

Напротив, тъкмо за това говореха, защото Оливия дори повече от Фийби бе решена да не се подчини на диктата на някой съпруг, но Фийби си замълча. Не беше нейна работа да го казва.

– И така, вместо да станеш маркиза Гранвил и да живееш в удобство и сигурност, ти избираш да избягаш посред нощ в една разкъсвана от война околност, пълна с разярени войници, които ще те изнасят или ще те убият още щом те зърнат?

В гласа му отново се чувстваше сардонична нотка. Той отпи още една глътка от виното и я погледна над чашата си. Фийби, която никога не усукваше, избъбри:

– Лорд Гранвил, бихте ли казали на баща ми, че не искате да се

ожените за мене?

– Не! – заяви Катон ядосан. – Няма да му кажа подобно нещо. Ако не ме харесваше, тогава щях да му го кажа, но тъй като причините, които изтъкваш, са под всякаква критика... само бълнувания на глупаво момиче... няма да направя такова нещо.

– Не съм глупава – каза тихо Фийби. – Имам пълното основание да държа на схващанията си, сър.

– Разумни схващания, няма що – изфуча той.

Но изражението му се смекчи. Макар че тя бе на същата възраст, на която се бе омъжила сестра ѝ Даяна, Фийби беше някак си по-ранима, помисли той. Имаше по-малко защитни сили. Даяна никога не бе показвала и най-малката уязвимост. Беше се плъзгала през живота, красива и може би понякога крехка като най-фин порцелан. Грациозна и царствена като лебед. Според Катон тя никога не бе поставяла под въпрос нито себе си, нито правата си. Знаеше коя е и какво иска.

Дебеличката, развлечена по-малка сестра на Даяна беше доста различна, помисли той. Стърчиопашка. Сравнението го накара да се усмихне.

Фийби долови леката му усмивка. Тя я изненада след това безкомпромисно изказване. Но усмивката изчезна и тя помисли, че е сбъркала.

– Връщай се в леглото – каза Катон и ѝ подаде торбичката. – Няма да споменавам нищо на баща ти.

Това беше отстъпка. Но тя не можа да се застави да благодари на маркиза. Фактът, че той имаше властта да направи живота ѝ истински ад, а избра да не упражни тази си власт, не ѝ се стори достоен за благодарности. Тя изобрази подобие на реверанс и тръгна към спалнята си.

Съблече се отново в коридора, за да не събуди Оливия. Ако тя се събудеше, Фийби трябваше да ѝ каже цялата истина. И нямаше как да обясни какво я беше прихванало точно преди Коледа.

Тогава седеше на тавана, където държяха ябълките, гледайки към двора на конюшните, и се бореше с една непокорна строфа от стихотворението, което се опитваше да пише, когато Катон бе влязъл в двора начело на група конници от Кромвеловите войски. Две години Фийби бе виждала маркиз Гранвил да си върши работата всеки ден и почти не го бе забелязвала. Знаеше, че и той не я забелязва. Но през този леден декемврийски ден се случи нещо много странно.

Останала пак по риза, Фийби се пъкна в леглото. Намери чаршафите изстинали и се примъкна по-близо до Оливия. Легна с широко отворени очи, загледана в тъмните шарки на стенните килими, които

изобразяваха тържества по случай Деня на цветята.

От мисълта ѝ не излизаха спомените от онзи миг преди Коледа, когато се бе влюбила... или се бе увлякла... или каквото и да беше това ужасно неудобство... по Катон, маркиз Гранвил.

Бе го гледала как влиза в двора на черния си кон – нещо, което бе виждала много пъти. Яздеше начело на конниците, но когато дръпна юздите, се бе приближил Джайлс Крамптън, неговият лейтенант. Катон се бе извърнал настрани, за да говори с него.

Беше гологлав и Фийби бе забелязала как в тъмнокестенявата му коса се прокрадва златиста нишка. Бе махнал на Джайлс с облечената си в ръкавица ръка и сърцето на Фийби сякаш бе спряло да тупти. Такива неща се случваха непрекъснато в поезията. Но въпреки че беше поетеса, Фийби рядко бе спохождана от излишък на чувства и никога не си бе представяла, че стихът може да бъде верен израз на действителността.

И тя бе останала така на тавана с ябълките, мастилото капеше от перото и върху скъпата кремава хартия, ябълката бе заседнала недоизядена в устата ѝ, а тя усещаше как кожата ѝ става все по-гореща и по-гореща.

Той бе слязъл от коня и тя бе наблюдавала вцепенена грациозните му движения. Бе наблюдавала профила му, забелязвайки за пръв път леката гърбица по средата на дългия му нос, квадратните очертания на брадичката и фината права линия на устата му.

Фийби се намръщи силно в тъмното. Това навярно бе някакъв миг на ангелска отнесеност. И не се бе изпарил, както беше редно. Винаги щом чуеше гласа му и стъпките му по стълбите, в корема ѝ нещо започваше да пулсира. Когато той влезеше в някоя стая, тя трябваше да излезе или да седне, преди коленете ѝ да са я издали.

Това беше абсурдно. Но не можеше нищо да направи. За едно разумно същество това бе върховна несправедливост. Само преди два дни баща ѝ ѝ бе съобщил, че тя трябва да замести покойната си сестра като съпруга на лорд Гранвил. За миг ѝ се зави свят. Пред нея се откриваше разкошната перспектива да осъществи мечтата си. Любов и страст с мъжа, чието присъствие само бе достатъчно, за да накара сърцето ѝ да бие като барабан.

Маркизът бе застанал до баща ѝ.

И ѝ бе кимнал.

Лорд Гранвил не ѝ бе казал нищо. Нито една думичка. Просто бе кимнал, когато баща ѝ бе завършил изказването си. След това дойде кратко изброяване на подробностите по зестрата ѝ и по женитбата. И

Катон бе слушал безразлично. Съвършено ясно беше, че е чувал това и преди. На Фийби ѝ се бе сторило, че се отегчава или не разполага с достатъчно време. Но той винаги нямаше време. Ако не ръководеше някоя обсада на роялистка крепост някъде по течението на Темза, имаше среща с Кромуел и другите генерали от „новата армия“, за да планират стратегията в главния щаб някъде към Оксфорд.

Фийби и Оливия го виждаха рядко. Живееха собствен живот в удобното имение, което Катон бе купил в Уудсток, на осем мили от Оксфорд, когато театърът на военните действия се бе преместил от северната част на Англия на югозапад. Не искаше да остави семейството си незащитено в Йоркшир и ги бе довел със себе си. Смъртта на Даяна не бе оставила почти никакъв отпечатък върху живота му, смяташе Фийби.

Но бе повлияла значително върху живота на Фийби и Оливия. Освободени от тиранията на Даяна, те можеха свободно да се занимават със собствените си неща и допреди два дни... или по-скоро допреди Коледа, така поне се струваше на Фийби... нищо не бе нарушило спокойствието им.

Сега тя бе осъдена да се омъжи за човек, който би се оженил за една здрава свиня, стига да му дойде с подходяща зестра и добър потенциал за създаване на поколение. Дори Дантевият ад не бе създал подобно непоносимо мъчение. Тя трябваше да прекара остатъка от живота си с мъж, когото обичаше и към когото изпитваше луда страст, но който едва забелязваше съществуването ѝ.

И най-лошото от всичко беше, че нямаше на кого да се довери. Не би могла да обясни нищо от това на Оливия. Нямаше думи... или поне тя не се сещаше за такива.

Порция би я разбрала, но беше в Йоркшир. Лудо щастлива с Руфъс Декатур. И ако Катон Гранвил не беше буден в три часа през нощта, Фийби сега щеше да е на път за Йоркшир.

Фийби леко изпъшка, сви се на една страна и затвори очи.

На долния етаж Катон духна свещите в кабинета си, оставяйки само тази на свещника, и се наведе, за да побутне една цепеница, която се бе изплъзнала от решетката. Изправи се и се загледа разсеяно в огъня. Едва сега осъзна какво представляваше налудничавото намерение на Фийби. Коя жена ще се втурне навън в ледената нощ, без да обръща внимание на очевидните опасности? Къде беше тръгнала тя, за бога?

И заради какво? Една млада жена с потеклото и богатството на Фийби, която не иска да се омъжва... в действителност, готова да отхвърли предложението на един маркиз! Това момиче има бръмбари в

главата си.

Той би могъл да я разбере, ако баща ѝ се канеше да я омъжи за някакво чудовище. Ако искаше да даде ръката ѝ на някакъв противен старик...

Дали Фийби не мисли за *него* по такъв начин?

Тази идея го възмути. Разбира се, че това беше абсурд. Той беше в разцвета на силите и възможностите си. Наистина, не бе имал късмет със съпругите си... или те не бяха имали късмет със съпруга си, помисли той с горчивина. Не беше обичайно един мъж да загуби три съпруги преди тридесет и четвъртата си година, но това може би беше зловещо предзнаменование за една млада жена, която се готвеше да стане четвъртата.

Фийби обаче не бе казала, че има лични възражения срещу него, а само срещу брака като гражданско състояние. И това, естествено, беше смешно.

Може би умът ѝ не е съвсем наред? Може би той трябва да размисли? Една истерична съпруга, подаваща се на неразумни подтици, не беше обещаваща перспектива. Каква майка ще стане?

Това, в крайна сметка, беше сърцевината на проблема. Необходим му беше наследник от неговата собствена кръв. Дъщери – добре, но те не можеха да наследят нито титлата, нито именията.

Ако не му се родеше мъжки наследник, именията на Гранвил щяха да минат в ръцете на доведения му син, детето на първата му жена, което той бе осиновил още като малко, защото това му се бе сторило великодушно. В годините на волната младост на Катон никога не му бе хрумвало, че може да не му се роди син, който да наследи семейната титла. Когато осинови детето, той смяташе, че просто е осигурил бъдещето му. Този жест се бе оказал глупаво самонадеян. Катон стисна устни, когато се сети за сина на първата си жена. Не можеше да вярва на Брайън Море. Беше любезен и очарователен, но малките му кафяви очички играеха, а езикът му сипеше прекалено много красиви думи, за да бъдат истина. У него имаше нещо, което караше Катон да настръхва, и то още откакто Брайън беше дете. И като капак на всичко доведеният му син беше избрал погрешната страна в гражданската война, която разкъсваше държавата. Подкрепяше краля.

Катон отдавна бе решил, че кралят трябва да се покори на диктата на своите поданици. Повече не можеше да му се позволява да прахосва огромните ресурси на страната за егоистичните си цели. Повече не можеше да му се позволява да пренебрегва волята на народа. Крал Чарлз

трябваше да бъде принуден да прокара реформите, които му бе представил Парламентът. Но вместо да постъпи така, кралят бе започнал да воюва със собствения си народ. И дори онези, които, подобно на Катон, се колебаеха дали да вдигнат оръжие срещу суверена си, бяха приели неговото предизвикателство.

Каузата на краля беше загубена, както смяташе с основание Катон. Парламентаристите бяха реформирали армията си под ръководството на Оливър Кромвел и „новата армия“, дисциплинирана и добре платена, за разлика от роялистките си противници, напредваше победоносно в цялата страна.

Което върна мислите на Катон към Брайън Море. В тези опасни времена беше достатъчно съвсем малко – някоя схватка, заблуден куршум от мускет, замахване със сабя, падане от кон, – и Брайън Море би могъл да стане глава на клана Гранвил. Затова Катон щеше да се ожени за Фийби. Тя му беше под ръка, а той бързаше. С оглед на тези практически цели не можеше да се намери по-добър съюз.

Осемнадесетгодишната девойка беше все още доста млада, за да успее съпругът ѝ да я повлияе. Той щеше да контролира всякакви тенденции към проява на капризи.

Сви устни, мислейки съвсем безстрастно за Фийби. Изглеждаше добре сложена, с набита фигура и широк ханш. Добро телосложение за раждане на деца. Много по-здрава, далеч не толкова крехка като сестра си. Изглеждаше като жена, която ще ражда синове.

Не, от нея решително би станала добра съпруга. Той щеше да има грижата. Катон се запъти към вратата, предшестван от светлината на свещника си.

* * *

Призори Фийби се събуди, усещайки ръката на Оливия на рамото си.

– Фийби, защо дрехите ти са разхвърляни на пода?

– Ка... какво? – надигна се Фийби на лакът и погледна Оливия, примигвайки. Чувстваше се ужасно, сякаш не бе мигнала нито за минутка. – Кое време е? Посред нощ е! – протестира тя.

Наистина се чувстваше като посред нощ.

– Не, не е. Почти шест часът е – каза Оливия. Черните ѝ очи изпъкваха върху бледия овал на лицето. Пое си дълбоко дъх, за да овладее заекването, което я преследваше още от дете.

– Дрехите ти. Насред стаята са. Не бяха там, когато с-си легнахме.

– Не можех да заспя, затова се поразходих – отвърна Фийби.

– Извън къщата? – зяпна я невярващо Оливия, Фийби поклати отрицателно глава.

– Не... щях да изляза, но ми се стори, че е студено и тъмно, затова пак си легнах.

Не беше съвсем лъжа, помисли тя. Оливия обаче продължи да се съмнява.

– Будалкаш ме – заяви тя.

Фийби отново се отпусна на възглавниците. Усещаше очите си като напълнени с пясък и ги потърка с opakото на дланта.

Оливия седна и притегли колене до тесните си гърди. Намръщи се така силно, че тъмните ѝ вежди се срещнаха над основата на дългия гранвилевски нос.

– Май наистина не искаш да се ожениш за баща ми – изрече тя безстрастно.

Само да беше толкова просто! Но Фийби не виждаше как да обясни на дъщерята на Катон колко сложна е изправилата се пред нея дилема.

– Изобщо не искам да се омъжвам. Нали знаеш – отвърна тя. – Разбрахме се, че няма да се омъжваме... тогава, под навеса, с Порция.

– Знаем, н-но това беше толкова отдавна – каза Оливия. – Би ли поярвала, че тъкмо Порция ще вземе да се омъжи?

– Порция сама си е закон – отговори Фийби. – Тя се омъжи, защото така реши. А мене ме карат.

Оливия се замисли над тази тъжна истина.

– Знаем – изрече тя простиичко. – Н-но това поне означава, че винаги ще можем да живеем заедно.

– Докато и тебе не те омъжат – изтъкна Фийби.

– Няма да се омъжа – заяви решително Оливия.

– Нали всички така говорехме – напомни ѝ Фийби. – Ако това може да стане с Порция и с мене, защо мислиш, че ти ще успееш да се опазиш?

Оливия стисна решително фините си устни. Бледите ѝ бузи почервеняха.

– Никой няма да успее да ме накара! – каза тя тихо, но решително.

– Не бъди уверена – каза мрачно Фийби, изтягайки се отново на възглавниците. – Имат ли думата жените в подобни неща? Никой не ме попита какво мисля, напротив. Баща ми и твоят баща ми казаха, че това ще стане. И да бях пищяла, и да си бях скубала косата, нямаше да има никакво значение. Така стоят нещата и така ще бъде, след като се

омъжа. Дори може би още по-лошо.

Тя набърчи вирнатото си носле.

– И за да се прибави и оскърбление към незачитането, баща ти не може наистина да иска да се ожени за *мене*. Как би могъл? – Тя опипа с гримаса талията си. – Погледни тия месища! Даяна беше толкова стройна, толкова елегантна, а аз съм валчеста като кифла!

– Ти си заоблена и женствена – възрази Оливия, както винаги упорито защитавайки приятелката си дори от самата нея. – Така каза Порция.

– Баща ти просто иска син, а аз съм удобното средство – продължаваше упорито Фийби.

Оливия я загледа мълчаливо. Не можеше да измисли как да опровергае тази очевидна истина.

– Възможно е да ти хареса да имаш дете – каза тя след малко.

– Та това няма да стане веднага.

Гласът ѝ прозвуча доста решително.

– Откъде знаеш? – запита Оливия, а в погледа ѝ се четеше любопитство.

Фийби се загледа някъде надалече.

– Има си начин да се предотврати.

– Как? – облещи се Оливия.

– Нали познаваш приятелката ми Мег?

Оливия кимна енергично. Мег беше билкарка и се славеше в селото като познавачка на бялата магия.

– Е, тя ми каза какво да направя – обясни Фийби. – Има някои билки, които пречат да се зачене. Тя казва, че не е абсолютно сигурно, но обикновено става.

– Но защо не искаш да родиш дете на баща ми?

Фийби отново се загледа нанякъде.

– Нали ти казах, че той се жени за мене само защото съм подходяща. Случайно попаднало му удобство. Докато не престане да гледа на мене така... докато *наистина* не престане да ме вижда в такава светлина... дотогава няма да зачена.

Сега тя погледна Оливия право в очите с мрачно изражение около устата.

– Щом му дам каквото иска, никога няма да се опита да ме разбере или да види *коя* съм аз всъщност. Нима не разбираш, Оливия?

– Да, н-наистина разбирам.

– Аз искам да му бъда другарка в живота – продължи Фийби. – А

не зависещ от него човек, който служи само за ограничен кръг неща.

– Омъжените жени винаги са зависими – изтъкна Оливия. – Не могат нищо друго да направят... с изключение на Порция – добави тя.

– Каквото може Порция, мога го и аз – заяви Фийби.

– Но щом дадеш наследник на баща ми, смятам, че няма повече да те притеснява. Той винаги е толкова зает... – трепна гласът на Оливия.

Това не беше кой знае какво успокоение за приятелката ѝ, изправена пред ситуация, която се бяха разбрали да избягват на всяка цена. Ситуация, която самата Оливия не би понесла.

– Няма да бъде толкова зает, че да не очаква да изпълнявам желанията му и да се подчинявам в замяна на покрива над главата и дрехите на гърба си – каза Фийби, спускайки крака от леглото. – Той поне така каза. Съпругите не са хора, те са притежания.

Оливия сви безпомощно рамене.

– Не знам какво да кажа.

– Няма какво да се каже – заяви Фийби. – Не мога да се отърва. Освен ако не успея да направя нещо. Така че ще опитам.

2

– О, моля ви, стойте мирно, лейди Фийби. Как да наглася карфиците, като се въртите, сякаш сте седнали върху мравуняк... и моля ви, гледайте къде си пххате ръцете! Какви са мръсни! Ще оставят огромни петна навсякъде, ще видите!

Фийби въздъхна и сви в юмруци оцапаните си ръце, държейки ги далече от полите си. Беше ходила в селото да помогне на една млада вдовица да почисти обора си, не беше усетила как е минало времето и закъсня за пробата, а не можа да се измие.

– Мислиш ли, че Порция ще дойде за сватбата, Оливия?

Оливия поклати глава, седнала на скамейката под прозореца, където ту четеше, ту гледаше как върви пробата.

– Баща ми каза, че н-няма да е възможно да измине пътя за по-малко от четири седмици, а ние пратихме поканата едва преди три.

Фийби кимна замислено. Ужасно ѝ трябваше съветът на нечий здрав разум, какъвто само Порция можеше да даде.

Сватбената нощ. Напоследък не мислеше почти за нищо друго. Имаше само мъгляви сведения за тези работи, но когато си представеше, че се намира в огромното легло заедно с Катон, тялото ѝ пламваше. Каквото и да беше това, което щяха да правят, сигурно трябваше да бъдат достатъчно близо един до друг. Кожа до кожа... уста до уста. Тя щеше да прокара пръсти през косата му, да притисне устни към дълбоката ямка на шията му. Да вдъхва разкошния му мъжествен аромат. Неопределима смес от ухания, която свързваше изключително с Катон. Косата му, кожата му, ароматът на мускус, лавандулата от бельото му и свежи-ят, чист полъх на волния вятър.

– О, лейди Фийби, стойте мирно, моля ви – възкликна шивачката, когато Фийби неволно пристъпи напред и щеше да падне от табуретката, на която бе застанала.

– Искам да видя роклята – каза Фийби, отмести жената и слезе от табуретката.

Подхвана шлейфа и отиде към огледалото, закрепено между двата прозореца.

Огледа критично отражението си.

– Наследена рокля за наследена булка – забеляза с горчива усмивка.

– Защо, за бога, хората смятат, че това, което е изглеждало красиво на

Даяна в сватбения ѝ ден, трябва да стои красиво и на *мене*?

Роклята беше от обшита с перли дамаска в цвят на слонова кост, прихваната под гърдите с панделка от сребриста тъкан. Преди пет години Даяна се бе омъжила за маркиз Гранвил в същата тази рокля. И бе изглеждала изключителна, неземна. Не като Фийби, която сега изглеждаше дебела и посредствена.

– И никой не ме попита дали искам да я облека! – оплака се тя. – Баща ми каза колко икономично щяло да бъде, а лорд Гранвил само вдигна рамене, сякаш ни най-малко значение няма в какво ще съм облечена пред олтара.

– Не мисля, че според него това има значение – каза Оливия, тъй като добре познаваше баща си. – По-скоро е помислил, че една нова рокля ще струва колкото облеклото на трима души от неговата милиция. Искане ми се войната да беше свършила – добави тя с меланхолична въздишка. – Баща ми все за нея мисли.

– Малко трудно е да не мисли за това – изтъкна Фийби. – Но дори да беше свършила, баща ми пак щеше да се опита да спести малко пари. Просто нямаше да има същото оправдание.

Собственото ѝ обяснение я накара да се намръщи.

– Нали знаеш, бих предпочела да облека някоя от старите си рокли. – Обърна се настрана и притисна плата към себе си. – Толкова съм дебела – оплака се пак.

– О, не бъдете глупава, лейди Фийби – обади се шивачката. – Каква хубава фигурка имате. Закръглена точно там, където трябва. Мъжете обичат жената да им пълни ръцете.

– Така ли? – запита Фийби с надежда.

Дали Катон ще иска да са му пълни ръцете? Мъжът, който бе женен за Даяна? Никак не ѝ се виждаше вероятно.

Обхвана пълните си гърди точно над панделката. Деколтетото беше по-изрязано, отколкото на повечето ѝ рокли, но имаше широка дантелена яка, падаща на раменете, която прикриваше отгоре издутината на бюста ѝ. Според нея раменете ѝ изглеждаха дебели, а гърдите изпъваха дамаската с цвят на слонова кост, безформени и разплути.

– Хич не се оплаквайте от това, дете господ ви го е дал – продължи строго шивачката. – Хайде сега, нека да поправа подгъва, после може да я съблечете.

– Не мислиш ли, че щях да си бъда много по-добре с някоя от моите стари рокли, Оливия? – настояваше Фийби.

Оливия вдигна поглед от книгата и сви вежди.

– Всичките са ужасно размъкнати, а и вече не ти стават – изтъкна тя с обезоръжаваща искреност. – Поне ц-цветът е хубав.

– Но не ми отива. Подхождаше на Даяна. А на мене не.

Оливия я погледна и бе принудена да се съгласи.

– Ти изобщо не приличаш на Даяна. Ни най-малко! И слава богу! – Тя критично огледа Фийби. – Наистина, според мене би трябвало да носиш по-тъмни ц-цветове. Нещо, което да подчертава очите и косата ти.

Фийби донякъде се изненада. Оливия по принцип почти не проявяваше интерес към дрехите.

– Е, няма особено вероятност – каза тя с въздишка. – Побързай, Елън, свали това.

Шивачката, мърморейки, изтегли роклята пред главата на Фийби и я отнесе, оставяйки я по риза.

– Може би ако кажеш на баща ми, че не харесваш роклята, той ще помоли твоя баща да ти к-купи друга – предположи Оливия.

– Ако имах пари – заключи Фийби, – сама щях да си купувам роклите. – Седна на трикраката табуретка и протегна напред краката си, обути във вълнени чорапи. Замърда разсеяно палеца, който се подаваше от една доста големичка дупка. – По дяволите, ами че аз имам пари. От наследството на майка ми. Ама кой ще ми ги даде?

И тя поклати решително глава.

– Те може би са част от зестрата ти – произнесе съчувствено Оливия.

– С която ще се разпорежда съпругът ми, защото какво би могла една жена... една обикновена съпруга... да разбира от такива сложни работи? – изсумтя възмутено Фийби.

– Можеш да покажеш на баща ми някои твои стихотворения – допусна Оливия. – Така ще види к-колко си умна.

– Мъжете не се интересуват от поезия – каза мрачно Фийби.

– Но повечето поети са *мъже!* – настоя Оливия.

– Обаче войниците не се интересуват от поезия.

– Но няма да престанеш да пишеш само защото си омъжена!

– Разбира се, че няма. Това е моят живот – заяви Фийби. – Нямам намерение да спра да върша нищо от нещата, които правя сега. Ще продължа да помагам на селянките, Мег ще ме учи да познавам билките и ще продължа да пиша поезия.

– В такъв случай едва ли ще се чувстваш омъжена – изтъкна Оливия. – Ще ти се струва, че не си.

Фийби ѝ хвърли бърз поглед. Как да обясни на приятелката си, че тъкмо това желае да избегне? Невъзможно беше да се обясни тази глупава дилема. От една страна, повече от всичко на света ѝ се искаше да се чувства омъжена за Катон, да *бъде* омъжена за него и изобщо всичко, което според страстното ѝ въображение би могло да означава това. Но тъй като не виждаше как онова, което желаше с такава разпалена настойчивост, би могло да се осъществи, не би могла да понесе мисълта да премине през всичките наложителни процедури.

– Е – каза Оливия с неподозирана интуиция, – може би все пак ще ти се струва, че си омъжена.

– Да – съгласи се Фийби. – Ще ми се струва.

* * *

Сутринта в деня на сватбата си Фийби се събуди така изтощена, все едно не бе мигнала и секунда. Главата ѝ беше пълна със сънища... сънища, граничещи с кошмарите. Плашеща смесица от вълнение, надежда и абсолютно неотвратимо разочарование. Когато отвори очи, по стъклата плющеше проливен дъжд и от време на време пръскаше шепи от капчици през комина по тлеещата в камината жаравя.

– Какъв ужасен ден! – възкликна с отвращение Оливия. – Ужасно време за ужасно събитие. Ще трябва да канят гостите в хамбара.

– Във всеки случай, там ще е по-топло, отколкото на двора – вметна Фийби. Както бе казала Оливия, времето напълно съответстваше на повода. Би могла да го предскаже. – Ще се намокря до кости, докато отивам към църквата – добави тя с тъжно съжаление. – Ще съсипя роклята си... по-скоро, роклята на Даяна.

Сватбата щеше да бъде скромна, далеч нямаше да се равнява на пищните тържества в деня, когато Катон се бе оженил за Даяна – същия ден, в който Парламентът бе екзекутирал кралския любимец граф Страфорд на Тауър Хил и в който гражданската война бе станала неизбежна. Още като дете Фийби бе чувала противоречиви политически мнения по този въпрос и нищо не нарушаваше хармонията на празника. Но сега мнозина от онези, които бяха празнували заедно с маркиз Гранвил, щяха да излязат срещу него на бойното поле, а не да вкусват хляба на трапезата му. Много други бяха паднали в големите битки, водени преди да се стигне до сегашното положение – война на обсади и взаимно изтощаване.

Сватбата щеше да бъде скромна и икономична. Бащата на Фийби, лорд Карлтън, не си хабеше парите напразно. Фийби не беше Даяна –

диамант от най-чиста проба. Беше за баща си удобно средство за подновяване на изгодния съюз, но той нямаше намерение да прекалява с разходите, понеже беше военно време.

В това необичайно за сватби време лорд Гранвил и тъстът му бяха сметнали, че е разумно Фийби да излезе като булка от къщата, където бе живяла през последните две години. Маркизът обаче бе направил жеста да отстъпи първенството в собствения си дом и позволи на бащата на младоженката да се заеме с всички приготовления.

– Баща ми няма да позволи да се намоксиш – каза Оливия.

– Той не може да спре дъжда с махване на ръка – изтъкна Фийби със замислено доволен тон.

Оливия имаше основание да вярва на баща си. Призори Катон бе погледнал към намръщеното небе и прогизналата земя и бе решил, че никой няма да отиде пеша до църквата, както смятаха първоначално. Само след час войници от неговата милиция настилаха дебели снопи слама по целия път между парадния вход на къщата и малката селска църквичка точно пред вратите на имението, за да не позволят на тежките железни колела на каретите да затънат в калта.

Гостите щяха да бъдат превозени до църквата на групи с карета, а младоженката и баща ѝ заедно с Оливия щяха да тръгнат последни. И като завършек на всичко над пътеката към вратата на църквата бе построен навес от платнища.

* * *

Катон лично наблюдаваше приготовленията, без да обръща внимание на прогизналото си наметало и на измокрената си коса, от която дъждът се стичаше на струйки във врата му. Върна се в къщата за закуска, отърсвайки се като куче от водата.

Фийби и Оливия закусваха в квадратната стая в задната част на къщата, позната на всички като приемната на младите дами. Или по-скоро Оливия ядеше с присъщата си разсеяност, с очи, заковани в книгата пред нея. Фийби за пръв път в живота си нямаше апетит. Трошеше хляба, отпиваше по малко от чашата с бира и се разхождаше между прозореца и вратата, сякаш надявайки се дъждът да спре при следващото ѝ връщане към прозореца.

Катон почука и влезе. Оливия скочи от масата, Фийби, която стоеше права, го погледна стреснато и измъчено.

Беше облечена в стар халат, твърде малък за нея, който се опъваше грозно на гърдите ѝ и стигаше едва до средата на прасеца. Знаеше, че

така оголените ѝ прасци и глезени изглеждат дебели и тромави. И за да бъде положението още по-лошо, половината копчета ги нямаше, кожената гарнитура беше проскубана, а на предницата имаше няколко неизличими петна.

Катон и преди я беше виждал в неугледни дрехи, но в деня на сватбата ѝ в такъв вид тя изглеждаше още по-зле.

– Милорд, на лошо е младоженецът да вижда булката си преди сватбата – каза тя, едва изричайки думите. – Моля ви, излезте.

– Това са празни приказки, Фийби – каза нетърпеливо Катон. – Дойдох само да те успокоя относно времето.

– Но дъждът още не спира – изтъкна тя.

– Да, още вали – съгласи се той, мъчейки се да бъде търпелив. – Но тъй като ще отидеш до църквата с карета, няма да се намокриш.

– О... Благодаря, милорд. Но *моля ви*, бихте ли излезли?

Катон се поколеба, смръщил вежди, кимна леко и напусна стаята.

– Така ужасно изглеждам – простена Фийби. – Защо му трябваше да идва да ме вижда такава? Точно днес!

Оливия я изгледа изненадана.

– Винаги изглеждаш така сутрин. Какво значение има? – След това, като усети, че не я е убедила, добави успокоително: – Предполагам, че повечето сутрини вече ще е станал и ще си има работа из къщата, преди ти... ако т-това наистина те тревожи.

– Ужасно съм нервна – опита се да обясни Фийби. – Разбира се, няма значение как изглеждам.

– Май ще е най-добре да идеш да се приготиш – констатира Оливия. – Вече приближава девет часът, трябва да се изкъпеш и да си измиеш косата.

Следващото почукване на вратата вкара в стаята подкрепление в лицето на икономката госпожа Бисет.

– Господи, лейди Фийби, още ли сте по халат? Веднага елате. Банята ви е готова.

Мърморейки неодобрително, тя поведе Фийби по коридора към спалнята, където камериерката слагаше сушена лавандула и розови листчета в димящата вана пред камината.

Фийби се остави в ръцете на камериерката, икономката и шивачката. Изпълняваше нарежданията несъзнателно, почти без да чува бърборенето им. Цялото ѝ тяло тръпнеше, кожата ѝ беше така чувствителна, сякаш някой бе издраскал всеки инч от нея с мидена черупка.

Докато наблюдаваше как камериерката навива светлокестенявата ѝ

коса и я прибира в меки букли на темето, надеждата се редуваше с отчаянието. Може би страхът от разочарование е неоснователен. Може би всичко ще бъде наред. Може би тази нощ тя ще открие това, което знае, че трябва да бъде открито. Може би тази нощ Катон ще открие в невестата си това, което трябва да бъде открито.

А може би не...

– Хайде, лейди Фийби, погледнете се.

Икономката отстъпи назад, след като бе закопчала на шията ѝ перлената огърлица, която бе принадлежала най-напред на майката на Фийби, после на Даяна, а сега – на самата Фийби.

Девојката хвърли бегъл поглед към отражението си в огледалото. Ако се погледнеше по-отблизо, само щеше да се разтревожи още повече. Тя тръгна към вратата.

– Готова съм. Време ли е да слизам? Оливия, къде си? – В гласа ѝ се прокрадна паника.

– Тук съм – изрече спокойно Оливия, излизайки иззад завесите на балдахина. – Тук си бях през цялото време.

– О, така ми се иска все да си при мене. – Фийби конвулсивно сграбчи ръката на Оливия. – Само да не се налагаше лелите да ме придружават накрая. Ако ти беше там, нямаше да се чувствам толкова като *пожертвана*.

Оливия стисна ръката на Фийби.

– Това е ужасен ритуал – изрече тя съчувствено. – Но бързо ще свърши... щом излезеш от п-предверието.

– Дано.

Фийби стисна така силно ръката на Оливия, че тя трепна, но не каза нищо.

* * *

Лорд Карлтън чакаше дъщеря си в предверието, крачейки нетърпеливо напред-назад. Младоженецът бе тръгнал, преди първата група гости да бъде превозена до църквата, а на графа му бе омръзнало да стои сам.

– А, ето те. – И той се приближи към стълбите, по които слизаше Фийби. – Дълго се забави... но, предполагам, младоженката не бива да бърза – добави той с малко глупава усмивка. – Много добре изглеждаш, скъпа – изрече графът с лек оттенък на съмнение. – Странно, когато Даяна носеше... Но хайде, трябва да вървим.

Фийби направи реверанс, но не можа да намери никакви думи.

Положи ръка върху лакътя на баща си, съзнавайки, че лицето ѝ изглежда като замръзнало.

– Мисля, че спря да вали – обяви Оливия, застанала на парадната врата, придържана от един слуга. – Това е добро предзнаменование, Фийби.

Тя погледна тревожно приятелката си. Фийби не приличаше на себе си – и то не само заради сложната прическа и строгата официалност на абсолютно неподходящата ѝ рокля.

– Да – каза Фийби със застинала усмивка.

Качи се в чакащата карета и само с умелата намеса на Оливия успя да не повлече по сламата богато набраната кремава дамска. По време на краткото пътуване гледаше право пред себе си и се чувстваше така, сякаш не беше самата тя. Сякаш беше някоя друга, съвършено непозната.

Катон говореше с неколцина гости пред църквата, когато настъпилото оживление показва, че младоженката е пристигнала. Той тръгна, без да бърза, към олтара и се обърна, за да погледне невестата си, която пристъпваше по пътеката. За него това беше четвъртата подобна церемония – нямаше никакъв страх, никакви изненади. Катон обаче забеляза, че Фийби пристъпва така сковано, сякаш е марионетка, движена от несръчен кукловод.

Усети внезапно съчувствие. Най-хубавото у нея бяха очите, богатата ѝ светла коса и нежният прасковен тен, но те някак си не изпъкваха. Даяна бе изглеждала така великолепно в тази рокля, но на сестра ѝ стоеше почти ужасно.

Горкото момиче няма вкуса на сестра си, също както не притежава нейния стил и красота, помисли той. *Но беше подходяща.*

Фийби долови един смарагдов отблясък. Той бе изоставил обичайните си черни дрехи заради този разкошен кадифен жакет върху бялата копринена риза. Беше *великолепен*. И щеше да стане неин съпруг.

Когато той пое ръката ѝ, очите ѝ се спряха на квадратния смарагдов пръстен-печат, после на силните, фини пръсти, а след това на чистите, подрязани нокти. Никога преди не бе държал ръката ѝ.

Тя вдигна очи към лицето му. Докато изричаше отговорите си, изражението му бе хладно, лишено от всякакво чувство.

3

Фийби не можа да хапне нищо на сватбената гощавка. Не я изкушиха дори марципановите сладкиши, захаросаните сливи и бадеми. Тя гледаше с пълно безразличие сребърните блюда, които минаваха пред нея по дългата маса, леко учудена, че не изпитва обикновения си апетит за сладки неща.

Менестрелите свиреха в дългата галерия над голямата зала и когато вечерта смени следобеда, безброй восьъчни свещи започнаха да хвърлят мек златист отблясък по зачервените лица на сватбарите.

Катон седеше до Фийби в средата на издигнатата маса. Не показваше склонност да пие много, рядко допълваха чашата му, но на Фийби ѝ се стори, че не е особено весел, макар че беше внимателен към гостите си и наблюдаваше отблизо слугите, които обикаляха около дългите маси с гарафи с вино и големи подноси с димящо месо. Когато двете му по-малки дъщери, децата на Даяна, започнаха да клюмат и да затварят очи, той веднага забеляза това и даде знак на бавачката да ги заведе в детската стая.

Въпреки това Фийби имаше смушаващото впечатление, че на него би му се искало да бъде където и да е другаде, само не и на тази маса начело на пируващите сватбари. Той като че ли не съзнаваше, че тя седи до него, а собственият ѝ баща, лорд Карлтън, потъваше все по-дълбоко в изобилно леещото се бургундско. Булката сякаш не представляваше интерес за никого, единствено Оливия ѝ обръщаше внимание.

Оливия седеше срещу Фийби, доста далече, за да водят интимен разговор, но тъмният ѝ поглед не изпускаше притесненото изражение на приятелката ѝ. Оливия мислеше за предстоящата нощ. Сватбената нощ. Затова ли Фийби изглежда така смутена? Дали и тя не мисли за часовете, които приближават? За момента, в който щеше да престане да принадлежи на себе си? Оливия стисна фините си устни. На нея това няма да ѝ се случи. Тя бе твърдо решена.

Фийби отпрати с отпаднал жест една кошница със захаросани плодове и Катон погледна косо към невестата си, осъзнавайки, че не е обърнала внимание на нито едно от сочните лакомства, които минаваха пред нея.

– Не си ли гладна? – запита той, донякъде учуден; апетитът на Фийби бе пословичен в тази къща.

– Май не съм – отвърна тя, отмести почти насила очи от изумруда на пръста му и го погледна за пръв път, откакто излязоха от черквата.

Усещаше близостта му с всеки инч от кожата си. Седяха един до друг на високия, подплатен с кадифе стол и тя чувстваше бедрото на Катон до своето; ръката му я докосваше всеки път, когато я раздвижеше, физическият му допир караше главата ѝ да се върти. Когато вдигнеш поглед към него, тъмните му очи я изпълваха. Тя виждаше отражението си в неговите ириси и сякаш потъваше там. Езикът ѝ, необяснимо защо, бе залепнал за небцето, не можеше да изрече дори една ясна дума.

Държеше се като лунатичка... като селска идиотка, замаяна от пълнолунието, помисли си тя с упрек, посягайки към чашата с вино. Ръката ѝ трепна, чашата се изплъзна от пръстите ѝ и едно пурпурно петно се разля по чистобялата покривка.

– О, толкова съм несръчна! – възкликна тя смазана и се хвърли да попива петното със салфетката си.

Трескавите ѝ движения заплашваха да разширят петното в опасна близост до облечената в бяла коприна ръка на Катон, която почиваше на масата. Той хвана забързаната ѝ ръка съвсем навреме.

– Фийби, недей! Не виждаш ли, че става по-лошо? Остави, слугите ще го изчистят.

Той изтръгна с ловко движение мократа салфетка от ръката ѝ тъкмо когато тя щеше да я върне в скута си.

– *Не!* Ако сега сложиш това на роклята си, ще си изцапаш полите!

Тонът му бе остър, нетърпелив и породил внезапна досада в безразличния до момента поглед на Фийби. И той, също като баща ѝ, бе отговорен за катастрофално икономичния избор на сватбена рокля.

– Не виждам какво значение би могло да има, сър – отговори тя кисело. – Тази рокля е ужасна и не ми стои добре.

– Какво искаш да кажеш, за бога? Роклята е изключително елегантна и скъпа – каза Катон, свил вежди. – Сестра ти...

– Да, точно така! – прекъсна го Фийби. – На Даяна стоеше изключително! Но на мене стои отвратително. Цветът не ми подхожда.

– О, не бъди глупава, Фийби. Цветът е много красив.

– За някои хора.

Катон ѝ бе хвърли само бегъл поглед, докато се приближаваше към него по пътеката в църквата. Сега я погледна внимателно. Изглеждаше толкова раздърпана и омачкана, с кичури коса, изплъзваща се от сложната прическа, дори несравнимо красивите перли висяха някак накриво на врата ѝ. Може би роклята не ѝ стоеше така добре, както на Даяна, но

за този развлечен вид нямаше никакво извинение. Тя сякаш се разпадаше буквално през очите му.

Фийби продължаваше с див тон:

– Но, разбира се, новите рокли са лекомислено пръскане на пари.

Катон се почувства виновен, без да знае защо.

– Война е, Фийби. Баща ти сметна...

– Той сметна, милорд, че парите трябва да се харчат за пики, мускети и кожени дрехи – отново го прекъсна Фийби. – И щом трябва да нося тая кремава безвкусица, така да бъде.

– Правиш от мухата слон – заяви Катон. – Изглеждаш много добре в тази рокля. Нищо му няма на цвета.

Фийби го изгледа с възмутено недоверие и само появата на един слуга с парцал и чиста салфетка, която да сложи върху изцапаното, прекъсна разговора за облекчение на Катон.

Фийби трябваше да се наведе към Катон, за да може човекът да действа свободно. Бузата ѝ докосна изумруденозеленото му кадифено рамо и цялото ѝ възмущение изчезна като сламка, издухана от вятъра. Сърцето ѝ отново започна да бие ускорено. Дъхът на вино и лавандула, който се излъчваше от него, и помадата, която караше косата му да блести под светлината на свещите, разтърсваха сетивата ѝ. Слугата сръчно прибра салфетката на Фийби и я смени с чиста.

– Благодаря – промърмори тя неловко.

Изведнъж усети, че краката ѝ не достигат пода от този висок стол и стъпалата ѝ висят на височината на прасците на Катон. Почувства се глупава, несръчна и ужасно неопитна.

Когато видя как баща ѝ и Катон си кимват, почувства как бузите ѝ пламват. Лорд Карлтън направи красноречив жест към лелята на Фийби, една от двете роднини по женска линия, които бяха рискували да пътуват дотук чак от Лондон, за да присъстват на сватбата на племенницата си и най-вече да участват в съществения ритуал – да положат булката в леглото.

Фийби преглътна.

– Време ли е? – прошепна тя.

– Да, време е – отговори меко Катон. – Върви с лелите си. Те ще се погрижат за тебе.

Фийби погледна лелите, които се приближаваха към нея рамо до рамо. Двете имаха мрачни лица – сестри на майка ѝ, която Фийби не помнеше. Бяха обожавали Даяна. И без изключение тези, които обожаваша Даяна, нямаша време да се занимават с Фийби.

Фийби отправи отчаян поглед към Оливия. Само да можеше Оливия да бъде до нея в този жертвен ритуал. Но тази церемония трябваше да се ръководи от жени, които сами са минали през нея.

Катон стана, взе ръката на жена си и учтиво ѝ помогна да се изправи. Всички я гледаха. Той вдигна ръката на Фийби към устните си, после отстъпи настрана и я предаде на лелите ѝ. Гостите пускаха многозначителни усмивчици, а някои дори се хилеха широко и неприкрито сладострастно.

Лицето на Фийби отново пламна. Мразеше да бъде в центъра на вниманието. Обикновено забелязваха нейните несръчни или смущаващи постъпки, но този път беше по-зле от всичко друго. Тя искаше това, което ѝ предстоеше, искаше го с учудваща настойтелност, но не можеше да си понесе представата за мислите, които се таяха зад ухилените пиянски физиономии.

Оливия извади нещо от джоба си и го сложи внимателно на видно място на бялата салфетка пред чинията си. Фийби се вгледа в предмета. Позна пръстена на Оливия, единия от трите еднакви пръстена, които Порция бе направила преди години, преплитайки кичури от косите им. Ръката на Фийби се плъзна към джобчето на роклята и стисна собствения ѝ пръстен. Мигновената паника отстъпи. Тя се усмихна едва-едва към Оливия и се остави да бъде отнесена от приливната вълна на лелите.

* * *

Стоеше насред спалнята на Катон. Никога преди не бе влизала в тази стая. Всичко тук изглеждаше тъмно и масивно. Креслото, придърпано пред прашящата камина, резбованият скрин в краката на леглото, махагоновият шкаф край стената, огромният гардероб с гигантския си бронзов ключ. Завесите на прозорците бяха от тъмночервено кадифе, увиснало на масивни дъбови корнизи. Подът беше от почти черен на цвят дъб, полиран и постлан с бродирани елизабетински килимчета.

Погледът ѝ се плъзна нерешително към грамадата на резбованото легло, обградено с пищни завеси. Изглеждаше много високо, тя зърна мъничката табуретка, която, изглежда, бе поставена тук заради нея. На Катон едва ли щеше да му трябва. Двете табли на леглото представляваха резбована плетеница от нещо, което приличаше на змии и дракони. Покрито бе с богата кувертюра от тъмносиня коприна, Фийби се почувства бледа и смалена.

– Хайде, дете, няма време за зяпане – смърти я лейди Моуркъм,

докато откопчаваше кукичките по роклята ѝ. – Не бива да караш съпруга си да чака.

Фийби потрепери и се приближи към огъня, а леля ѝ тръгна подир нея, пляскайки с ръце, като се опитваше да дооткопчае роклята ѝ.

– Стой мирно де!

Фийби спря пред огъня и застана мирно, няма като кукла, докато двете жени се суетяха наоколо ѝ, подавайки дрехите на камериерката, която стоеше наблизко с протегнати ръце. Когато Фийби остана гола, донесоха мокра кърпа от тоалетната поставка и изтриха тялото ѝ от глава до пети, въпреки че тя се беше къпала тази сутрин. Изсушиха я бързо.

– Сега си изплакни устата с тази есенция от карамфил – нареди едната леля, подавайки на Фийби чашка, пълна с тъмна течност. – Свежият дъх е много важен в спалнята. Не го забравяй.

– Но не очаквай съпругът ти да го помни – додаде сурово лейди Моуркъм.

Собственият ѝ съпруг беше известен пияница, пушеше лула и обожаваше маринования чесън.

Фийби се давеше в думите им. Изплакна послушно устата си и плю в легена. След това ѝ облякоха меката нощница и я закопчаха на гърба.

– Много е красиво – каза лейди Барет. Това бе първата одобрителна дума, която Фийби чу днес. – Сега да разпуснем косата.

Фийби седна на скрина в краката на леглото, лелите извадиха фуркетите от косата ѝ и отстъпиха настрана, а камериерката започна да реши дългата светлокестенява коса със силни ритмични движения, докато тя се накъдри на бляскави вълни по гърба ѝ.

– Сега лягай в леглото.

Двете лели подгънаха кувертюрата и пригладиха колосаните чаршафи под нея. Стръкчета лавандула бяха разхвърляни по възглавниците.

Фийби се качи на леглото с помощта на табуретката. Казаха ѝ да се облегне на възглавниците, завиха я с кувертюрата и подредиха косата по раменете ѝ.

– Ето така – възкликнаха двете почти в един глас. Лейди Моуркъм се обърна към камериерката.

– Разчисти бързо, момиче. Слизаме долу да кажем на лорд Гранвил, че невестата му е готова за него.

Инспектираха за последен път жертвата, която бяха подготвили, и оставиха Фийби сама в очакване.

* * *

Лорд Карлтън забавляваше съседите си по маса с една доста разпуснатата историйка, когато лелите се върнаха в голямата зала. В изражението на Катон се долавяше леко, но неосъзнато отвращение, защото шегите на пияните гости заглушаваха приятната музика на менестрелите от галерията.

– Невестата ви ви очаква, лорд Гранвил – обяви със сериозен тон едната леля.

– О, хайде, на работа! – провикна се лорд Карлтън, избутвайки стола си толкова силно, че той тупна на пода. – Хайде, джентълмени, да съпроводим младоженеца до неговото празненство.

Подканата бе посрещната с неприлични подвиквания. Катон леко разтегна устни, но усмивката му не стигна до очите.

Обкръжиха младоженеца и го избутаха пред себе си нагоре по стълбите, допивайки по пътя чашите с песни и смях, докато се изкачваха по извитите стълби към втория етаж.

Фийби чу приближаващата се врява, високия смях и песните. Изправи се стреснато в леглото; прилоша ѝ и едновременно с това изпита странно вълнение. Обърканите сладострастни сънища, които от толкова седмици бяха отнемали съня от нощите ѝ, най-сетне щяха да получат своята разгадка.

Вратата на спалнята се отвори с трясък и на прага се струпа цяла тълпа. Тя се вгледа в размазаните зачервени лица, шокирана и ужасена. Седнала във високото легло, се чувстваше така, сякаш е гола и завързана на оградата на селската мера.

Тогава Катон се обърна към тълпата зад гърба му, сграбчи вратата с две ръце и я затръшна пред пияните муцуни. Спусна резето напук на протестиращия тропот от другата страна на дъбовата врата. Зачака, опрял здраво ръце на рамката от двете страни на вратата. Накрая тропането спря и пиянските подвиквания се отдалечиха – гостите се връщаха към питиетата си долу в залата.

Обърна се с лице към стаята.

– Не знам защо, но сватбите превръщат мъжете в животни – забеляза той, приближавайки се към леглото.

Вгледа се внимателно във Фийби. Ако тя беше уплашена и напрегната, предстоеха му неприятни и мъчителни минути.

Първата му жена, майката на Брайън Море, беше вдовица и той запомни брачната нощ преди всичко със своята неопитност. На

седемнадесет години бе имал сравнително малко сексуални преживявания, повечето от които бяха кратки прегръдки, завършващи с внезапен изблик на удовлетворение. Нямахте представа как да достави удоволствие на жената.

Майката на Оливия, а после Даяна, бяха девствени в брачната си нощ. И на двете тя не бе донесла почти никакво удовлетворение. И в двата случая безуспешно се бе старал да им достави удоволствие. Майката на Оливия, Нан, се бе опитвала да скрие неприязънта си към задълженията на брачното легло. Бракът им бе изпълнен с нежни чувства, но Нан никога не бе изпитвала удоволствие от жадното сексуално съвкупление. Даяна дори не бе полагала усилия. Просто бе изпълнявала дългата си.

Изглеждаше, сякаш жените от висок произход, жените, които ставаха съпруги, не харесваха забавленията в леглото и Катон се бе научил да не очаква несдържаните от нищо реакции, на които се радваше с жените, за които страстният секс беше едновременно професия и удоволствие. Беше се научил да не протака.

Обърна се и свали ботушите си.

Фийби усети първия прилив на разочарование. Той не ѝ бе казал нищо. Просто я бе погледнал замислено, почти студено, сякаш я измерваше. После се бе извърнал, сякаш недоволен.

Тя го загледа как сваля изумруденозеления жакет и го хвърля небрежно на един стол. Не носеше сабя, само малка кама на колана. Откопча колана и го хвърли на стола. Дългите му бричове от същата материя като жакета бяха стегнати под коляното с широки черни панделки. Тя го гледаше как ги разкопчава на кръста, как се навежда да отвърже панделките и сваля панталоните, измъквайки се от тях с едно плавно движение.

Фийби затаи дъх. Той хвърли поглед към нея, застанал в дългите си до коленете долни гащи, с чорапи и бяла копринена риза с общити с дантела маншети. Погледът на Фийби бе прикован в шията му, към пулсиращата в основата ѝ вена. Съзнаваше как гърдите му изпъват тънката коприна на ризата. Очите ѝ се спуснаха плахо към бедрата му, към издуптината, която ясно личеше под бельото. Тя прехапа устни.

С плавни движения Катон се приближи към свещника и духна свещите, потапяйки спалнята в тъмнина, осветявана само от огъня. После свали останалите дрехи. Тялото му се губеше в плътна сянка, докато той приближаваше към леглото. Посегна и дръпна плътно завесите, за да не пусне дори лъч светлина в това затворено пространство.

Дебелият пухен дюшек поддаде под тежестта му. Фийби не различаваше нищо в тъмнината. Пожела си да можеше да го види. Би искала да знае как изглежда той без дрехи. Но явно тези съвкупления ставаха на тъмно.

Почувства го над себе си. Усещаше топлината, излъчвана от тялото му. Различаваше тъмната фигура, извисяваща се в сянката, когато той коленичи над нея. Искаше да го докосне. Вдигна нерешително ръка и я положи на гърдите му.

Катон дори не забеляза беглата милувка.

– Скоро всичко ще свърши – прошепна той. – Не искам да ти причинявам болка, но първия път е неизбежно. Лежи спокойно и се опитай да се отпуснеш.

Той не искаше тя да го докосва. Не искаше и да се докосва до нея с изключение на абсолютно необходимото. Това не можеше да е редно! Просто не можеше! Смущение и протест се надигаха дълбоко от душата на Фийби дори когато разтвори бедрата си.

Острата болка от проникването я накара да извика. Той започна да ѝ шепне, обещаваще, че след минута всичко ще свърши. Помръдна веднъж-дваж в нея, после се отдръпна с въздишка на явно облекчение. Вдигна се от нея и настана тишина.

Значи това беше! Фийби лежеше, потресена и объркана. Значи това било... това, за което тя бе мечтала, което си бе представяла, от което се бе плашила, за което бе копняла. Само това *навътре-навън* и после нищо! Съвсем ясно бе, че не може да е така! Тя знаеше с всяка фибра от съществото си, че не бива да е така. Да не би той да я намира толкова невзрачна, толкова непривлекателна? Този мъж, който бе имал Даяна в леглото си, вероятно не можеше да издържи повече от необходимите секунди с нея... А щом заченеше, той дори нямаше и това да иска да прави с нея.

Тя лежеше, обливана от горещи вълни на разочарование. Не беше Даяна, но имаше толкова много да му даде... много повече, отколкото сестра ѝ някога бе дала на когото и да било! Но той бе спял за онова, което лежеше под видимата повърхност.

Катон лежеше до неподвижната ѝ фигура, чувствайки се като животно. Чуваще обидата в мълчанието ѝ. Актът очевидно я бе шокирал. Никой ли не я беше подготвил? Чувстваше се така, сякаш я бе взел насила... сякаш я бе изнасилил... но подобно понятие бе смешно, приложено към съпружеското легло.

Стисна здраво устни, легнал в тъмнината. Всичко бе свършило. А

този съюз, колкото и да беше противен и за двамата, щеше да му донесе син. Когато това станеше, щеше да остави жена си на спокойствие.

Стори му се, че е заспала. Вече не беше така скована, дишането ѝ бе станало по-дълбоко. Почти две години не бе споделял леглото си с жена. Даяна бе боледувала много месеци, преди да почине. Парадоксално беше в тези обстоятелства, но му се струваше доста приятно да има едно топло тяло толкова близо до себе си.

Той се унесе, а звуците от веселбата долу продължиха до късно посред нощ.

* * *

Когато Фийби се събуди сутринта, беше сама в голямото легло. А когато слезе долу, съпругът ѝ не се виждаше никъде и в тихата, подредена къща нямаше никакви признаци, че тя се бе омъжила предния ден.

Дори баща ѝ си бе тръгнал, без да се сбогува. Беше се заел отново с военните работи, щастлив, че е оставил дъщеря си на грижите на съпруга ѝ – не само в едно отношение, помисли с горчивина Фийби. Дъщеря му вече не беше *негова* грижа.

4

– Няма повече, бабо! – Фийби хвърли последната зелка от ямата в кошницата и изправи измъчения си гръб.

Облегна се на лопатата и отмахна косата от очите си с облечената си в ръкавица ръка. Денят беше слънчев и въпреки студа Фийби бе работила здравата, изравяйки зимните зелки на баба Спруъл от покритата със слама яма, където бяха струпани от есента. Калта от ръкавицата се смеси с потта на челото ѝ и потече по бузата ѝ, но тя не усети.

– Брей, момиче, какво си ми добричко – каза старицата. – Момчетата ми са на война, няма кого да помоля за помощ.

– Имаш ли новини от внуците? – Фийби нарами коша и пое по пътеката към вратата на кухнята.

– От Коледа насам нямам вести. – Баба Спруъл последва Фийби в кухнята. – Сложи ги в килера, пиленце... Един човек мина насам, казва, че срещнал Джеремай някъде в Корнуол. Били страшни битки, така рече. Обаче Джеремай се държал храбро.

– Казват, че роялистите вече нямат опора в Корнуол – рече Фийби, изливайки от килера. – На практика са се предали. Сигурна съм, че ще видиш внуците си скоро.

– Аха, само се надяваме и се молим, друго няма какво, пиленце. Сега ще ти дам парченце плодова пита, нали искаш? И чаша ябълково вино, а?

Баба Спруъл отвори шкафа и вдигна капака на едно пръстено гърне. Извади оттам увита в кърпа плодова пита и отрязва едно голямо парче.

– Налей си ябълково вино, дете.

Фийби се възползва от поканата и отхапа голямо парче кейк. Знаеше, че макар материалната помощ да бе добре дошла за баба Спруъл и за другите стари жени в селото, останали без мъж, който да им помага, компанията ѝ бе също толкова важна за стариците, които копнееха да си побъбрят в дългите си самотни дни. По-младите жени нямаха време за приказки, потънали в грижите за орди дечурлига и в цялата работа в дома, градината и малките парчета земя. Затова в тези месеци на война старите хора страдаха от изолация, иначе необичайна в сплотената селска общност.

Камбанките на църковния часовник накараха Фийби да скочи с

изплашен вик:

– Олеле, пак ли стана единайсет и половина?

– Да, да, стана. Тоя стар часовник не закъснява и минута – каза бабата, сякаш това бе нещо успокояващо. – Всички мислехме, че няма да имаш време да помагаш на старите хора, след като се омъжи – бърбеше старицата, изпращайки Фийби до пътната врата. – Мислехме, че си станала вече голяма дама. – И тя се изсмя, сякаш бе казала някаква нелепост.

– Да, бе, и аз така помислих – отвърна Фийби и се изсмя. Отвори вратата и вдигна ръка за довиждане. – Нищо няма да се промени, бабо. Аз съм си все същата.

Поради някаква причина това накара баба Спруъл да се размее здравата, а сбръчканото ѝ обветрено лице се нагърчи като печена ябълка.

– Аха, ще видим това, детенце – отвърна тя и все още смеейки се, тръгна обратно към къщата.

Фийби хукна по селската улица, придържайки полите си, за да ги предпази от калта, макар че вече беше доста късно за това, помисли тя тъжно. Полата на кафявата ѝ вълнена рокля и някога бялата фуста отдолу бяха налепени с дебел слой кал от зелевата яма в градината на баба Спруъл. Катон беше казал, че иска да обядват по пладне, а неточността винаги предизвикваше сардоничните му коментари. Сега пак нямаше да има време да смени окаляната рокля. Какво пък, да не би да се случва за пръв път?

Когато наближи селската ливада, видя група хора, събрани около оградата. Над тях се извисяваше безпогрешно различаващата се фигура на Катон Гранвил, възседнал бойния си кон.

Сърцето на Фийби отново подхвана трескавия си танц. Той беше гологлав и вятърът рошеше късо подстриганата му тъмна коса. Обикновено се обличаше в черно, с изключение на снежнобялата якичка на врата. Колко му отиваше! Отиваше на изправената му фигура, на властната му военна стойка. От това кафявите му очи ставаха почти черни, а мургавото му лице добиваше маслинен оттенък.

Тя забави крачка, докато се приближаваше. Обикновените дрехи на маркиза, всичко в него издаваше богатство. Държеше юздите и камшика с ръце, облечени в обточени с дантели кожени ръкавици. Тези ръце почиваха на дъгата на обшитото с кожа седло. Краката му бяха обути в ботуши от най-фина еленова кожа. Черните кадифени гънки на жакета бяха отменати небрежно назад на раменете, откривайки бялата риза с

набрани ръкави, поръбената с дантели якичка, големите сребърни копчета, изпъкващи върху черното наметало, и обкованата със сребро дръжка на извитата кавалерийска сабя на хълбока му.

Как можеше един мъж да е толкова красив, запита се Фийби. Силата му ли я привличаше? Или ореолът му на повелител, който караше коленете ѝ да се подгъват? Защо трябваше да се поддава на такава съблазн само защото един мъж държеше света в подчинение?

Това беше нелепо! Неразбираемо. Но беше факт. Факт, който по никакъв начин не се омаловажаваше от огромното разочарование, което женитбата ѝ бе донесла.

Тя осъзна, че се приближава все повече до тази групичка, без да е имала подобно намерение. Но в същия момент разбра и че няма желание Катон да я види. Ако побърза, ще го изпревари на масата. Обърна се, но беше малко късно.

Катон, който в качеството си на мирови съдия присъстваше на арестуването на един скитник, вдигна поглед точно когато Фийби се отдалечаваше от тълпата. Какво, за бога, я бе довело насам? Не беше прилично млада жена в нейното положение да скита пеша, и то сама из селото. И със сигурност мястото ѝ не беше там, където щяха да наказват хулигани и престъпници.

Той извърна коня си, давайки на тълпата да види, че правосъдието е приложено, и препусна след жена си.

Фийби чу мекия тропот на копита по влажната трева. По гърба ѝ полазиха тръпки, кожата на главата ѝ настръхна. Не знаеше на какво се дължи това. Напоследък не знаеше дали иска да бъде в компанията на Катон или не. Спря и се обърна.

– Добро утро, милорд – поздрави тя тържествено и официално.

– Какво правиш тук, Фийби?

Катон дръпна юздите. Отправи ѝ смръщен поглед. По лицето ѝ имаше кални следи, косата ѝ приличаше на свраче гнездо.

– Какво се е случило с тебе? Изглеждаш така, сякаш са те влачили през плетищата.

– Копах зелки – обясни Фийби.

– Зелки? Зелки ли каза?

Тя кимна.

– Бяха прибрани в яма, за да се запазят от сланата, а сега баба Спруъл иска да прави туршия и аз ѝ ги изрових.

Катон я изгледа втренчено. В думите и нямаше капка смисъл. Наведо се и заповяда рязко:

– Дай ми ръка и стъпи на ботуша ми.

Тя го погледна с огромните си сини очи с цвят на великденчета. Наситеният им цвят смая Катон, който нетърпеливо очакваше жена му да се подчини.

– Моля за извинение, милорд – каза Фийби, след като се поколеба един миг, – но аз не обичам конете. Те ме плашат. Имат такива огромни жълти зъби и когато ги яздя, като че ли знаят, че не мога да ги владея, и ме отнасят.

– Този кон няма да те отнесе – заяви Катон. – Сега направи каквото ти казах. Лейди Гранвил не може да откаже да язди, това е нелепо.

Той щракна нетърпеливо с пръсти, без да сваля кожената си ръкавица.

Фийби преглътна. Хвана ръката му и вдигна крак, опитвайки се да стъпи на ботуша му. Изглеждаше много високо, а краката ѝ не бяха особено дълги. За разлика от Даяна, чиито крака стигаха до под мишниците, припомни си огорчено Фийби, докато подскачаше, за да успее накрая да стигне ботуша на Катон.

Той я издърпа, хвана я през кръста и я настани на седлото пред себе си.

– Ето така, сега си в безопасност.

Фийби прехапа устни и само леко кимна в отговор. Сърцето ѝ отново се разтуптя, тя не можа да съдържи тръпката, преминала по гърба ѝ, когато усети тялото му, толкова топло и близко, зад гърба си. За щастие конят тръгна, набирайки скорост, и треперенето ѝ намери оправдание.

– Сега може да поговорим за зелките – каза Катон след минута.

Стисна я по-здраво през кръста, когато конят прескочи тесния ров, разделящ полето от селските ливади.

– Ами, в селото няма мъже. Или са убити, или са на война – отвърна Фийби, когато си пое дъх. – Някой трябва да помага на бабичките в нещата, които мъжете биха направили за тях. Като например да им изкопаят зелките – завърши тя и махна с ръка.

– Правилно и уместно е да се грижиш за благополучието на крепостните – отговори Катон, след като възприе обяснението. – Да осигуряваш лекарства и храна за болните и бедните, например. Но маркиза Гранвил не е селска ратайкиня. Тя не копае зелки и не върши никаква ръчна работа.

– Тогава кой трябва да я свърши? – запита простичко Фийби.

Катон не отговори. Влязоха в двора на конюшнията, той слезе и погегна да сваля Фийби от седлото. Хвана лицето ѝ в шепи и я загледа

мълчаливо и леко намръщено.

– Не е редно жена ми да скита наоколо, изглеждайки като плашило, което е стояло прекалено дълго на полето – изрече той с равен тон.

Изтри с палец едно кално петно от бузата ѝ.

– Смятате ли, че е редно във фермите ви да има нуждаещи се крепостни, сър? – В сините очи на Фийби проблесна войнствена искрица. – Ако можете да намерите кой да им помогне, тогава аз ще се опитам да се науча да си седя у дома и да бродирам.

– Този тон не ти подхожда – заяви Катон и в очите му също проблесна гневно пламъче.

Фийби си пое дълбоко дъх.

– Тогава ви моля за извинение, милорд. Но бих казала, че не подхожда на земевладелец да пренебрегва нуждата на крепостните си.

Направи лек реверанс и хукна към изхода на двора.

Какво безсрамие, помисли Катон, загледан след отдалечаващата се фигура. Подгъвът на роклята ѝ се бе разпрал и се влачеше по калния калдъръм, събирайки сламки и други недотам приятни остатъци, каквито се валяха из дворовете на конюшните.

– Моля за извинение, милорд. – Провлачените йоркширски гласни на Джайлс Крамптън накараха Катон да се обърне. – Нещо станало ли е, милорд?

И лейтенантът хвърли кос поглед на господаря си.

– Какво е положението в селото... с крепостните, най-общо? – запита внезапно Катон.

Джайлс се позамисли над въпроса, но не беше сигурен за какво точно положение става дума.

– Ами, както обикновено, предполагам – каза той накрая.

– Да, но какво е обикновеното? – В гласа на Катон се долавяше нетърпение. – Има ли някакви определени трудности, които да са ти известни?

– О, колкото до това, всичко си е както обикновено, сър. – Джайлс сви рамене. – Жените трябва да се справят както могат. Напоследък не получават много помощ от мъжка ръка.

– Доколко зле е положението? – Катон се вгледа някъде над главата на мъжа; Джайлс беше поне с половин глава по-нисък от господаря си.

– Най-зле са май бабичките и младите жени с деца, сър, така мисля.

Катон сложи ръка на тила си и на челото му се очертаха дълбоки бръчки.

– Защо никой не ми го е казал?

Джайлс изглеждаше озадачен.

– Интересувате ли се от това, сър?

Наистина, досега не се бе интересувал.

– Да, сега да – отсече Катон. – Прати няколко мъже в селото да видят с какво да помогнат в полската работа.

– Имате право, сър. – Джайлс вдигна ръка към шапката си за поздрав. Извърна се и продължи небрежно през рамо. – Скоро ще потеглим за обсадата на Бейсинг Хауз, нали, милорд?

Катон разбра какво цели въпросът. Джайлс Крамптън не смяташе полската работа подходяща за високо дисциплинираните му и обучени войници. Досега се бе съдържал през четирите седмици, последвали сватбата, но явно вече смяташе, че на медения месец му е време да приключва.

– Тръгваме сутринта. Кажете на мъжете да направят каквото могат днес – каза Катон и бе възнаграден с широка усмивка.

– Да, милорд, веднага се захващаме.

Катон кимна и влезе да обядва.

* * *

– Разделяй и владей.

Всички очи се обърнаха към сър Джейкъб Астли, който стоеше до един засводен прозорец, гледащ към квадратния двор на колежа Крайстчърч. Той барабанеше с пръсти по дебелия каменен перваз. Рубинът на единия му пръст чукна по камъка.

– Не съм сигурен, че разбирам думите ви, Астли.

Крал Чарлз вдигна поглед изпод тежките си клепащи и обърна глава към мъжа, застанал до прозореца. Fino изрязаното лице на краля изглеждаше уморено под светлината на лампите, гъстата му къдрава коса се спускаше вяло по раменете. Бе дошъл на кон в Оксфорд предния ден, преследван от кавалерийски отряд от „новата армия“ на Кромуел. Едва успя да се изплъзне. Негово кралско величество още не бе възстановил равновесието си. Да бъде преследван от собствените си поданици, да се изплъзне на косъм от плен – това го бе съсипало така, както нищо друго на света; сега той управляваше Англия само номинално.

– Искам да кажа, сир, че ако можем да внесем разкол сред членовете на Парламента... ако направим така, че да се скарат помежду си, тогава по-лесно ще можем да се споразумеем с тях.

Сър Джейкъб обърна гръб на прозореца, очите му горяха с убедителен пламък посред бледото му лице.

– Точно така, сир. И аз чух да се говори за разногласия сред висшето им командване.

Брайън Море излезе от сянката, където бе стоял тихо досега, слушайки и изчаквайки момента, когато ще може да привлече вниманието на краля.

Крал Чарлз погледна младия мъж с леко свити вежди, опитвайки се да го разпознае. Стройната фигура, облечена безупречно в гълъбовосива коприна, му бе позната отнякъде, а още по-познати бяха малките кафяви очи, твърди като камък.

– Брайън Море, ваше величество – и той се поклони ниско. – Простете ми, че се обадох.

Кралят махна небрежно с ръка.

– Ако имате да кажете нещо полезно, сър, не се церемонете.

– Господин Море се бе натоварил да донесе предложението за амуниции от Оранжкия крал, сир. Може би си спомняте, че му благодарихте, когато се върна от Ротердам – обади се лорд Хамилтън от далечния край на обшитата с ламперия зала, застанал до амбразурата на прозореца, противоположен на този, който гледаше към двора.

Той гризеше палеца си, белейки внимателно освободената кожа, като я плюеше на пода в краката си.

Кралят като че ли се позамисли за миг над изявлението. После се усмихна. Беше невероятно мила усмивка.

– Наистина си спомням. Вие ни служихте добре, господин Море. Съветът ви е добре дошъл.

Брайън почувства прилив на триумфираща гордост. Най-накрая го приеха. В светая светих. Той пристъпи крачка напред.

– Моят втори баща е маркиз Гранвил, сир.

Болезнена бръчка прорязва челото на краля. Някога маркизът беше и приятел, и верен поданик.

– Човек не е отговорен, ако роднините му са предатели – заяви принц Рупърт, племенникът на краля, старейки се някак да го успокои.

Пълното му красиво лице бе зачервено благодарение на съдържанието на чашата, която бе стиснал здраво в обсипаните си с пръстени ръце.

– Още по-малко пък е отговорен за втория си баща – съгласи се сър Джейкъб. – Гранвил още ли се вижда с вас?

– Досега не е престанал, сър.

Брайън стисна устни на тънка линия, каменните му очи като че ли още повече се смалиха. Нямахше скоро да забрави унижението от

последния път, когато бе гостувал на втория си баща. Незаконната племенница на маркиза, Порция Уърт, сега маркиза Ротбъри, го бе направила на глупак, а и онова изчадие Оливия не изоставаше от нея.

Още се бореше със спомена за смеха на доведената си сестра, за ливуващия ѝ поглед, докато се наслаждаваше на унижението му. Положението се бе обърнало. В миналото той биваше винаги отгоре, тероризираше детето, държеше го в несигурност само за да се забавлява от това, и имаше намерение отново да си възвърне този контрол. Когато застане ше начело на фамилията Гранвил, щеше да има огромни възможности да си отмъсти на това момиче.

– Помислих, че може би ще успея, ако внеса объркване в дома на втория си баща – продължи Брайън. – Той отново ще ме приеме с разтворени объятия, ако намекна, че съм се разколебал в убежденията си...

Огледа се наоколо в очакване на реакцията. Кралят изглеждаше леко отегчен, Рупърт – заинтересуван, а сър Джейкб и дукът явно се въздържаха от оценка.

– Шпионин във вражеския лагер? – проточи заинтригувано Рупърт.

– Така да се каже, сър. – Брайън вдигна небрежно рамене. – Някой, който да подхвърли дезинформация. Да гледа и да слуша. Може би да намери нещо полезно. Нещо, което да създаде разкол между Гранвил и останалите.

Настъпи кратко мълчание, после кралят се обади:

– Имате ли определен план, господин Море? Или се целите наслуки?

– Напротив, сир. Още нямам конкретен план, но ако мога така да се изразя, имам известни... известни възможности да се възползвам от основния шанс. На мене ми се случват неща, които може да не се случат на други хора.

– С не толкова лукави умове – изкикоти се принц Рупърт. – Да, чух какви сделки сте вършили със Стрикланд в Хага. Разбрах, че за известно време сте го водили за носа.

– Толкова, колкото да събера информацията, от която имахме нужда – съгласи се Брайън без излишна скромност.

Нямаше нито време за такова нещо, нито пък нужда от него.

– Гранвил пак се е оженил, както чувам – вметна сър Джейкб. Лицето на Брайън стана гладко като полиран мрамор.

– За сестрата на покойната си жена – отвърна той. – Съюзът между Гранвил и Карлтън си остава здрав, както преди.

Крал Чарлз потърка слепоочията си.

– Което ни води пак до плана на сър Джейкъб за разделянето и владееенето.

– Кромуел и Феърфакс са като две грахчета в шушулка – изтъкна дукът. – И както казва Море, съюзът между Гранвил и Карлтън е здраво циментиран.

– Но ако бъдат принудени да вземат страната на някой от приближените си... – подсказа Брайън.

Мисълта му препускаше. Не бе очаквал толкова скоро да получи подобна възможност. Но сега ясно виждаше как би могъл да даде забележителен принос към каузата на краля. И по такъв начин да постигне собствените си цели.

Той пристъпи към масата и застана с леко свити юмруци, подпрени на бляскавия сатен.

– И Кромуел, и Феърфакс вярват на втория ми баща. Но да предположим, че лоялността му бъде поставена под въпрос. Ако Кромуел го подкрепи, а Феърфакс не... – Той огледа обшитата с ламперия стая с въпросително вдигната вежда.

Сър Джейкъб ритна една цепеница обратно в огъня.

– Гранвил е почтен човек.

Премереното изявление увисна за миг в прашната, претъпкана стая.

– Бихте ли нарекли почтен един човек, който въстава срещу своя крал, сър? – запита принц Рупърт с блеснали под светлината на лампата очи, като отблъсна назад стола си и скочи на крака.

Той огледа яростно цялата стая и лицето му още повече се зачерви. Беше безстрашен мъж, толкова ревнив към репутацията си на блестящ командир, колкото страстно защитаваше божественото право на крал Чарлз да управлява Англия.

– Гранвил е предател и ще изгуби главата си, когато всичко свърши – продължи принцът. – Както и всички те.

Той напълни отново сребърната си чаша от гарафата на масата; движенията му бяха толкова резки, че рубинени капчици опръскаха дългата маса.

Сър Джейкъб вдигна рамене. Нямаше особен интерес да защитава маркиз Гранвил от нападките на кралския племенник.

Рупърт пресуши чашата си, отмятайки глава, и водопадът на къдрата му коса се разля по широката му дантелена яка. Пусна рязко чашата на масата.

Кралят се изкашля леко, напомняйки на лордовете кой всъщност взема решенията в това събрание.

– Господа, нека се върнем към въпроса, който разисквахме. Аз съм затворник тук, в този град, преследван от кавалерията на Кромуел. Нашата армия е разстроена, поддръжниците ни са обсадени в собствените си домове. За да получим още помощ от шотландците, би трябвало да отстъпим по споразумението...

Той подпря лакти на масата и сплете пръсти. Споразумението щеше да го принуди да се съгласи на учредяването на презвитерианска църква в Англия. Грях, който той беше убеден, че ще призове върху главата му божия гняв. Би предприел такова действие само под натиска на изключителни обстоятелства.

– Приемам всякакви предложения. В това на Астли като че ли има смисъл. И в лицето на господин Море виждаме съвършения инструмент за него.

Той отправи още една усмивка към Брайън, който едва се въздържа да не нададе триумфален крясък.

– Да, значи ще започнем с Гранвил. – Гласът на сър Джейкъб прозвуча рязко. – Но ще ви трябва нещо повече от обикновено мошеничество, господин Море. Повтарям, Гранвил е толкова почтен, колкото е и умен.

Вгледа се продължително в принца със сардонично вдигната вежда, подканваща го да възрази, но когато Рупърт запази мълчание, той продължи:

– Ако свалим маркиза, цялата къщичка от карти ще рухне. Те ще се изпокарат. Гранвил има много привърженици, но има и хора, които няма да възразят, ако го видят да пада.

Изви уста в цинична усмивчица. Винаги можеше да се разчита на човешката природа и на нейните слабости.

– Ако ми поверите тази мисия, ваше величество, давам ви дума, че няма да се проваля – каза Брайън с искрен глас.

– Ние ви се доверяваме, сър. – Кралят стана. – Господа...

Махна с ръка за сбогом и тръгна към вратата. Стражът скочи да я отвори и кралят се раздели с кланящите се свои поданици, последван от принц Рупърт.

– Внимателно подгответе плановете си, Море – посъветва го сър Джейкъб, който също тръгна към вратата. – Гранвил не е глупак.

– Не е, но е младоженец – обади се някой с цинично изхихикване. – И в ума му няма да има място за кой знае колко други неща, смея да твърдя... поне за един-два месеца.

Брайън не отговори на задявката. Приблжи се към прозореца,

противоположен на двора. Той даваше изглед към широките простори на поляната на Крайстчърч и редицата оголени от зимата дървета покрай брега. Пейзажът беше спокоен, трудно бе човек да си представи, че зад стените на града вилнее война. Часовникът на кулата удари пет пъти; острите му звуци отекнаха над града.

Катон имаше нова жена. Новите жени означаваха деца. Късметът на Брайън нямаше да трае вечно. Един ден Гранвил щеше да има син, освен ако нещо не се случи. Напук на многото възможности той бе оцелял досега във войната и ако имаше същия късмет, щеше да оцелее докрай. Но най-важната цел на Брайън трябваше да бъде новата маркиза. Сватбата е била преди месец, досега тя сигурно вече е заченала и дори може би носи детето, което щеше да го обезнаследи.

Загледа се в падащия здрач със здраво стисната уста. Бе успял да отстрани онази, преди да създаде друго освен две малки ревли; със сестра ѝ нямаше да бъде по-трудно. Не беше виждал момичето, но ако приличаше на Даяна, щеше да бъде лесна за опитомяване, празноглавка, която мисли само за мода и удоволствия. Щом се намести под покрива на Гранвил, ще намери начин да я отстрани. Но първо може би щеше да я използва. Почти бе успял да накара Даяна да работи против Катон. Защо не и тази? И когато изпълнеше поставената от него задача, щеше да се отърве от нея... и от носения от нея зародиш.

А после, ако войната не се погрижи за Катон, той ще трябва да насочи вниманието ѝ натам. Един плодовит и изобретателен ум лесно щеше да уреди някакъв нещастен случай.

И Брайън мислено се поздрави, докато последните удари на часовника отмираха в здрача.

* * *

По пладне Катон и Джайлс Крамптън влязоха в двора на конюшната. Беше светъл, ясен ден, с обещание за топлинка в лъчите на ранното мартенско слънце.

– Кога смятате, че ще си бъдем у дома този път, милорд? – осведоми се Джайлс привидно небрежно.

Отметна юздите на врата на коня и слезе от седлото, като си подсвиркваше нещо неопределено през зъби.

Катон добре съзнаваше, че Джайлс гори от желание да се върне към настоящата си работа – дългата, изтощителна обсада на Бейсинг Хауз. Бяха прекарвали там само три дни, преди Катон да получи съобщение от Кромвел да отиде на съвещание в лагера на генерала при Оксфорд.

Джайлс, най-довереният му лейтенант, трябваше да го последва. И както обикновено, се разкъсваше между желанието да бди върху здравето, благополучието и дисциплината на отрядите на Катон и нуждата да бъде до своя командир.

По пътя към главния щаб на Кромуюел Катон се бе отбил у дома в Уудсток. Трудно беше да откъсне мислите си от постоянната грижа с военните действия, но не би могъл да мине покрай дома си, без да провери как са със здравето съпругата и дъщерите му.

– Няколко часа, а после навечер отиваме в лагера на Кромуюел. След съвещанието вероятно ще прекарам тук един-два дни. Ти можеш да се връщаш при обсадата.

Докато изричаше това, Катон слезе и хвърли юздите в ръцете на един слуга. В това време в двора влязоха двете му малки дъщери, които язדהа шотландски понита, водени за юздите от един слуга здравеняк.

Усмихнаха се плахо на баща си, когато той се приближи към тях, и тържествено му съобщиха, че се учат да яздят в тръс. На тяхната възраст – четири и пет години – това беше забележително, помисли Катон и ги поздрави със съответстваща сериозност. Майка им беше безстрашна ездачка. За разлика от по-малката си сестра.

Той се раздели с децата и тръгна към къщата, мислейки, че трябва да научи Фийби да преодолее страха си от конете. Абсурдно беше да язди само на леко дамско седло, седнала зад слугата. Сега нямаше да има време, но когато му останеха няколко свободни дни, щеше да започне.

Обветрените тухли на къщата блестяха меко под слънчевите лъчи, а прозорците хвърляха искри. Наближавайки къщата, се улови, че мисли колко приветлива изглежда. Спомни си колко обичаше да се връща тук при Нан. Отвращението ѝ от спалнята никак не намаляваше топлотата и привързаността помежду им. В нейно лице бе имал невероятна другарка и смъртта ѝ искрено го огорчи. Много повече от смъртта на майката на Брайън. Бракът им бе твърде кратък, за да се породи някаква емоционална привързаност. Браковете на приятелите му и неговият с Даяна му бяха показали каква рядкост е съпругеското разбирателство и привързаността, които бе изпитвал към Нан. След няколко горчиви и разочаровани месеци бе разбрал, че няма да получи това от Даяна; сега нямаше да се съгласи да бъде разочарован и от малката ѝ сестра.

Икономката изплува по коридора, за да го посрещне, докато той влизаше в къщата, мигайки, за да нагоди очите си след ярката светлина навън.

– Добро утро, ваша светлост. Очаквахме ви чак другата седмица.

– Имам работа край Оксфорд и се отбих – каза той, хвърляйки камшика си на дългата пейка, и свали ръкавиците си. – Лейди Гранвил тук ли е?

– Мисля, че е горе, милорд. Струва ми се, че още не е станала тази сутрин.

Катон се намръщи. Фийби не беше поспалата, а вече минаваше пладне.

– Добро утро, сър. – Оливия слизаше по стълбите с неизменната книга в ръка. – Не ви очаквахме д-днес.

– Така е, повикаха ме в главния щаб – отвърна Катон, поглеждайки дъщеря си с усмивка, породена от досегашните му мисли.

Оливия много приличаше на майка си, с изключение на дългия гранвиловски нос. Имаше същия навик да събира вежди и да свива устни, когато мислеше над нещо.

– С-слязох да взема свещи за четене – осведоми го тя. – Трудно се вижда в хола, дори когато греє слънце.

– Какво четеш?

– *Коментарите на Цезар*. – Тя му показва корицата на книгата. – Много е интересно. За галските войни.

Катон кимна.

– Спомням си.

– Н-не ти ли се видя интересна? – Черните ѝ очи блеснаха.

– Не особено – каза Катон и се усмихна при спомена. – Мисля, че забележителните ѝ моменти би трябвало да са се запечатали у мене.

Оливия го погледна с явно неверие.

– Как можеш д-да *не* я намираш абсолютно увлекателна?

Нан никога не беше насърчавала стремежа на дъщеря си към книгите, тя беше твърде земна, но имаше остър ум, който Оливия явно бе наследила. Катон потупа леко бузата на дъщеря си.

– Историята на войните ми е интересна – утеши я той. Оливия го погледна косо. Въпреки усмивката в очите ѝ се долавяше притеснение, между веждите тлееше леко напрежение.

– Тъжен ли си?

Катон поклати отрицателно глава.

– Не, но обсадата е тъжно нещо... по-тъжно от всичко.

Оливия кимна и докосна ръката му. Двамата не говореха за чувствата, които изпитваха един към друг, но понякога един бегъл жест изразяваше неизразимото. Катон стисна леко пръстите ѝ.

– Къде е Фийби?

Оливия сви вежди.

– Не съм я виждала тази сутрин. Може би пише п-пиесата си.

– Пиеса ли?

– Да, пише пиеса – каза Оливия, сякаш това беше най-естественото нещо на света. – Тя е много добра поетеса.

Катон нямаше представа за литературните претенции на жена си. Това не изглеждаше присъщо на Фийби.

Поклати глава, сякаш за да отстрани тази главоблъсканица, и се насочи към стълбите, изкачвайки ги две по две, без дори да изглежда, че бърза. Тръгна по коридора, водещ към източното крило, и отвори вратата на спалнята си.

Стаята тънеше в тъмнина, завесите още не бяха дръпнати – нито тези на прозорците, нито на леглото. Огънят в камината бе почти угаснал.

Катон отиде до леглото и дръпна завесите.

– Фийби, да не си болна?

Тя се бе свила в най-далечния край на леглото и когато чу гласа му, се обърна по гръб с лек стон. Лицето ѝ в полумрака беше бледо, очите подпухнали. Наистина не изглеждаше добре.

Болна... може би бременна?

– Какво има? – запита той, съдържайки нетърпението си, и дръпна още завесите, за да я види по-ясно.

Фийби отново се обърна настрана, този път с лице към него, и пак сви колене към гърдите си с още едно изпъшкване.

– Мензисът ми – измърмори тя, сричайки надеждите му. – Първия ден винаги е зле, но този път е по-лошо.

Значи цял един месец изпълнение на съпружеските задължения не беше дал плод. Той погледна към нея, свивайки вежди.

– О, колко съм недискретна – изхленчи Фийби, затваряйки очи, и отново изпъшка.

Катон не намери какво да каже. Предишните му жени винаги бяха много дискретни по повод месечните си неразположения. Някоя вечер се преместваха да спят на леглото в будоара и спяха там, докато не се завърнеха, пак така без никакви обяснения, в съпружеското легло.

Фийби отново отвори очи в продължаващото мълчание.

– Извинете ме, милорд, ако съм ви шокирала – каза тя с оправдаващ се тон, изправяйки се на възглавниците, като отмахваше обърканата коса от лицето си. – Не мога да контролирам думите си, особено при мензис, когато всичко у мене е с главата надолу и се чувствам така разпъната и раздразнителна, а в следния миг ми е толкова тъжно и искам да

плача... о, какво говоря? Вие не искате да слушате това, нали?

За миг изглеждаше така, сякаш Катон щеше да се разсмее. После той огледа затъмнената стая.

– Нищо чудно, че се чувстваш зле. В тази стая е непоносимо мрачно и студено, а навън слънцето е грейнало като в същинска пролет.

Докато говореше, той дръпна завесите от леглото, после се отправи към прозореца и отмахна настрана тежкото кадифе, пропускайки в стаята поток светлина. Обърна се към камината, взря се в пепелта, взе наръч дърва от кошницата и ги хвърли върху тлеещата жаравя.

Фийби наблюдаваше с вял интерес как той домакинства, несъзнателно масажирайки болящия я корем.

– Бихте ли могли да помолите госпожа Бисет да ми направи горещо мляко с вино, милорд? Ако това няма да ви създаде трудности – добави тя.

– Мляко с вино ли? Посред бял ден... Не мисля, че би било разумно... но добре... предполагам, ако това ще помогне на твоя... твоя...

Не довърши изречението, раздухвайки огъня доста по-енергично, отколкото бе необходимо, докато той започна да пламти и да пращи. Хвърли една цепеница върху пламъците и побърза към вратата.

– За дълго ли си дойдохте? – Яркосиният поглед на Фийби го последва жадно, докато той се отправяше към вратата.

Бе облечен отново в черно, подчертавано само от снежнобялата яка на ризата и от изумруда на пръста му.

– Не, имам среща с Кромвел тази вечер. Но тъй като минавах наблизо, помислих да дойда да те видя как си.

– И после ще се върнете на обсадата ли?

Катон се обърна да я погледне. Толкова ли бързаше да го види да си отива? Въпреки бледността и сенките под очите, натежалият ѝ поглед го следеше внимателно.

Той имаше намерение да прекара няколко дни с нея, но при сегашното ѝ положение нямаше никакъв смисъл.

– Да – отвърна Катон. – Ще се върна там за една седмица. – Той отвори вратата. – Ще ти пратя госпожа Бисет.

Фийби загледа затворилата се след него врата с очи, в които нямаше никакъв блясък. Значи още една седмица, преди да го види отново. Почувства се ужасно, коремът отново започна да я боли и тя отчаяно придърпа завивките до брадичката си.

Болката наистина беше по-силна от обикновено. Запита се дали не е заради напоените с билки гъби, които Мег ѝ бе дала, за да не зачене,

Фийби ги ползваше с религиозна старателност всяка вечер, когато си лягаше, преди Катон да се качи при нея, а после, когато беше сигурна, че е заспал, се измъкваше полека от леглото и се очистваше от всякакви остатъци от тяхното съвкупление. Този месец маневрата беше успяла, помисли тя, изстенвайки още веднъж.

Разочарован ли беше Катон? Невъзможно бе да се съди по изражението му. Но пък лицето му почти никога не издаваше какво мисли. Тъмните кафяви очи бяха като затворена книга, чертите на лицето – гладки и безстрастни. Рядко го беше виждала сърдит, макар че при случай можеше да бъде неприятно саркастичен.

Вратата отново се отвори и Оливия влезе в стаята с поднос, на който имаше покрита купа.

– Баща ми току-що тръгна, но ми каза, че не ти е добре – каза тя със загрижен тон. – Почудих се къде си, когато н-не слезе за закуска, но помислих, че сигурно си отишла в селото да помагаш на някоя от жените.

Тя сложи подноса на нощната масичка.

– Той не каза какво ти е. Да не би да е мензисът?

Допреди месец двете бяха спали в една спалня и добре познаваха циклите си.

Фийби кимна.

– Чувствах се зле – каза тя. – Дори да беше дошла, нямаше да ти бъде добра компания.

Оливия я погледна със съмнение. Фийби беше толкова отпаднала, лежейки в огромното легло, някак погълната от невидимото присъствие на лорд Гранвил в тази стая, където почти по нищо не личеше, че и Фийби живее тук. Не се виждаха никакви женски следи – нито дори четките за коса, никакви разхвърляни дрехи, никакви цветя, никакви кутийки с кремове, масла и парфюми.

– Странно – отбеляза тя. – Когато Даяна беше жива, тази стая изглеждаше повече нейна, отколкото на баща ми. Само че сега н-никак не личи, че е твоя.

Тя вдигна салфетката от купата и я подаде на Фийби.

– Нямам чувството, че е моя – отвърна омърлушено Фийби, вдъхвайки успокояващия мирис на горещото мляко с вино. – Изобщо не се чувствам омъжена.

– Нима баща ми не те кара да се чувстваш омъжена? – подхвърли изпитателно Оливия. – Знам, повечето време е много зает. Но н-не е ли по-добре така? Да можеш да си живееш живота, без някой да ти се меси? Както винаги си казвала, че ще направиш.

– Да, точно това искам – побърза да отговори Фийби. – Просто обичайната депресия, знаеш как е. Като черно куче на рамото ми. – Тя отпи голяма глътка от млякото и се усмихна малко по-весело. – Сега съм много по-добре.

Оливия не беше съвсем убедена, но искаше да е така, затова седна на края на леглото и започна да угощава Фийби с кухненските клюки, докато горещата напитка упражняваше успокоителното си въздействие, отпусайки стегнатите мускули.

Звукът на копита и настоятелният кучешки лай точно под прозореца на Фийби накараха Оливия да се изправи.

– Чудя се кой ли може да е.

Тя отиде до прозореца и нададе радостен вик.

– Порция е!

– Наистина ли? – Фийби отхвърли завивките и стана; болките ѝ като по чудо бяха изчезнали.

– А, и Джуно е тук – добави възбудено Оливия.

Грабна наметалото на Фийби от окачалката и ѝ го подхвърли.

– Метни си това, после можеш да се облечеш.

Фийби нямаше нужда от подканване. Наметна се, нахлузи някакви чехли и хукна към вратата.

5

След една седмица Катон влезе в голямата зала в една дъждовна утрин и за миг му се стори, че е попаднал в чужда къща. Чиято и да беше, приличаше повече на лудница.

Обяснението се появи в образа на едно куче с цвят на горчица. Който видеше веднъж Джуно, трудно я забравяше. А Катон я бе виждал няколко пъти и добре я помнеше. Тя се хвърли с възбуден лай върху стопанина на къщата, абсолютно сигурна в себе си.

– Долу! – изкомандва Катон с мек глас, който обаче предполагаше подчинение.

Джуно седна с въздишка на задните си крака и вдигна очи към него с изплезен език.

След като овладя ситуацията, Катон обърна вниманието си към другите източници на хаоса. Две миниатюрни момченца се плъзгаха ужасно смело по перилата, изтърсваха се на пода и веднага се закатерваха обратно нагоре по стълбите. Едно невероятно мъничко момиченце пълзеше нагоре по стъпалата така упорито, че Катон не можеше да не му се възхити. Момчетата не му обръщаха внимание, докато то не стигна най-горното стъпало, и тогава едното момче го вдигна и се опита да го сложи на перилата.

Моментът изглеждаше подходящ за намеса. Катон мигновено стигна горното стъпало и смъкна момиченцето от перилата секунда преди то да се устреми надолу, подпомогнато от братско тупване по гърба.

Катон наблюдаваше извънбрачните синове на Руфъс Декатур с вдигната вежда. Те го погледнаха с ярките сини очи на баща си изпод обърканите кичури червени къдрици.

– Това не беше добра идея – заяви Катон.

– Но на Ийви ѝ харесва – осведоми го тържествено едното момченце. – Тя плаче, когато не ѝ даваме да прави това, което ние правим.

– Същинска дъщеря на майка си – измърмори Катон. Държейки момиченцето, което изглеждаше очаровано от прегръдките на непознатия, той се обърна и заслиза по стълбите. Когато стигна долу, видя двете си по-малки дъщери застанали в единия ъгъл на преддверието с широко отворени очи. Те явно бяха твърде плахи, за да вземат участие в цирка – дъщерите на Даяна, макар и по-големи с година-две, не притежаваха безстрашието на дъщерята на Порция, – но несъмнено имаха огромно

желание да го сторят.

Когато Катон им махна, те пристъпиха напред, направиха по един плах реверанс и после хукнаха нагоре по стъпалата към собственото си царство. Ийви се задърпа, изглежда искаше да слезе на пода и да ги последва.

Катон обаче я задържа.

– Порция! – извика той.

Вдясно на преддверието се отвори една врата и оттам изскочи една слаба млада жена с потресавашо оранжева коса, цял куп лунички и яр-козелени очи. Беше облечена в кожени панталони за езда, ботуши, бяла ленена риза и жакет. Това облекло изобщо не учуди Катон. Порция Уърт се бе омъжила на бойното поле, с панталони и сабя на кръста.

– О, лорд Гранвил, моля за извинение. Ако знаех, че идвате, нямаше да ги оставя да вилнеят така. Сигурно сте се запитали дали не влизате в чужда къща.

Тя пристъпи към него с протегната ръка.

Катон я пое и се наведе, за да целуне племенницата си.

– Точно това ми мина през ума.

– Нали разбирате, валеше и те не можеха да излязат навън – обясни Порция с очарователна усмивка.

– Тъкмо щяха да пуснат малката по перилата.

Изглежда я изпитателно и си помисли, че женитбата с граф Ротбъри не е причинила съществени промени у незаконната дъщеря на доведения му брат. Не изглеждаше много по-различна от кльошавото, недохранено същество, което бе преобърнало къщата му с главата надолу в онази паметна първа зима на войната.

– О, те много внимават за нея – каза Порция, вземайки Ийви от него. – Но тя не обича да остава извън играта.

– Мм. Дъщеря на майка си – повтори си полугласно Катон. Порция му отговори със съзаклятническа усмивка:

– Тя е и дъщеря на Руфъс Декатур, сър.

– Съпругът ти тук ли е?

В тихия му глас се промъкна сериозна нотка.

– Не – отговори със същия тон Порция. – Той само ни остави тук. Има работа в Лондон. Среща с лорд Манчестър относно вербуването на хора за армията. Руфъс не се радва на особена благосклонност – добави тя.

– Аз също, но не виждам големи възможности за избор – отвърна Катон.

Толкова естествено беше да говори с Порция за войната, че той дори не осъзнаваше колко необичайно е за него да споделя такива мисли с жена.

– Той каза, че ще дойде да ни вземе в края на седмицата.

Катон кимна. Двамата с Руфъс Декатур бяха погребали кръвната вражда, която бе разкъсвала живота им и бе смразила семействата им за цели две поколения. Бяха я погребали на бойното поле, когато Порция, дъщерята на брата на Катон, се бе омъжила за Руфъс Декатур под звуците на бойните барабани. Сега те се държаха любезно един към друг пред хората, бяха работили съвместно, за да постигнат сключването на мир между краля и Парламента, и щяха да продължават в тази насока, но нямаха намерение да поддържат частни контакти и Руфъс би се възползвал от гостоприемството на Гранвил не повече, отколкото Катон от неговото. Руфъс обаче не пречеше на жена си и децата си да се възползват от гостоприемството на Катон и това беше достатъчно. Старата вендета нямаше да засегне новото поколение.

– Милорд, вие се върнахте. Не ви очаквах.

Цяла минута бе потребна на Фийби, за да се съвземе при неочаквания звук на богатия, плътен глас на Катон. Тя се втурна в преддверието, осъзнавайки, че бузите ѝ са зачервени и пулсирането в основата на корема ѝ оповестява предусещането на насладата.

– Не очаквах да... *внимавай!*

Катон в миг видя опасността и пристъпи напред точно когато кракът на Фийби се заплете в ресните на килимчето.

Тя се спъна, разпервайки ръце, и той я сграбчи, преди да бе успяла да се строполи на пода.

Фийби инстинктивно се вкопчи в него, обхвана здраво кръста му и двамата останаха така неподвижни близо минута. Тя вдъхваше мириса му, чуваше биенето на сърцето му под жакета, обгърнатата от здравите ръце, които плътно притискаха гърба ѝ. Никога не я беше прегръщал. Може би да си тронав си има своите предимства, помисли тя огорчено. В сегашния момент това изглеждаше единственият начин, по който да постигне съкровено си желание.

После Катон я изправи, ръцете му се отдръпнаха и тя бе принудена да застане на собствените си крака.

– Извинете ме, сър – каза задъхано Фийби. Направи реверанс и се опита да измисли някакъв поздрав, подходящ за завърналия се съпруг. – Добре ли вървят работите ви, милорд?

Катон се забави с отговора си. Погледна я леко смръщен. Нещо не

беше наред с лицето ѝ. Вгледа се по-внимателно в нея. Устата ѝ беше синя от мастило.

– Нещо не е наред ли? – запита тревожно Фийби.

– Да не би да пиеш мастило?

– О! – Тя притисна ръце към устата си. – Тъкмо пишех драмата си. – Потърка петното, но успя само да насини и брадичката си. – Сигурно съм налала мастиления край на перото. – Сви рамене, оглеждайки посинялата си длан. – Често ми се случва, когато се замисля.

Според Катон обяснението беше достатъчно. Като че ли и Фийби мислеше така.

Той отбеляза разсеяно колко дребна изглежда съпругата му пред високата Порция и колко неугледна е пред нейната яркост. Бледата кожа на Фийби и светлата ѝ коса се губеха пред оранжевия ореол на Порция и яркозелените ѝ очи. Не че някой би сметнал Порция за красавица, тя дори не беше и хубавичка. Но в нея имаше нещо поразително.

Катон обаче установи, почти с изненада, че Фийби не губи от сравнението. Стилът ѝ беше, общо взето, по-мек, но и тя си имаше привлекателни черти. Странно, но той го забеляза за пръв път едва сега, въпреки мастилото и непредразполагащата вълнена рокля, която, както повечето ѝ дрехи, изглеждаше така, сякаш ѝ е била ушита, когато тя е имала съвсем други размери. Още един пример за икономичността на лорд Карлтън.

– Както казвах, не очаквах да се върна толкова скоро. Но преди три дни превзехме Бейсинг Хауз.

Сянка премина по лицето на Катон. Тъжно нещо беше тази обсада. Къщата се бе предала и Кромвел не бе проявил никаква милост. По-голямата част от войниците бяха екзекутирани, слугите бяха арестувани и отведени във вериги. Това щеше да послужи за пример за другите роялистки домове из цялата страна, които се съпротивляваха срещу обсадителите. Сега войната се бе трансформирала в обсадна тактика – уморително, дълго и изтощавашо занимание, което поглъщаше човешка сила и ресурси. Катон разбираше стратегическото значение на поуката от съдбата на Бейсинг Хауз, но въпреки това тя го натъжаваше.

Зад тях се чу трополене. Двете момчета, уморени от разговора на възрастните, бяха подновили пързалянето по перилата. Възторженият вик, идващ от най-горното стъпало, бе последван от настоятелен плач на дете, който се разнесе някъде от горния етаж.

– О, това е Алекс. Събудил се е. – Порция остави Ййви на пода и побърза към стълбите. – Люк, Тоби, стига толкова – нареди тя за

облекчение на Катон. – Можете да излезете. Дъждът почти спря.

Двете момчета изтичаха навън с радостни крясъци, предшествани от Джуно.

Една бавачка се зададе по стълбите, прегърнала бебе. Порция взе детето, което бе престанало да хленчи и гледаше обитателите на преддверието със сериозните си сини очи. Косата му беше червена като на баща му.

– Това е виконт Декатур, сър – представи бебето си Порция с нескривана майчинска гордост.

Значи Руфъс Декатур имаше законен наследник. Катон почувства острото бодване на завистта. Вдигна очи към Фийби, чиито сини като великденчета очи го погледнаха без никаква самоувереност.

– Хубаво дете – изрече той толкова топло, колкото можа. – Радвам се, че си имала компания в мое отсъствие, Фийби. Има ли нещо друго, за което трябва да знам?

– А, ами да... – започна въодушевено Фийби. – Циганите. Трябва да знаете за тях, сър.

– И какво трябва да знам за тях?

– Намерих две техни деца сирачета в един ров.

– Ров ли?

– Да, малко сложно е – Фийби отмахна един кичур от очите си. – Но знам, че ще се съгласите, че съм направила единственото, което е можело да се направи.

Катон си спомни за зелето.

– Да не би случайно да си копала в рова, когато си намерила децата?

– Не, разбира се, че не – възрази разгорещено Фийби. – Беше ров в една селска къща, целият пълен с вода и кал.

– Така е с рововете – промърмори Катон.

– Не сте сериозен, сър – нападна го Фийби с войнствен блясък в очите. – Това е *много* сериозно нещо.

Катон прокара ръка през косата си, разрошвайки я от челото чак до темето с жест, който караше корема на Фийби да се свива от желание.

– Добре, ще се поправа – продължи той сухо. – Може би ще продължим разговора в кабинета ми.

И той тръгна пред нея по коридора, който водеше към неговото светилище. Фийби го последва със стремителна стъпка, изпреварвана от думите си.

– Нали разбираме, както узнах, е имало борба за водачество в това

племе и бащата на децата, който е бил водачът, бил победен в бой с ножове и умрял от раните си. Затова децата му били оставени в рова, защото новият водач взел жената на стария и не искал децата да бъдат заплаха за него... ако някое друго семейство реши да се противопостави на водачеството му. Като Ромул и Рем, изхвърлени извън Рим.

Катон затвори вратата.

– Защо съпругата ми се занимава с междуособиците сред циганите?

– Не можех да оставя горките малки създания да умрат в рова – изтъкна Фийби. – Те бяха на ваша земя, милорд, освен другите човеколюбиви съображения. Не бихте искали да се каже, че...

– Чакай малко, Фийби. Това са циганчета. Не са мои поданици и нямат право да разчитат на милосърдието ми.

– Но какво общо има това? – запита Фийби. – Те са дечица. Разбира се, че трябваше да им помогна.

– И как точно им помогна? – Катон отиде до шкафа и си наля вино.

– Оставих ги за отглеждане в селото, но трябваше да обещаая, че ние ще плащаме за издръжката им. Никои няма достатъчно, за да отдели за още две гърла. Но *вие* имате.

И тя го изгледа с израза на човек, който току-що е нанесъл последния смъртоносен удар.

– Тонът ти не ми харесва, Фийби, и друг път съм го казвал – каза хладно Катон.

– Тогава моля за извинение, милорд. Но когато вие като че ли не разбирате колко е важно, тогава как по друг начин да ви накарам да видите какво трябва да се направи?

И Фийби посрещна хладнокръвно студения му поглед.

– И трябва да ставаш съдия на постъпките ми, така ли? – отбеляза Катон. – Мисля, че каза всичко, което би могла да кажеш.

Той й кимна кратко и взе с премерено нарочен жест някакви книжа от бюрото си.

Фийби се поколеба, после отстъпи и напусна кабинета, затваряйки вратата зад себе си с преувеличено внимание.

Катон пусна книжата на бюрото. Сякаш го бяха влачили зад колесница. *Покъртителни, умиращи от глад, бездомни сирачета в рова! За бога!*

Посегна към шнура на звънеца и закричи из кабинета, докато чакаше слугата.

– Веднага пратете да повикат кмета – нареди той.

Фийби сигурно го беше осведомила за действията си. Човекът

щеше да знае къде са настанени децата и какво е необходимо, за да имат храна и дрехи.

Фийби остана в преддверието за минута, питайки се дали е постигнала нещо пред Катон. Но той така твърдо я бе отпратил, че сега нямаше какво друго да направи. Къде са Оливия и Порция?

Порция вероятно хранеше гладния Алекс в гостната. Тя изтича нагоре към спалнята и с яростни движения изтри мастилото от устата си. После се отправи към квадратната гостна в задната част на къщата.

Порция се бе настанила на широката скамейка под прозореца, Алекс доволно сучеше от гърдата ѝ. Ийви се бе облегла на коленете на майка си и сънливо смучеше палеца си.

– Това щеше да бъде истинска картина на майчинска идилия, ако не изглеждаше така непривично – каза Фийби. – Никога вече ли няма да носиш рокли?

– Само ако Руфъс каже, че ме предпочита с тях – изрече Порция с хитра усмивчица.

Премести Алекс на другата гърда.

– Къде е Оливия?

– В стаята си, чете Плиний, предполагам.

Порция хвърли кос поглед на Фийби, докато тя се разхождаше неспокойно между камината и вратата.

– И какво мислиш за брачното състояние, миличка? – осведоми се Порция. – Доколкото си спомням, и ти не го харесваше особено, също както и аз.

– Не съм преставала – заяви Фийби. – Ужасно е да не си вече отделна личност, Порция. Да *принадлежиш* на съпруг.

Порция кимна разбиращо.

– Законите, правени от мъже, облагодетелстват мъжете – отбеляза тя с цинична усмивка. – Но ние не сме безпомощни, нали знаеш. Дори съпрузите могат да бъдат оформяни.

– Може би... ако забележат, че съществуваме – пророни Фийби, спирайки пред масичката.

Отвори лакирания капак на кутийката и започна да рови в бродираните копринени кърпички, без да поглежда към Порция.

– Какво искаш да кажеш?

Порция вдигна нахраненото бебе и го облегна на рамото си, потупвайки го по гърба.

Фийби беше цялата почервеняла, но освен Порция нямаше на кого друг да се довери.

– Хората винаги ли се любят на тъмно, с дръпнати завеси, без да казват нищо, и всичко да свършва така бързо, преди да си осъзнал, че е започнало, и...?

– Чакай! Чакай малко! – прекъсна я Порция. – Това ли се случва?

– Всяка нощ – каза отпаднало Фийби. – И ще бъде така всяка нощ, докато не зачена. Не ме намира привлекателна, нима не виждаш? Как би могъл след Даяна?

– Даяна беше кучка... коравосърдечна – констатира Порция. – Сигурно тя е предпочитала тъмното. Навярно би предпочела всичко да се случи, когато е заспала, та да не узнае нищо.

И тя изви презрително устни.

Тази мисъл се стори на Фийби забележително проникателна.

– Не съм се сетила за това – каза тя. – Може би Катон мисли, че и аз съм същата?

– Но не си? – Това явно беше въпрос.

– *Не!* – извика Фийби. – Не, не съм. Боли ме, Порция. Толкова съм жадна за него, за допира му. Искам да го видя гол, искам да го докосвам, всеки инч от тялото му. Бих могла да го *изям* – добави тя, изхленчвайки. – Такова мъчение е всичко това.

Порция леко зяпна. Не че не разбираше подобно желание, но се изненада, че го чува от Фийби.

– Да не искаш да кажеш, че обичаш Катон?

– Любов, страст, не знам! – Фийби хлопна капака на кутийката. – Само знам, че когато чуя стъпките му, стомахът ми се свива. Когато прокара ръка по косата си така, както го прави, краката ми се разтреперват, а когато ме докосне, дори случайно, започвам да вибрирам като струна. Омеквам като желе. Искам го... целия!

– Господи, каква силна страст!

Порция залюля заспалото бебе на гърдите си и погали със свободната си ръка червеникавите къдрици на Ийви. Бе свила вежди, мислейки какво мъчение е да чувстваш онова, което Фийби така ярко бе обрисувала, и да не можеш да удовлетвориш жаждата си.

– Но какво да правя? – запита Фийби. – Трябва да има начин да привлече вниманието му... някакъв начин да му покажа какво чувствам, без да го отблъсна.

– О, не мисля, че ще го отблъснеш – каза Порция. – По-скоро ще го поласкаеш.

– Но нали се предполага, че жени от моето... от нашето... потекло не могат да чувстват такива желания?

– От твоего, не от моето – припомни й сухо Порция. – Аз съм копеле, не забравяй. А и потеклото няма нищо общо с това.

– Така ли?

– Не – заяви твърдо Порция. Погледна замислено Фийби. После каза:

– Мисля, че трябва да направиш нещо драматично.

– Да, но какво?

Фийби седна на ръба на масата. Имаше чувството, че Порция ще отключи кутията на Пандора. Някаква чума ли щеше да изскочи оттам или божествени тайни?

– Игри – изрече Порция. – Представления.

Това нямаше никакъв смисъл, Фийби я зяпна неразбиращо.

– Нали ти разправях за предпочитанията на Руфъс. Понякога му харесва да се обличам по определен начин... или да се правя, че съм някоя друга... играем си игри. Понякога го изненадвам, като му представям пиеса, сцена... о, трудно е да се опише. Но мисля, че това трябва да направиш, ако искаш да привлечеш вниманието на Катон. Трябва да го изненадаш. Да му покажеш друга своя страна.

Фийби бе отворила широко очи. Започва да си представя възможностите. Ами ако не стане така? Ако Катон се ужаси, ако се отвори? Ако я намира толкова непривлекателна в каквото и да е вид, че...

– Може да е малко рисковано – каза Порция, отгатвайки мислите й. – Не знам дали Катон не е пуритан. Всеки, който би се оженил за Даяна, трябва да е доста ограничен, както ми се струва...

– Той се ожени за Даяна заради съюза с баща ми – изтъкна Фийби. – Точно както се ожени и за мене. За това и заради наследника – добави тя.

– Мммм. – Порция облиза долната си устна, мислейки. – Имам една идея – обяви тя и спусна крака от подпрозоречната скамейка. – Първо ще опитаме нещо, само да видим как ще реагира.

– Какво?

– Дрехи – обяви Порция и тръгна към вратата, понесла Алекс. – Нали ще вземеш Ийви? Време е да спи. После ще ти покажа какво имам предвид.

Фийби взе Ийви и последва Порция, любопитна да разбере какво точно е намислила. Но Порция не каза нищо, докато не предаде двете деца на бавачката и двете не се усомниха в нейната стая с плътно затворена врата.

– Имаш ли пари?

– Пари ли? – сви вежди Фийби. – За какво са ми пари?

– Ами за да си купиш разни неща. Руфъс ми остави малко, но не мисля, че са достатъчни за това, което съм си наумила.

Докато говореше, Порция отвори една малка кожена кесия и изтърси съдържанието ѝ върху покривката на леглото. Златните монети се посипаха като дъжд върху зелената тафтена завивка.

– Пет гвинеи. Може да стигнат.

– Не мога да използвам твоите пари. – Фийби бе озадачена и започваше да губи търпение. – Дори да знаех за какво са.

Порция се настани на ръба на леглото.

– Нови дрехи – натърти тя. – Това, което носиш сега, сигурно ти е било ушито още когато си нямала нито гърди, нито нищо.

– Така е – потвърди Фийби, необезпокоена от тази брутална истина. – Баща ми не обичаше да харчи пари за *моя* гардероб. Даяна беше друго нещо – добави тя кисело. – Но аз никога не съм се притеснявала за подобни работи. Има много други неща, за които да мисля.

– Да, но те не ти вършат работа – каза твърдо Порция. Изглежда Фийби, наклонила глава на една страна. – Трябват ти рокли, които да подчертават фигурата ти.

– Не, обратното – побърза да възрази Фийби. – Трябва да я скриям. Много съм дебела.

Порция поклати глава.

– Ето тук грешиш, скъпа. Закръглена си точно както трябва и точно където трябва. Необходимо е да изтъкнеш това, а не да го криеш. И не бива да ходиш с превити рамене, все едно искаш да скриеш гърдите си. Те са красиви, заоблени и твърди. Искаше ми се и аз да имах такива, но... – прибави тя, потупвайки собствения си бюст със замислен вид – напоследък изглеждат по-големи, защото кърмя Алекс.

– Руфъс обича ли големи гърди? – запита Фийби, увлечена от този разговор.

– Надявам се... повечето мъже обичат. Но трябва да се задоволи с това, което има – каза весело Порция. – Във всеки случай, не говорим за Руфъс, а за Катон. Ако искаш той да те забележи, трябва да му се набиеш на очи. Което ни връща към парите.

Фийби поклати глава.

– Нямам. И никога не съм имала. Когато дойде амбулантният търговец, двете с Оливия купуваме каквото искаме, а Катон плаща. Няма панаири заради войната. Няма къде да си харчиш парите.

Тя сви вежди.

– Предполагам, че мога да повикам шивачката да ми ушие нова рокля. Не мисля, че Катон е толкова стиснат като баща ми. – Тя си спомни как равнодушно бе приел икономията по отношение сватбената ѝ рокля, и добави с леко съмнение: – Макар да не съм сигурна.

– Това изобщо няма да ти свърши работа – заяви Порция. – Не исках домашно ушита рокля. Трябва ни нещо екзотично. А за това са ни необходими пари. Да заложим нещо? Бижута, нещо такова?

Фийби се замисли.

– Има няколко пръстена, останали от майка ми.

Знаеше, че мисълта да заложим пръстените на майка си трябва да я ужасява – дори да ѝ се стори греховна, – но не изпитваше никакво угризение.

– Добре. – Порция скочи от леглото. – Сега, къде е най-близкият по-голям град? Не познавам района.

– Байстър или Уитни. Но как да стигнем дотам?

– Ще яздим, разбира се. Как иначе?

Фийби можеше да изтъкне няколко възражения срещу този план. Не обичаше да язди. Трябваше да вземат военен ескорт; напоследък никой не пътуваше невъоръжен, а така трябваше да кажат на Катон за екскурзията, без да му казват каква е целта ѝ. Той сигурно щеше да намери това пътуване странно, нещата щяха да станат много сложни и щеше да се наложи тя да се издаде. Но въображението ѝ вече бе разпалено и възможността да се предприеме нещо не можеше да бъде пожертвана заради някакви дребни подробности.

– Ще яздя зад тебе и можем да вземем хората на Декатур за ескорт, така няма да се налага да казваме на Катон. Ще кажа на икономката, че отиваме на езда. Тя е свикнала аз да ходя често някъде. Никой нищо няма да се досети, а ние ще се върнем надвечер.

Порция кимна одобрително.

– Донеси пръстените, а аз ще видя дали Оливия иска да дойде.

Оливия беше толкова заинтригувана от възможността за тази екскурзия, колкото и Фийби. За своите шестнадесет години бе ходила твърде малко и твърде рядко в града.

– Мисля, че трябва да си купиш кадифена рокля – обяви тя. – От черно кадифе. Или нещо наистина тъмно.

– Откога се интересуваш от такива неща? – запита изненадана Порция.

Оливия се замисли.

– Не знам точно – каза тя, изглеждайки също толкова изненадана,

колкото и Порция. – Просто се интересувам. Но съм сигурна, че имам право.

– Да – съгласи се Порция, наблюдавайки Фийби със замислен поглед. – Мисля, че имаш право.

6

Фийби стисна зъби, докато един слуга я настаняваше на седлото зад Порция. *Всичко е за добро*, казваше си тя. И си го повтаряше през целия път до Уитни, само някакви си пет мили. Порция не се съобразяваше със страховете на спътничката си и препускаше в галоп по равното поле.

Стигнаха в пазарното градче точно след пладне и оставиха конете заедно с ескорта от хора на Декатур в конюшната на хана „Ръка и ножници“. Порция бе облякла пола за езда над панталоните, но тя никак не пречеше на дългите ѝ крачки, докато вървяха по улиците и се оглеждаха за златните топки, които издаваха местонахождението на заложната къща.

Фийби се учуди, че се държи така, сякаш винаги е правила това. Като че ли я водеше някакъв импулс, който идваше незнайно откъде и беше също толкова вълнуващ, колкото и неустоим. Влезе в полумрака на заложната къща, разви копринената кърпа, в която бе загънала пръстените, и ги постави на напукания чамов тезгях.

– Искам двадесет гвинеи за тях – чу се да казва с уверен тон.

– О, така ли?

Собственикът я изгледа през монокъла си. Питаше се какъв ли вятър е довял тези три млади жени, очевидно от добро потекло, пред вратата му. Не приличаха на обичайните му клиенти. Изглеждаха много самоуверени и в никакъв случай не бяха изпаднали в нужда. Тъмнокосото момиче се разхождаше из магазина, оглеждайки нещата с любопитен израз. Високата девойка с червените коси стоеше до вратата със скръстени ръце, така хладнокръвно, сякаш беше собственичка на това място.

Той насочи вниманието си към пръстените. Бяха старомодни, но струваха доста повече от двадесет гвинеи. Зачуди се защо младата жена не беше поискала повече. Тя барабанеше с пръсти по тезгяха, явно нетърпелива, докато той оглеждаше пръстените, и той стигна до заключението, че тя се е установила на тази сума и не ѝ трябва по-голяма. Не може да е изпаднала в затруднение, помисли си той. Хората в затруднение се държаха съвсем различно. Това го заинтригува.

Във всеки случай, след като ги огледа, той кимна и отключи обкования със сребро сандък. Извади двадесет гвинеи и ѝ ги подаде, без да каже и дума повече.

– Благодаря. – Фийби взе парите и ги пусна в джоба си. – Хайде, Оливия. Нямаме много време.

– Търсех п-пергел – каза Оливия. Но излезе с Порция и Фийби.

Намериха магазин за рокли недалече от Хай Стрийт. Фийби се загледа във витрината.

– Никога не съм си купувала готова рокля – каза тя, връхлетяна от първите си съмнения от началото на експедицията, но Порция вече влизахе в магазина.

При звука на звънца продавачката изхвъркна от задната стаичка с вид на човек, който току-що е открил съкровище.

– Какво мога да направя за вас, дами?

От дрехите и изражението им беше съвършено ясно, че са дами. Макар да беше странно, че никой не ги придружава.

– Лейди Гранвил желяе да си купи рокля – обяви Порция, махвайки с ръка към Фийби. – Тя иска да я отнесе у дома си следобед, затова може би трябва да ни покажете какво имате.

Продавачката се взря внимателно във Фийби. Видя една пищна млада жена в раздърпана, зле ушита рокля и със съжаление внесе поправка в очакванията си. Тук явно не ставаше дума за скъпи модни рокли. Тя изчезна в шивалнята и след няколко минути се върна с няколко белезникави рокли, всичките с фини дантелени якички, които закриваха деколтето чак до брадичката. Метна ги на един стол.

Фийби почувства леко разочарование. Порция обаче каза:

– Не, това изобщо не става. Искаме рокля, която да подчертава предимствата ѝ.

Фийби дотолкова не бе свикнала с мисълта, че може да има някакви предимства, че се почувства притеснена, представяйки си, че жената ще се зачуди за какво ли говори Порция.

Но жената веднага доби по-весел изглед, закима и започна да обиля около Фийби.

– Да, хубава малка фигурка, ако мога така да кажа, милейди. Мъничко Рубенсов тип. Удоволствие ще е за мене да ви облека.

– О, тази ми харесва – възкликна Оливия, която с присъщото си безцеремонно любопитство се бе вмъкнала в задната стаичка и сега излизаше оттам с оранжева копринена рокля, поръбена с черно. – Не е ли красива? – И тя я повдигна.

– Цветът ще ви отива, милейди, с вашата черна коса – каза шивачката, – но е твърде крещящ за лейди Гранвил.

– Така ли? – запита разочаровано Фийби. – Много е... дръзка.

Искам роклята ми да бъде дръзка – подчерта тя, виждайки идеите си да кристализират.

– Браво – плесна с ръце Порция.

Шивачката поглади брадичката си, украсена със снопче косми, от които Оливия не можеше да откъсне поглед.

– Синьо – каза тя. – Тъмносино за очите. Имам подходящата рокля. Правих я за чеиза на една клиентка, но горката лейди, годеникът ѝ беше убит при Нейсби и не ѝ даде сърце да вземе нищо от чеиза си.

Обърна се и отново изчезна в задната стаичка.

– Иска ми се да к-купя тази. – Оливия сложи пред себе си оранжевата рокля и се вгледа в отражението си в огледалото.

– О, тя ти отива, но мисля, че няма защо да поднасяме на Катон прекалено много изненади наведнъж – изтъкна Порция.

– Това ли правите? Опитвате се да изненадате баща ми? – Оливия се обърна бавно. – Затова ли Фийби не искаше да с-си шие рокля у дома?

– Точно така – каза Порция. – Мъжете трябва от време на време да бъдат изненадвани. Това е добре за тях.

Оливия не можеше да си представи баща си изненадан. Той винаги владееше нещата. Ако трябваше някой да устройва изненади, устройваше ги именно той. Поне винаги така бе мислил досега.

– Ето, опитайте тази, лейди Гранвил.

Шивачката се върна с рокля от тъмносино кадифе. Цветът беше толкова тъмен, материята така богата, че блестеше под светлината на лампата, висяща от ниския таван.

– О! – хлъцна Фийби. Докосна роклята, поглаждайки кадифето с върха на пръстите си. – Прилича на река.

Порция вече откопчаваше грозната рокля на Фийби. Тя падна в кратката ѝ и Фийби излезе от нея с нетърпелив ритник.

Шивачката прокара кадифето над главата ѝ и сръчно закопча кучичките отзад. Нагласи полите, които се спускаха над фустата от синя коприна на фигурки.

– Ето това – каза Порция – наричам аз нещо драматично.

– Знаех, че съм права – добави доволно Оливия.

Фийби пристъпи пред огледалото и ахна. Гърдите ѝ се издигаха над едно толкова ниско деколте, че връхчетата им почти се виждаха. Твърда бродирана яка стърчеше откъм гърба на роклята, обграждайки главата ѝ като в рамка, и подчертаваше смелото деколте. Под гърдите роклята бе пристегната с шнур от сплетена коприна и падаше в разкошни гънки по

заоблените ѝ бедра.

– Това не съм аз – заяви тя. – Но е потресаващо. Гърдите ми ще изскочат.

– Не, няма, милейди – увери я шивачката. – Но трябва някои малки поправки. Ръкавите са дължки, полите също. Ако ми я оставите за един час, ще ви я натъкмя.

Докато говореше, сърчно вадеше карфици от възглавничката, прикрепена на дланта ѝ, и ги забождаше където беше необходимо.

– Колко струва? – запита Фийби.

Беше несигурна и същевременно развеселена. Изглеждаше като уличница. Катон щеше да се ужаси. Но тя бе омаяна от този нов свой образ. Уличница може би, но безспорно модерна. Никога не бе забелязвала колко бели са гърдите ѝ, нито колко дълбока е браздата между тях. Талията ѝ не бе подчертана от роклята и това я правеше да изглежда потънка, отколкото знаеше, че е. Но това сигурно бе от контраста между издутината на гърдите и извивката на ханша.

– Десет гвинеи, милейди.

Шивачката бе коленичила и забождаше подгъва.

– Това означава, че можеш да купиш две – отбеляза практично Порция.

– Не! – извика Фийби, после добави почти несъзнателно: – Освен ако... освен ако горката лейди...

– Имам точно необходимата ви рокля, милейди. – Шивачката отново потъна в задната стаичка и след малко се появи с рокля от тъмночервена коприна. – Мога да ви я продам за десет гвинеи.

– О, да – прошепна Фийби. – Какъв прекрасен цвят.

– Сигурно ще ти стои добре – заяви Порция.

Фийби погледна към Оливия, която я разглеждаше с широко отворени очи.

– Какво мислиш за тази, Оливия?

– Мисля, че ако си решила да изненадаш баща ми, сигурно ще успееш – отвърна Оливия. – С д-двете рокли. – Тя се поколеба, после запита някак нерешително: – Но защо искаш да го изненадаш?

Имаше чувството, че тук има някакви тайни, в които не е посветена.

Порция и Фийби се спогледаха, после Порция каза:

– Почакай, докато се омъжиш, скъпа. Тогава ще разбереш.

– Но аз никога няма да се омъжа – изтъкна Оливия.

– Какви шансове има това да се случи, Фийби? – запита ухилена

Порция.

– Минимални – отвърна веднага Фийби. – Виж какво стана с нас.

– Не е задължително и с мене да стане така – заяви Оливия. – Баща ми няма да ме принуждава както твоят баща, Фийби. И аз никога няма да се влюбя като Порция, затова в действителност няма да се омъжа.

Тя ги изглежда така, сякаш ги предизвикваше да ѝ се противопоставят.

Порция се изкикоти.

– Не, разбира се, че няма.

Фийби се обърна отново към огледалото. Загледа се в себе си, облечена в синята кадифена рокля, почти благоговейно.

– Ще се осмеля ли? – прошепна тя почти на себе си.

– Осмели се на всичко, за да спечелиш всичко – отговори Порция. – Наистина изглежда добре, но... – Тя се засмя. – Сега си съвсем различна. Трябва да помислиш за игрите, които следват.

– Игри... какви игри? – запита Оливия.

– Щом никога няма да се омъжваш, няма да ти трябва да знаеш – каза Порция, все така усмихната.

Фийби се обърна, за да може шивачката да откопчае роклята.

– Не знам какво имаш предвид.

Гласът ѝ се загуби в кадифето, което се изкачваше около главата ѝ. Тя застана мирно, за да облече червената копринена рокля, и се погледна в огледалото, наклонила глава. Изпусна неволен вик на възхищение, забравяйки за игрите.

– О, *невероятно* е. Не знам коя ми харесва повече. Но сигурни ли сте, че не изглеждам като развратница в тях?

– Много са модерни – каза накрая дипломатично Порция. – Нека да отидем в хана и да намерим нещо за ядене; умирам от глад. После ще се върнем за роклите.

Фийби се намъкна в собствената си рокля с известно облекчение, връщайки се към нормалното. Порция и Оливия я хванаха подръка и я изведоха на улицата, преди да се бе разколебала.

* * *

Синовете на Руфъс Декатур налетяха на Катон, докато той прекосяваше преддверието.

– Къде е Порция? Знаете ли къде е отишла? – завикаха двамата в един глас.

– Нямам представа. Кога за последно я видяхте?

Той ги погледна с лека усмивка – въпреки цялата си недодяланост бяха доста привлекателна двойка палавници.

– О, страшно отдавна беше – осведоми го Люк. – Излезе заедно с Фийби и с Оливия, на коне, и казаха, че скоро ще се върнат. Обаче още я няма.

– На коне? Отишли са на езда? – Фийби доброволно качена на седло? Катон сви вежди. – Казаха ли къде отиват?

Тоби поклати глава.

– Ами ние не ги питахме.

– Е, сигурно няма да закъснеят. – Катон погледна през прозореца до входната врата. Минаваше пладне. – Ще ида в конюшната да видя дали са казали на някого къде отиват.

Той тръгна към вратата с двете момченца подире си, съпроводжани от радостно скачащата Джуно.

– И ние идваме – осведоми го съвсем ненужно Тоби. Стигнаха в конюшните точно когато малката кавалкада се прибираще. Той с радост констатира, че тримата войници на Декатур, които ги придружаваха, са добре въоръжени, но се запита защо не са взели хора от неговите.

– Къде бяхте? Момчетата започнаха да се безпокоят.

Фийби се бе вкопчила в талията на Порция и когато Порция слезе, Фийби нададе вик и се хвана за дъгата на седлото.

– Не ме оставяй тук, Порция! Това животно ще тръгне и ще ме отнесе!

– Не ставай глупава, Фийби – Катон посегна да охлаби мъртвата ѝ хватка. – Хайде, слизай.

Фийби се подчини и веднага се стовари в ръцете му с такъв замах, че той се залюля назад, преди да застане устойчиво на краката си.

– О, благодаря, че ме хванахте – каза тя.

– Нямах особено голям избор – отбеляза той, усещайки закръглението ѝ ръце, обгърнали врата му, и бързото дишане, което парна бузата му.

Изправи я на крака, но задържа за миг ръка на рамото ѝ. Погледна я с изпитателно пламъче в очите.

Беше достатъчно близо и Фийби можеше да види леките гънчици около очите, бели на фона на загара, да усети миризмата на пушек по кожата му.

Порция заговори весело, надвиквайки лая на Джуно и възторжените крясъци на момчетата:

– Исках да видя някои от околните села, сър. Не познавам тази част от страната и като спря да вали, това ми се видя добра възможност.

Хората на Декатур не бяха склонни да я опровергават. Ръката на Катон падна от рамото на Фийби и той се отдръпна.

– Колко време ще останете, милорд? – възвърна отново гласа си Фийби.

Той спря и се обърна да я погледне.

– Малко – отвърна. – Сега, след като Бейсинг Хауз се предаде, ще поработя известно време с Кромвел в главната квартира. В следващите седмици няма да се наложи да прекарвам много време у дома.

Сърцето на Фийби подскочи. Значи нищо нямаше да ѝ попречи да изпълни съвета на Порция. Метна поглед към пакета, все още привързан на седлото на Порция.

После срещна и погледа ѝ. Тя ѝ намигна, сякаш прочела мислите ѝ, и Фийби вдигна брадичка в отговор. Осмели се на всичко, за да спечелиш всичко.

* * *

– Трябва да направиш нещо с косата си – каза по-късно Порция, обикаляйки около Фийби като тигър, подушил плячка.

– Изглежда много невинна и наивна с тази панделка. Не върви с роклята.

Фийби хвана гъстата маса на тила си и я вдигна на темето, свивайки я на възел.

– Така ли?

– Да, точно така. – Порция започна да рови в кутийката на скрина. – Тук има само фуркети. Трябват ти гребени за да държат косата на място. Сребърни, ако имаш.

– О, аз имам – каза Оливия. – Бяха на майка ми. Чудя се дали ще мога да ги намеря.

– Добре, върви ги потърси, скъпа.

Оливия изхвърча и когато вратата се затвори зад нея, Фийби каза:

– Порция, страх ме е. Даяна никога не носеше такива рокли. Беше винаги толкова елегантна. Това не е много елегантно, нали?

Порция се замисли, навела глава настрани.

– Даяна не би могла да я носи – заяви тя накрая. – Това е друг вид елегантност, може да я носи само някой с твоите форми.

Фийби не беше сигурна, че това ще допринесе да стане по-самоуверена, но когато Оливия се върна с два сребърни гребена, инкрустирани с малки сапфири, тя се поразя.

– Забравила съм, че са със сапфири – каза Оливия. – Ще отразяват

ц-цвета на роклята. Нали е хубаво?

– Съвършено – съгласи се Порция и ги взе от ръцете ѝ. – Искаш ли да те наглася, Фийби?

– О, да, моля те. Не мога да се оправям с косата си. Никога не стои на едно място, каквото и да правя.

– И аз не съм много опитна. Но ще се пробвам. – Свила съсредоточено вежди, Порция нагласи гребените в плътния възел коса, после отстъпи назад. – Така ще стане. Как се чувстваш?

Фийби размърда неуверено глава.

– Сякаш всеки момент ще паднат.

– Тогава не си мърдай много главата – посъветва я Оливия.

– Не мога да стоя като чучело, натъпкано със слама, през цялата вечеря. Трябва да си мърдам главата, за да ям... не че ще мога да хапна нещичко – добави тя.

Усещаше стомаха си така, сякаш цяло ято пеперуди се бе установило за постоянно в него.

Порция прибави няколко фиби към творението си и каза:

– Така ще трябва да се задържи. Сигурна съм.

– П-по-добре да слизаме – подкани ги Оливия и тръгна към вратата. – Вече е почти шест часът.

Часовникът тъкмо биеше шест, когато Катон излезе от кабинета си. Пресичайки голямото преддверие, той погледна към стълбите и замря на място. Порция, този път в женски одежди, дъщеря му и още някаква жена слизаха по стъпалата. Първата му мисъл беше, че това е някоя непозната гостенка, която ще му представят, но в следния миг зяпна.

– Фийби? – и се отправи към стълбите.

Сърцето на Фийби се разтуптя, коленете ѝ затрепериха, но тя продължи да слиза надолу.

– Фийби? – повтори Катон смаян.

– Вярвам, че не сме ви накарали да ни чакате за вечеря, милорд.

Жена му бе облякла възможно най-неподходящата рокля. Никога не беше виждал такава... не, това не беше истина. Беше виждал жени в двора, облечени така очебийно чувствено. Но не и някоя от своите съпруги.

Той хвърли суров поглед към племенницата си. Това явно беше по вина на Порция, Фийби никога не би могла сама да си избере подобна рокля.

Преди да успее да събере мислите си, преди дори да каже нещо, една прислужница прекоси предверието на път към трапезарията с

поднос в ръце и икономът, съпругът на незаменимата госпожа Бисет, се появи откъм кухнята.

– Милорд, вечерята е сервирана.

Катон не можеше да каже нищо пред прислужниците.

– Благодаря, Бисет.

Той тръгна към трапезарията, отвори вратата и пропусна Фийби, Порция и Оливия.

Тъмносинята кадифена рокля на Фийби го докосна с разветите си поли. Очите му се спряха върху дълбоката бразда между гърдите ѝ. Долови очертанятия на връхчетата им точно под линията на деколтето.

Порция зае мястото си с невинен вид, така необичаен за нея. Оливия почти се задави зад салфетката си. Тя погледна крадешком към баща си, питайки се какво ли си мисли. Трудно можеше да се каже. Чертите му бяха спокойни, както винаги, но докато отдръпваше стола на Фийби, преди да заеме мястото си, в тъмните му очи се виждаше, че е донякъде шокиран.

Роклята на Фийби сигурно го е изненадала, реши Оливия. Не че нямаше да го изненада. Трудно беше да се каже дали я харесва или не. Тя погледна към Порция, която ѝ намигна лениво, преди да предложи тържествено каната с вино на лорд Гранвил. Порция разбираше, че въпреки равнодушната си фасада маркизът има нужда от солидна доза подкрепление.

Слугите явно също бяха зашеметени от новата външност на лейди Гранвил.

– Можете да ни оставите – каза строго Катон на икономата. – Сами ще си сервираме.

Икономът се поклонил и изведе подчинените си от стаята. Катон изгледа Фийби над чашата си. Не можеше да не забележи как светлината на свещите хвърля розово сияние върху сметановобялата плът на гърдите ѝ. Високата яка отзад подчертаваше стройната ѝ шия. Ръкавите на роклята бяха бухнали и обточени с бледосиньо кадифе. Завършваха точно под лакътя с три реда бели къдрици.

Забеляза раменете ѝ, които се подаваха от роклята. Бяха красиво закръглени, а ръцете ѝ имаха приятни очертания. Държеше се съвсем различно. Вместо да се свива, сякаш за да се скрие възможно най-много и да не я гледат, тя седеше с вдигнати рамене и глава и с много изправен гръб.

Фийби усещаше погледа на Катон през цялото време, докато вечеряха. Дори когато отпращаше някаква незначителна забележка към

Порция или Оливия, погледът му се отклоняваше към Фийби и в тъмните му дълбини се четеше размисъл. Тя бе искала да привлече вниманието му и бе успяла.

Фийби така внимаваше да не разлее нещо по роклята си, че отначало не забеляза как прическата ѝ започва да се разхлабва. Най-напред изскочиха малки кичурчета, после почувства как една от тежките витки на възела се изплъзва от гребена. Вдигна нерешително ръка и се опита да бутне гребена обратно, но косата ѝ, както винаги, си имаше собствен живот и сила. Колкото повече я пипаше, толкова повече тя се охлаждаше.

Фийби почервеня, взе чашата си, отпи бързо глътка вино и се задави. Хълцайки в салфетката си, започна да проклина несръчността си. Винаги се излагаше.

Катон хвърли салфетката си, отмести стола си и заобиколи масата. Започна да я тупа по гърба, докато хълцането престана, и после поднесе чашата към устните ѝ.

– Сега пийни полека.

Фийби толкова се бе ядосала на себе си, че едва не му изтръгна чашата от ръцете. Заради хълцането сега косата ѝ бе увиснала на тила и ѝ се искаше да запищи от досада.

– Стой мирно за малко – нареди меко Катон и със сигурно движение нави възела на място, а после го закрепил със сребърните гребени, инкрустирани със сапфири. Видяха му се познати и той спря за миг, свил леко вежди. После се сети. Бяха на Нан. Оливия сигурно ги е дала на Фийби да ги поноси. Нан, разбира се, винаги се носеше спретнато, нито едно косъмче не стърчеше от прическата ѝ.

Докато ръцете му се движеха из косата ѝ, Фийби като че ли цялата пламна и дишането ѝ спря. Едва когато той свали ръце и си седна на мястото, тя отново задиша.

Никога преди не я бе докосвал така интимно. Човек не би могъл да нарече интимност краткия и дистанциран акт на съпругеското им съвкупление. Тя погледна към Порция, която вдигна вежда, макар че продължаваше невинно да опустошава блюдото с речна пъстърва.

Катон звънна да донесат второто ястие. Нямахше търпение да остане насаме с Фийби. Преди да ѝ каже какво точно мисли за неподходящото ѝ облекло, той искаше известни обяснения. Не на последно място – с какво е платила роклята. Бе преценил качеството на кадифето и дантелата и имаше представа колко може да ѝ е струвала. Във всеки случай, беше доста красива дреха, а красивото не е евтино.

Облегна се на резбованото си кресло, потупвайки с пръсти по блестящото черешово дърво на масата, докато прислужниците разчистваха чиниите и подреждаха на масата пая с еленско месо, ябълковата торта, компота от сливи и кошницата с дребни хлебчета с гъби.

Нетърпението му ставаше все по-очевидно и за облекчение на всички той реши, че е време да се приключи с тази нескончаема вечеря. Бутна назад стола си и той изскърца по паркета. Изправи се – това беше сигнал за останалите да положат на масата лъжиците и вилниците, независимо дали бяха свършили или не.

– Извинете ме, но имам работа – каза той. – Ако искате да продължите вечерята, моля, продължете.

Обърна се към съпругата си.

– Една дума, Фийби, ако обичаш.

– Да... да, разбира се, милорд.

И Фийби побърза да се изправи.

Катон кимна и се насочи към вратата. Отвори я пред Фийби, казвайки тихо, докато тя минаваше пред него:

– Да отидем горе.

Фийби усети тревожно трепване. Катон ѝ се видя като съдия, който се кани да си сложи черната шапка.

7

Катон поведе Фийби нагоре по стълбите. Тя усещаше нетърпението в движенията на тялото му, докато той вървеше точно зад нея. Усети тръпки по кожата, когато той положи ръка на рамото ѝ, насочвайки я към коридора на горния етаж, водещ към източното крило и към спалнята, която Фийби все още смяташе принадлежаща само на Катон... и в която тя бе само гостенка.

Той се пресегна над рамото ѝ, за да отвори вратата, и тя почувства дъха му на бузата си, докато той вдигаше резето и отваряше вратата. Косъмчетата по гърба ѝ настръхнаха. Стаята бе осветена от свещи, огънят пламтеше силно, завесите на прозорците бяха спуснати. В края на леглото се подаваше дръжката на грейката. Прислужничките щяха скоро да дойдат да я махнат.

Всичко това мина през ума на Фийби, докато възприемаше познатите детайли на стаята сякаш от някаква отдалечена точка. Тялото ѝ изглеждаше странно отделено от мисълта.

Катон затвори тихо вратата. Застана с гръб към нея, гледайки Фийби със свити вежди като че ли безкрайно дълго. Без да осъзнава колко предизвикателна е позата ѝ, тя изправи рамене и сложи ръце на кръста си, гледайки го от другия край на стаята.

Това привлече вниманието на Катон към извивката на ханша ѝ под чувствените гънки на роклята. Той разсеяно поглади тила си. *Каква ужасна дреха!*

– Не ви ли харесва роклята ми, милорд? – наруши мълчанието Фийби, когато стана непоносимо тежко за нея.

Катон отвърна рязко:

– За момента повече ме интересува къде си я купила и как си платила за нея. Ако изобщо си я плащала – и той вдигна вежда.

Фийби ужасно мразеше този сардоничен тон и този жест. Би предпочела гнева му.

Почувства, че се изчервява, което също не можеше да понася, и каза с почти несъзнателно високомерие:

– Сама я платих, сър.

– Как? – запита той. – Никога не си ми искала пари. Всичките ти нужди и желания биват задоволявани в рамките на домакинството. Освен панделките и фуркетите... – и той махна с ръка. – Ако имаш нужда

от пари, само трябваше да поискаш. Но тъй като не го направи, сега ще простиш любопитството ми. – Сардоничната нотка беше повече от изявена.

– Не можех да ви искам пари, защото щяхте да питате за какво са – изтъкна Фийби. – Исках да ви изненадам.

– По дяволите! – и Катон разсеяно прокара ръка в косата си. – Защо трябва да бъда подлаган на изненади? Не *обичам* изненадите!

– О – каза Фийби, донякъде объркана. – Повечето хора ги обичат... поне приятните.

– Моля те, отговори ми на въпроса!

– О... ами... ами, имах собствени пари – изрече тя. – От баща ми.

Подобна възможност беше смешна, но все пак донякъде истина.

Катон я погледна със смръщени вежди. Не му звучеше правдоподобно. Лорд Карлтън, напълно традиционен баща, щеше да осведоми съпруга за паричния сватбен подарък, преди да я остави под неговия покрив. Хрумна му друго обяснение.

– Порция ли ти даде парите?

Не би допуснал *неговата* съпруга да приеме пари от Декатур. Тъмните му очи изведнъж запламтяха, на слепоочието му запулсира тънка вена.

Фийби бързо отрече с жест.

– Не... не, наистина не, милорд.

– Не ме залъгвай с приказки за щедростта на баща си – отсече той.

– Истината, ако обичаш.

Нямаше как, трябваше да признае.

– Заложих едни пръстени от майка ми.

Катон я изгледа втренчено.

– Имала си работа със заложна къща?

– Беше много лесно и дискретно – каза тя с уверен тон, поне така се надяваше. – Никой не ни видя в Уитни. Беше само за минута.

– За бога, Фийби! Ако ти трябваше нова рокля, защо не поръча да ти я ушийт тук?

– Но тук не би могло да ми се ушие *такава* рокля! – изтъкна Фийби така, сякаш изричаше нещо очевидно. – Елън не знае нищо за висшата мода. И защо ще ми трябва още една селска рокля?

– А защо не? – запита Катон. – Какво те е прихванало да купуваш рокля, подходяща за някоя дама от кралския двор? Ти като че ли нямаш никакъв усет кое ти подхожда.

– Значи наистина *не* ви харесва, милорд?

Фийби инстинктивно се обърна, с ръце на хълбоците, и богатите ѝ поли описаха бавен кръг около нея, проблясвайки под светлината на свещите.

Катон прокара ръка по устните си. Без да иска, промълви:

– Започва да ми харесва.

И веднага съжали за думите си.

Фийби се обърна с лице към него, сияейки от радост:

– *Знаех си*. Това беше *хубава* изненада, признайте, милорд.

Катон осъзна, че това вбесяващо, непредсказуемо негово момиченце бе измъкнало почвата изпод краката му. Ако не беше този неин триумфален, ликуващ изглед, той почти щеше да се поддаде на заблудата, но нямаше да ѝ даде удовлетворението да види усмивка по лицето му. Та тя бе ходила в заложна къща, за бога!

Затова той произнесе с остър – както се надяваше – тон:

– Това не е... повтарям, *не е*... подходяща рокля за тебе. Не подхожда на скромния провинциален живот, който живеем тук. Нямах нужда от дреха, с каквата се ходи в двореца.

Обърна се и се отпрати към вратата.

– Имам работа... трябва да пратя човек до главния щаб. По-късно ще си легна.

След като вратата се затвори, Фийби остана да стои по средата на стаята. Най-накрая наистина я бе забелязал. За първи път я бе погледнал като жена. Беше го ядосала, но това беше нищожна цена.

* * *

– Чувствам се също като прословутата квадратна пръчка, която трябва да влезе в кръглата дупка – оплакваше се на другия ден Фийби на приятелката си Мег, билкарката, докато късаше листата от клончетата мащерка. – Защо Катон е решил да ме държи в някакъв калъп, който си е измислил за мене, като и сляп ще види, че не влизам в него?

Госпожа Мег сви устни.

– Мъже – констатира тя, сякаш целият силен пол беше в основата на всички проблеми във вселената.

Тя беше десетина години по-възрастна от Фийби, висока, тъмнокоса жена, загоряла от живота сред гората, където всеки ден събираше билките си. Тънки бръчици от смях очертаваха тъгълчетата на светлосивите ѝ очи. Нищо не можеше да я изненада, тя гледаше на житейските неприятности с горчив хумор. Раздаваше съвети и лекове на всички, които почукваха на портата ѝ, беше довереницата и най-меродавната

съветничка на Фийби.

Фийби очакваше тя да избухне, но когато това не стана, запита:

– Да, но какво за тях?

Мег разбърка гърнето с врящите ароматни треви.

– Мъжкарите по принцип са нещастни създания – рече тя. – Общо взето, не виждат по-далече от носа си, но така поне не разбират какво пропускат.

– Това е жестоко – протестира Фийби и се изкиска. – Ти никога през живота си ли не си имала мъж?

– Точно така – каза тържествено Мег. – Каквото казвам, това и правя. Никой мъж няма да ми казва какво мога и какво не мога да правя, сякаш поради някаква причина Господ му е дал право да го прави. Повечето мъже са тесногръди глупаци. Роби на навиците си, придържачи се към традициите...

– О, престани! – извика Фийби, размахвайки ръце в протест. – Катон не е такъв.

– Не е ли? – погледна я невярващо Мег. – Има си представа как трябва да изглежда една съпруга и няма да се отклони от нея. И ти точно това каза.

Едноухият черен котарак скочи в скута на Фийби с настойчиво мяукане и тя се подчини, заравяйки пръсти в гъстата козина на врата на животното, а после ги прокара по гърба му. Котаракът замърка в екстаз и изви гръб под чешещите го пръсти.

– Е, така е – призна Фийби. – Но той не е глупав, Мег.

– О, мислиш, че може да се учи ли? – изсмя се Мег. – Тогава наистина е рядък случай. Помни ми думата. Мъжете са прекалено надменни и самодоволни, за да си променят мнението за каквото и да било. А и защо да го променят? Те са наредили всичко точно така, както им е изгодно.

– О, ти имаш ужасни предразсъдъци – каза Фийби. Откровено неласкателното отношение на Мег към мъжете се проявяваше при всеки удобен случай, Фийби я изгледа любопитно. – Да не би някой мъж някога да те е оскърбил?

Мег поклати глава.

– Никога не съм им дала тази възможност.

Тя стана и отиде към решетката с билки, които се сушаха над огнището. Избра няколко стръкчета и ги пусна в гърнето, а после отново започна да разбърква бавно и равномерно.

Фийби разсеяно задържа единственото ухо на котарака. Беше се

запознала с Мег, когато дойде в Уудсток, след като Катон бе купил имението. Всички я знаеха като госпожа Мег, тя не говореше много за роднините и миналото си, но диагностичните й умения и талантът й на билкарка бързо й бяха отредили почетно място в живота на селото въпреки надигащите се от време на време гласове, които недоволстваха от факта, че една неомъжена жена живее противно на правилата, без да зависи от никакъв мъж. Някои я наричаха вещица, но Мег само се подсмиваше на подобни суеверия и раздаваше дози здравомислие наред с лековете си.

Фийби бе очарована от билкарското изкуство. Беше се показала като сръчна ученичка, попивайки нелицемерните мнения и земната мъдрост на Мег, включително и съветите й как да избегне забременяването.

Сега Фийби я загледа любопитно, мъчейки се да разгадае причина за неприязънта на приятелката й към мъжкия пол.

– Никога ли не си изпитвала страст? – заразпитва тя.

– Към *мъж*? Боже господи, никога! – Мег поклати глава в яростно отрицание. После, продължавайки да бърка, добави: – Имаше една *жена*... някога.

Фийби загледа смаяно Мег и едва след минута си възвърна дар слово. – Жена?

Мег се усмихна на себе си.

– Не всички са еднакви, Фийби. Както казахме преди малко.

– Не... но...

– Не, но какво? – В усмивката на Мег се прокрадна насмешка.

– Е, какво стана? Коя беше тя? Къде е?

– О, тя се поддаде на условностите... подчини се на волята на един мъж – каза Мег с крива усмивка. – Отиде си и стана жена на един фермер, с купчина ревящи дечурлига.

– Жалко. – Фийби не можа да намери какво друго да каже.

Мег сви рамене.

– Либи наистина не беше виновна. Трудно е да издържиш, да се опълчиш срещу общоприетото, особено ако го олицетворяват онези, които имат силата да принуждават.

– Но ти не си се поддала.

– Не, не се поддадох.

Силно почукване на вратата наруши настъпилата тишина, Фийби, облекчена, се изправи. Черният котарак скочи от скута й, искайки, както подобава на котките, да докаже, че решението да напусне мястото си е било изцяло негово. Ноктите на задните му крака одраскаха бедрата на

Фийби.

Тя отвори вратата и лъч утринна светлина озари мрачната задимена колиба.

Един старец в домашно тъкани дрехи стоеше на прага. Той запита с угрижен вид:

– Тук ли е госпожа Мег?

– Да, тук е – Фийби отстъпи и го пусна да влезе.

– Добър ден, дядо – Мег вдигна очи от гърнето. – Как е малкият?

– Точно за него идвам. – Той мачкаше шапката в ръцете си. – Май нещо опасно го газе. Помислих, че е най-добре да дойдеш да го видиш. Майка му съвсем се е побъркала.

– Веднага идвам. – Мег стана и взе кошничката с готови билки, която държеше зад вратата. – Ще се видим по-късно, Фийби.

И излезе забързано, а старецът я последва, подтичвайки.

Фийби затвори вратата на колибата, оставяйки прозореца откренат заради котарака, и напусна малката полянка на сред гората.

При други обстоятелства би забелязала младия мъж, застанал пред вратата на хана „При мечката“ на главната селска улица. Тук рядко идваха непознати, особено такива, облечени толкова елегантно, но тя бевърде заета да мисли над интригуващите следобедни разкрития.

Брайън Море я загледа, докато завиваше по пресечката, минаваща край черковния двор.

– Това ли е лейди Гранвил? – запита той през рамо.

– Да, сър. – Мъжът зад тезгяха не вдигна глава от канелката. Както ви казах одева.

Брайън почеса замислено брадичката си. Кръчмарят му я бе посочил, когато минаваше оттам преди един час, и той очакваше завръщането ѝ. Как е възможно това неугледно, развлечено създание да е сестра на хубавицата Даяна? Как е могъл Катон да вземе за съпруга такава непредставителна жена?

Тя обаче беше Карлтън и идваше с всичките предимства на семейното богатство и произход. Нищо друго не интересуваше Катон. С изключение на едно... да се сдобие с наследник.

Кафявите очички на Брайън загледаха замислено. Това посещение в Уудсток бе опознавателно. Искаше да опипа почвата и да намери най-добрия подход към Катон и съпругата му. Може би очебийната ѝ непривлекателност ще му бъде от полза. Тя вероятно щеше да се поддава на ласкателства, тъй като според него едва ли ги бе получавала кой знае колко често.

Щом се настанеше под покрива на Катон, щеше да се опита да спечели симпатиите ѝ. Да я въвлече в тайно начинание, което да я развълнува, да я накара да се чувства изключителна. Жените бяха лесни за манипулиране.

С изключение на копелето на Джак Уърт, Порция. Загриза го познатият червей на съмнението, той се обърна към тезгяха и изрече кратко:

– Бира!

Взе огромната чаша и я пресуши на една дълга глътка, после хвърли една монета и заповяда да доведат коня му. Щеше да се върне в Оксфорд и да подготви гостуването си в имението на своя втори баща.

* * *

Фийби тъкмо щеше да тръгне по пътеката, водеща към фермата на имението и задния му вход, когато в кристалния въздух зад нея се разнесе тропот на копита. Като че ли някоя голяма кавалкада препускаше по заледения път към Оксфорд. Обърна се и зачака да види кой се приближава. Отряд от милицията на Парламента, предположи тя. Напоследък в долината на Темза непрекъснато се срещаха подобни отряди.

Разпозна най-напред знамето, развявано от вятъра. Беше орелът на Ротбъри. Руфъс идваше да прибере жена си и децата.

Фийби забрави сутрешните събития. Побърза да се скрие, преди Руфъс да я е видял. Знаеше как трябва да посрещне граф Ротбъри – със сигурност не в сегашния си вид.

Затича през полето и когато един трън закачи наметалото ѝ, тя го дръпна рязко. Чу се прашене, но Фийби не му обърна внимание. Изтича през зеленчуковата градина и се втурна в къщата през кухнята.

Госпожа Бисет я изгледа стреснато, когато тя претича покрай нея, после сви рамене и отново започна да брои чаршафите. За прислугата лейди Гранвил си оставаше лейди Фийби.

В спалнята Фийби свали старата рокля и я хвърли в ъгъла. В умивалника имаше вода и тя изплакна лицето и ръцете си. Колко време имаше, преди да пристигнат? Бе тичала през полето, но те бяха минали вече една миля по пътя и сега сигурно бяха на половината път по стръмнина-та. После щяха да слизат от седлата. Имаше двадесетина минути.

Отвори шкафа и извади роклята от тъмночервена коприна. Катон не я беше виждал. Искеше да му се яви с нея на вечерята, но колко похубаво щеше да бъде да посрещне гостите си като владетелката на имението. Не че Руфъс Декатур щеше да забележи това. Мъж, който предпочита жена си в панталон, не би оценил разкоша на тъмночервената

коприна. Но пък Фийби нямаше намерение да смайва граф Ротбъри.

Навлече роклята през главата си и отчаяно започна да се бори с кучиците на гърба. Ръцете я заболяха от извиването, опитваше се да се види през рамо в огледалото, мъчейки се с миниатюрните закопчалки, но накрая успя да ги закопчае.

Приглади тежките гънки на коприната. Бяха прекрасни, меки и галещи. Косата ѝ бе сплетена на дебела плитка, падаща на гърба ѝ. Тя я уви на кок ниско на тила и я забодe с няколко фуркета, надявайки се, че този път прическата ще издържи повече време.

Остана много доволна от това, което видя в огледалото. Потупа дантелената яка, за да я приглади, и побърза към вратата. Вече чуваше глъчката от преддверието долу и поспря на първото стъпало на витата стълба, за да огледа обстановката и да прецени кога да се появи.

Руфъс Декатур се показва на прага. Катон Гранвил тръгна да го посрещне. Двамата бяха почти еднакво високи и с подобно телосложение, но червената коса и брада на Руфъс, обикновеният му жакет и панталон, практичната, но изтъркана кожа на ботушите и ръкавиците му бяха в крещящ контраст с тъмната красота на другия, с елегантната кройка на черния му кадифен жакет и бялата дантела около шията. И двамата мъже обаче излъчваха една и съща овладяна сила и се движеха с небрежната лекота на хора, свикнали да командват.

– Добре дошъл, Ротбъри. – И Катон протегна ръка. Руфъс свали ръкавицата си и стисна кратко ръката му.

– Дойдох да те отърва от моето котило, Гранвил. Надявам се да е навреме.

Любезните възражения на Катон потънаха в дивия писък, с който Тоби и Люк влетяха през парадния вход.

– Чухме те... разбрахме, че си дошъл.

И те се вкопчиха в коленете на баща си.

Той разроши рижавите им коси, но очите му вече бяха открили Порция, която излизаше от приемната, прегърнала с едната ръка Алекс и хванала с другата Ийви.

Ийви последва примера на братята си, издърпа ръката си и се хвърли към Руфъс, който я хвана и започна да я подхвърля във въздуха, а тя радостно се разпишя.

– Здравей, хлапе – каза Руфъс на жена си, докато прегръщаше с една ръка дъщеря си, а с другата вдигаше брадичката на Порция, за да я целуне. После с едно плавно движение докосна с устни и бузата на бебето.

Катон наблюдаваше сцената със странна тъга, която нерешително определи като завист. Малките му дъщери, децата на Даяна, никога не го посрещаха с такава необузdana радост, както децата на Декатур приветстваха баща си. А чувството, което протичаше между Руфъс и Порция, бе ясно доловимо, почти осезаемо.

– Надявам се, че ще прекъснеш пътуването си за една вечер при нас, Ротбъри. – Катон отправи поканата, макар да бе сигурен, бе ще бъде отклонена.

– Благодаря, Гранвил, но трябва да тръгваме – отговори Руфъс. – Веднага щом този мой цигански катун стане готов.

Той вдигна въпросително вежда към Порция, която каза:

– Не повече от час. Вече те очаквахме.

Руфъс кимна.

– Лорд Ротбъри. – Фийби слизаше бавно по стълбите. – Приветствам ви с добре дошъл.

– А, Фийби. – В очите му проблесна изненада, веднага заменена от безусловно одобрение. – Лейди Гранвил – добави той и се поклонил с цялата си сериозност.

Фийби вдигна глава. Погледна към Порция, която се хилеше дяволито. Оливия ѝ кимна незабележимо, а тъмните ѝ очи блеснаха любопитно, очаквайки да види как ще реагира баща ѝ на смайващата поява на Фийби.

Катон се обърна бавно. Затвори за миг очи и пръстите му докоснаха леко устата, преди да каже:

– Вярвам, че можем да убедим лорд Ротбъри да обядва с нас, преди да продължи пътуването си, Фийби.

– Да, наистина. – Фийби мина с царствена грация покрай Катон, за да направи реверанс пред госта си.

Катон се вгледа смаян в гърба на жена си. Кукичките на гърба на най-новата находка на Фийби не се закопчаваха на няколко места, а където се закопчаваха, беше накриво.

Той я обгърна небрежно през рамо.

– Ще ни извиниш ли за минута, Ротбъри...

И поведе Фийби, държейки я през кръста, към библиотеката, като закриваше гърба ѝ от останалите в преддверието.

Фийби потръпна от интимността на допира му. Нямахше представа какво е намислил, но не се оплакваше.

В библиотеката, където никой от преддверието не можеше да ги види, Катон сложи ръце на раменете ѝ, държейки я все още с гръб към

себе си.

– Защо не каза на камериерката си да ти помогне с кукичките?

– Защо? Какво има? – Фийби се помъчи да надникне над рамото си.

– По-уместен е въпросът „какво няма“ – каза той, започвайки да разкопчава роклята от горе.

Фийби усети как въздухът раздвижва тънкия памук на ризата ѝ.

– О, господи, да не би да са закопчани накриво?

Тя се надигна на пръсти, продължавайки да гледа през рамото си, сякаш допълнителната височина щеше да ѝ позволи да вижда по-добре.

– Така си и помислих – прибави тя натъжено. – Много е трудно, ако нямаш ръце като на октопод.

– Точно затова имаш камериерка – напомни ѝ Катон.

– Опитвах се да побързам. Знаех, че лорд Ротбъри идва; видях го на пътя, като се връщах от селото, и исках да го посрещна, облечена подходящо.

– А не като за копаене на зелки – каза остро Катон. – За бога, момиче, защо не можеш да намериш златната среда? Тази рокля е също толкова неподходяща, колкото и синьото кади... онази другата.

– Но тя е много елегантна – изтъкна Фийби.

– Зависи кой я носи – каза Катон донякъде грубо. Свърши със закопчаването на кукичките и сложи ръце на кръста ѝ, проверявайки да не е пропуснал някоя.

Фийби усети как ръцете му се отпечатват върху кожата ѝ под коприната. Всеки пръст като че ли изгаряше плътта ѝ. Тя притихна.

Ръцете на Катон се отделиха от ханша ѝ.

– И така – запита той, – колко още гардеробни изненади трябва да очаквам?

В гласа му отново се появи сардоничната нотка.

– Нямам повече пари – каза простичко Фийби.

– Като говорим за това – Катон пхна ръка в джоба си и извади оттам три пръстена, – ако отново посетиш заложната къща, госпожо, ще съжаляваш.

– Вие сте ги откупили?

– Разбира се. Мислиш ли, че ще позволя на някакъв крадец от заложна къща да държи *моя* собственост?

– Мислех че са мои – каза меко Фийби. – Принадлежах на майка ми.

– Не бих оставил в заложна къща и *твоя* собственост – каза Катон с кисел тон, хвърляйки трите обкичени с камъни сребърни пръстени на

една масичка. – Ако отново излязат от ръцете ти, ще се простиш с тази си собственост. Разбери го.

Той излезе от библиотеката; след минута Фийби грабна пръстените и ги пусна в пазвата си. Върнала си беше собствените пари.

* * *

Кланът Ротбъри беше готов за тръгване след един час, както бе обещала Порция. Графиня Ротбъри бе свикнала с военните маневри и можеше да управлява орда деца и бавачки също толкова ефикасно, както и отряд войници.

Фийби я прегърна силно и ѝ зашепна припряно на ухото. Това беше последният ѝ шанс за конкретен съвет.

Порция изшептя:

– Ако не можеш да му кажеш всичко, което искаш, скъпа, трябва да му го покажеш.

– Как? – запита Фийби шепнешком и също така настоятелно, както преди.

– Използвай поетичното си въображение – отговори Порция с дяволито блеснали зелени очи.

– По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

Фийби я прегърна силно още веднъж, после отстъпи, за да позволи и на Оливия да се сбогува.

8

– По пиесата си ли работиш, Фийби?

Оливия вдигна глава от книгите си в квадратната приемна. Усети, че Фийби от много време не е казала нито дума, нещо необичайно за нея.

Къщата изглеждаше много тиха след заминаването на дружината на Ротбъри. Обикновено Фийби, която нямаше търпение да доизпипва нещата, щеше да направи усилие да развесели атмосферата, но тя бе така погълната от работата си, че не вдигна очи от страницата почти няколко часа.

– Д-докъде стигна? – настоя Оливия.

– Вече не е пиеса, а живи картини – каза Фийби, захапвайки края на перото си. – Реших да изобразяват летни сцени.

– За какво? – Оливия сложи пръст между страниците на Катул и притвори книгата.

– Глориана. Сцени от живота ѝ.

– Имаш предвид кралица Елизабет?

– Ммм. – Фийби заговори по-оживено. – В стихове, разбира се. Бих искала да ги поставя на сцена за Еньовден, ако мога да ги довърша дотогава – прибави тя замислено, поглеждайки към изписаните страници. – Има много роли. Но най-важните са кралица Елизабет, Мери, кралицата на Шотландия, и любовникът на Елизабет Робърт Дъдли, граф Лестър.

– Кой ще играе?

Оливия стана и се приближи към скамейката под прозореца, където Фийби седеше с кръстосани крака, без да обръща внимание на гънките по червената коприна.

– О, всички ние, а за второстепенните роли ще вземем хора от прислугата и от селото. Искам да включа колкото може повече хора. Децата от селото и разбира се, сестричките ти. Надявам се да развеселя хората, да им дам да мислят за нещо друго, а не само за войната и неотвратимата съдба. О, а ти ще си Мери, кралицата на Шотландия, и...

– Ще ми отрежат ли главата? – Оливия притисна ръка към устата си в престорен ужас. – Ще с-се разхождам ли с глава под мишницата?

– Би могла, предполагам – усъмни се Фийби. – Но не съм мислила да представям екзекуцията. Може би ще е трудничко да го направя убедително.

– Ами кой ще играе Елизабет? Най-добре е да си ти, не мислиш ли?
– Оливия седна на скамейката под прозореца и взе веленовия лист, изписан с гъстия почерк на Фийби. – Макар че косата на Порция има необходимия ц-цвет... О, как ми харесва тази реч на Мери! Ти си толкова талантлива, Фийби.

Тъкмо щеше да започне да рецитира, когато Фийби изтръгна листа от ръцете ѝ.

– Не е довършено – каза тя. – Още не съм доволна. Не можеш да го четеш, преди да го довърша.

Оливия отстъпи. Знаеше каква перфекционистка е Фийби.

– Е, ще играеш ли Глориана? – настоя тя. Фийби поклати глава.

– Едва ли. Ще стана за посмешище. Много съм ниска и дебела и изобщо не съм блестяща. Девствената кралица е била царствена и елегантна и със сигурност блестяща личност.

– Когато не си раздърпана, ти също м-можеш да бъдеш елегантна – каза сериозно Оливия.

– Е, благодаря и за тези любезни думи – каза Фийби. Стори ѝ се, че си ги е изпросила.

– Вярно е – настоя Оливия. – Хората са различни, Фийби. Знаеш какво казват – което за един е храна, за друг може да е отрова.

– Предполагам – каза Фийби, спомняйки си разговора с Мег. – Чувала ли си за жени, които да харесват повече жените, отколкото мъжете?

– О, искаш да кажеш, като Сафо в Лесбос – отбеляза сухо Оливия. – Макар че гърците са били по-известни с това, че мъже са харесвали мъже или момчета. Това е било ч-част от културата.

Тя взе една книга от масата.

– А пък и римляните. Един пасаж у Светоний за „рибките“... малки момчета били обучавани за „рибки“ в басейна на император Тиберий. Ето, ето. – И тя започна да превежда скандалния пасаж.

– А някои от стиховете на Сафо са наистина страстни. – Оливия скочи и се приближи до лавицата. Взе една книга и я прелисти, после се върна на скамейката под прозореца. – Ето, тук.

Фийби надникна в йероглифите и каза объркана:

– Не мога да прочета това.

– Но аз м-мога. Тя казва как потта се стича по нея и под кожата ѝ пламти огън, когато е с тази жена...

– Е, ако това не е страст, не знам тогава.

Фийби се обърна и погледна надолу към двора. Катон, облечен за

езда, се насочваше към конюшните. Тя го изпи с поглед.

Огън под кожата ѝ. О, да, това беше много точно описание на страстта.

Ами ако напише ролята на Робърт Дъдли за Катон? Ще напише любовните сцени, ще вложи страстта в устата на Катон... А тя ще играе Глориана срещу него...

Фийби захапа перото и невъзможната идея започна да я завладява.

* * *

– По дяволите, какво е това?

Катон вдигна глава и подуши вятъра. Студът хапеше; слънцето, грейнало по-рано през деня, бе отстъпило пред натезали от сняг облаци. Катон безпогрешно надушваше предстоящите опасности, затова Джайлс Крамптън замря.

Не чуваха нищо, но Катон бе убеден, че опасността е близка.

– Да бягаме ли? – подхвърли Джайлс.

Мисълта бе противна на войнишката му душа, но бяха само двамата и първите снежинки вече започнаха да падат по лъскавото покривало на коня му.

– Да – отсече Катон.

Пришпори коня си, но беше късно. Иззад дърветата изскочи отряд йомени с кралските цветове. Застанаха в мрачно мълчание на тясната пътека, запречвайки пътя на конниците.

Конят на Катон, готов да се впусне в галоп, отстъпи назад. Катон го задържа с една ръка, изтегляйки сабята си с другата. В същия миг мускетът се озова в ръката на Джайлс. Настъпи тишина, която трая цял един дълъг миг, редицата мъже с насочени мечове и пики запречваха пътя, а двамата конници ги гледаха с изопнати нерви.

Тогава един от йомените вдигна пиката си и в същия момент Катон пришпори коня си направо към мъжете. Джайлс издаде див вик и се понесе напред заедно с него. Мускетът му гръмна и един от мъжете се строполи на пътеката под копитата на коня му.

Кавалерийската сабя на Катон проблясваше от едната и от другата му страна. Ботушите и бричовеите му бяха опръскани с кръв. Един от мъжете се прицели с пиката си във врата му. Катон изви коня на една страна и животното изцвили, когато пиката одраска хълбока му. Конят отстъпи назад, използвайки копитата си като оръжие, и сега беше ред на нападателите да цвилят от болка.

Джайлс освободи пиката си и я заби във врата на един от

нападателите в мига, когато мъжът вдигна мускета си.

След като си пробиха път, продължиха по очистената вече пътека, вече засипвана от гъсто валящия сняг.

– Добра работа – каза Катон и зъбите му блеснаха в усмивка, също толкова весела, колкото и тази на лейтенанта му.

– Да, милорд, имате право – кимна Джайлс. – Май бяха от самата кралска гвардия. Напоследък са същинска напаст, непрекъснато патрулират по пътя между главния ни щаб и града.

– Е, може би сме ги накарали да се позамислят – отвърна развеселено Катон, навеждайки се, за да огледа драскотината на хълбока на коня си. – Не е много дълбока.

– Тед ще го превърже у дома – каза Джайлс. – Няма равен в лекуването на рани.

Нахлупи шапката си, за да се предпази от снега, и двамата препушнаха в галоп, без да говорят, стремейки се по-скоро да избягат от засилващата се виелица.

* * *

Беше почти шест часът и Фийби стоеше до прозореца в предверието, загледана в белите вихрушки, които се спускаха от небето. Дори в хубаво време беше опасно да се пътува нощем, освен ако човек не тръгнеше с въоръжена кавалкада, а Катон бе излязъл сам, придружен единствено от Джайлс.

– Лорд Гранвил каза ли колко време ще отсъства, Бисет?

– Не, лейди Фийби. Но се съмнявам, че негова милост ще се върне за вечеря. В трапезарията ли ще вечеряте, или в малката приемна горе?

Фийби отново погледна часовника в предверието. Махалото следваше своя ход и стрелките неумолимо се приближаваха към шест часа. Ако Катон не се върнеше в шест, значи нямаше да се върне тази вечер. А ако не се върнеше тази вечер, тя не знаеше какво ще прави.

Тогава, докато се колебаеше, Фийби чу звук от копита по настилката пред входа. Басовият глас на Джайлс Крамптън достигна до нея през дебелата дъбова врата. Където е Джайлс, там е и Катон. Сърцето ѝ заби ускорено и тя изтри овлажнените си длани в полите на роклята си.

– В трапезарията, Бисет – изрече Фийби с най-властния си тон. Катон влезе със зачервено от студа лице. Черното му наметало беше побеляло от сняг.

– Проклето мартенско време! – изруга той, сваляйки шапката си, за да изтърси снега от нея. – Сутринта ярко слънце, а сега почти виелица.

Отложи вечерята с половин час, Бисет, и ми донеси чаша греяно бяло вино в библиотеката. Костите ми замръзнаха!

Погледът му падна върху Фийби, все още в червената копринена рокля.

– Много ли сте гладни с Оливия, или ще можете да изчакате половин час? Трябва да се стопля.

– Има кръв по ботушите и панталоните ви – каза Фийби, сякаш не бе чула въпроса му. – Ранен ли сте, сър?

Тя докосна ръката му, вдигайки тревожен поглед към лицето му, за да види дали по него няма рани.

– Кръвта не е моя – осведоми я Катон.

– О, тогава кой е ранен? Къде е той... те?

Тя пристъпи към вратата, сякаш очаквайки, че трябва да се заеме с цяла дружина ранени.

– Не се запознахме официално – каза сухо Катон, отгатвайки какво мисли тя. – Може сега да лежат в някой ров.

– О, но...

– Не, не съм ги докарал у дома увити в одеяла, за да ги настаняваш и глезиш като онова твое циганско племе. Бяха осем срещу нас двамата и *те* започнаха. Вярваш ли ми или не, скъпо мое момиче, но нямаше място за филантропия.

Той изтупа ръцете си с решителен жест.

– Не беше циганско племе – протестира Фийби. – Само две... две малки дечица. И те нямаха нищо общо с войната.

– Може и така да е. – Катон се видя принуден да се съгласи. – Но малките порастат.

Фийби призна, че е прав, после каза със слънчева усмивка:

– Е, когато пораснат още малко, ще се научат сами да се издържат и няма да ви тежат толкова, нали?

Преди Катон да намери подходящ отговор на това нечувано безсрамие, Фийби продължи:

– Аз ще ви приготвя виното, милорд, ако искате. Ще го донеса в библиотеката.

За първи път тя поемаше домакинските задължения на съпругата в дома му и той беше така учуден, че можа само да промълви:

– Благодаря ти.

– Бисет, ще кажете ли на лейди Оливия, че ще вечеряме малко по-късно? – обърна се Фийби към иконома, минавайки покрай него на път към кухнята. – Тя е в приемната горе.

Бисет изглеждаше също толкова учуден, колкото и господарят му, от този самоуверен тон, но се запъти с отмерена крачка нагоре по стълбите.

Катон хвърли мокрото си наметало на пейката край вратата и отиде в библиотеката. Наведе се към огъня, разтърквайки ръце, после се обърна, за да стопли гърба си.

Фийби влезе почти тичешком, носейки една сребърна чаша.

– Надявам се, че ще ви хареса, сър – и му я подаде с лек реверанс.

– Ти сама ли го приготви? – Той взе чашата и отпи с наслада.

– Е, не съвсем, сър – призна Фийби. – Не съм много свикнала с такива неща. Но наблюдавах госпожа Бисет.

– Разбирам. – И Катон отпи отново. – Очаквам следващия път да напреднеш повече.

– Не съм сигурна – каза откровено Фийби. – Човек трябва да внимава горещата бъркалка да не докосва стените на чашата и трябва да се бърка така, че топлината да се разнесе равномерно из цялото вино. Сигурно ще е необходимо да се упражнявам.

Катон кимна в знак на съгласие, поглеждайки я бегло. Имаше нещо трогателно в усърдието ѝ, нещо привлекателно в нея точно в този момент. Излъчваше съдържана възбуда. Очите ѝ блестяха повече от друг път, а бузите ѝ леко руменееха.

Фийби се движеше из стаята, нагласявайки неща, които нямаша нужда от това. Подреждаше съвършено подредени книжа, пренареждаше букет сухи листа, подрязваше фитила на безупречно горяща свещ.

– Засада ли беше, милорд?

– Да. Връщаме се от главния щаб и отряд йомени ни нападнаха.

– Защо не взехте ескорт? – запита тя.

– Не беше необходимо – отвърна той сухо.

– О, напротив! Ако бяхте имали ескорт, нямаше да изпаднете в опасност... поне нямаше да е толкова голяма.

– По време на война всяка минута и всеки ден има опасности – отговори той.

– Според вас, кога ще свърши? – запита тъжно Фийби. Струваше ѝ се, че целият ѝ живот на зрял човек е минал в смутните дни на войната. Не бе познала обикновените безгрижни удоволствия на момичетата в дните преди войната – нито тя, нито Оливия.

Катон поклати глава със съжаление.

– Бих искал да знам. Но дори когато свърши, ще мине много време, преди отново да стане спокойно в страната.

– Но кралят няма да спечели? – Погледът ѝ бе пълен с напрежение.

Катон отново поклати глава.

– Не – каза той. – Въпросът е, обаче, дали Парламентът ще спечели.

И отпи голяма глътка вино. Фийби сви вежди.

– Не разбирам.

– В най-добрия случай ще бъде пирова победа – каза той с въздишка.

Фийби се поколеба. Разговорът, изглежда, го натъжаваше, а тя не искаше той да е мрачен тази вечер.

– Е, радвам се, че се прибрахте у дома – каза тя, променяйки бързо темата. – Когато видях снега, не бях сигурна дали ще успеете.

Фийби внезапно се извърна към огъня, грабна ръжена и започна да разбутва усърдно главните.

– Внимавай. Не искаш някоя искра да хвъркне да подпали тази рокля за десет гвинеи – отбеляза Катон.

– Харесвате ли я... роклята, искам да кажа? – Фийби пусна ръжена, който издрънча в камината, и се изправи с лице към него.

Катон я изгледа критично.

– Защо е толкова намачкана? Сутринта не беше.

– О! – Обезпокоена, Фийби сведе поглед към тъмночервените си поли и видя колко смачкана е коприната. – Сигурно от това, че седях с кръстосани крака целия следобед.

Обяснението бе толкова примирено и отчаяно, че Катон се усмихна. Каква стърчиопашка беше тази Фийби. И колко удивително сини бяха очите ѝ. Направо великолепни с гъстите си черни мигли.

– Мога ли да запитам защо?

– Съчинявах живи картини. Май не мога да пиша на маса като другите хора. Не получавам вдъхновение по този начин.

Катон я погледна над ръба на чашата си.

– И какъв е сюжетът на тези живи картини?

Бузите на Фийби станаха още по-розови. Да не би да ѝ се подиграва? Преди не беше проявявал никакъв интерес.

– За Глориана – каза тя предпазливо. – Кралица Елизабет, нали знаете.

– Да, знам. Това е голяма тема.

– О, огромна – съгласи се Фийби с блеснали очи, не можейки да скрие ентусиазма си.

– Трябва да си доста амбициозна – забеляза Катон.

– Ами, мисля, че съм – призна Фийби. Погледна го изпод

спуснатите си клепащи. – Надявах се и вие да вземете участие, милорд.

Катон се засмя.

– Сякаш имам време да играя в пиеси, скъпото ми момиче.

– Не – отвърна Фийби. – Предполагам, че нямате. Ще ида да кажа на Оливия да дойде за вечеря.

* * *

Часовникът върху камината удари девет, Фийби престана да крачи неспокойно из спалнята. Кога ще дойде той? Сякаш преди цяла вечност бяха напуснали масата след вечеря. Камериерката бе махнала грейката и бе приготвила завивките. Огънят беше затрупан с пепел, само свещите над камината светеха. Стаята бе готова за нощта. Липсваше само господарят.

Фийби за пети път премести креслото, стоящо пред камината, по такъв начин, че гърбът му да е обърнат повече към прозореца. Тя щеше да се скрие зад тежките кадифени завеси. Катон нямаше да мине край тях, приближавайки се към леглото. Нощта бе тъмна, снегът се стелеше тежко; и да погледнеше през прозореца, той нямаше да види нищо.

Тя отново отиде към леглото и провери дали завесите са добре спуснати, да няма никаква пролука. Той никога не ги докосваше, преди да е загасил свещите. Но ако пък тази вечер погледнеше зад тях поради някаква причина, още щом влезе в стаята... Фактът, че никога преди не го бе правил, не означаваше, че никога няма да промени навиците си.

Фийби панически се спусна зад завесите. Побутна тежката твърда възглавница, придърпвайки завивките над нея. Тя ни най-малко не приличаше на човек, но в тъмното би го заблудила. Той щеше да очаква да види човешка фигура и щеше да я види.

Но кога ще дойде? Повечето вечери идваше скоро след девет часа. Фийби направи гримаса. Предположи, че се качва толкова рано само заради нея. Съвкуплението им бе така бързо и повърхностно, че не си заслужаваше да я буди заради това. Ето защо той свършваше тази работа, преди тя да заспи. Често пъти след това ставаше и отиваше да работи в кабинета си. И повечето сутрини се събуждаше и излизаше, преди тя да се е размърдала. Човек едва ли би допуснал, че споделят една легло.

Това обаче трябваше да се промени.

Тя се приближи към вратата и я откряна. Коридорът бе слабо осветен от свещите в стенните свещници в двата му края. Не чу нищо. Прислужниците ставаха още в зори и си лягаха веднага след като раздигнеха масата след вечеря.

Фийби излезе на пръсти в коридора и се приближи тихичко до стълбите. Преддверието бе осветено само от огъня в камината. После чу една врата да се отваря. Мярна ѝ се пламъчето на свещ.

Фийби се обърна и се втурна обратно към спалнята. Смъкна нощницата си и се пъкна гола зад завесите на леглото. Беше адски студено! Ледени струйки въздух се процеждаха през пролуките в рамката на прозореца. Зъбите ѝ затракаха. Как би могла да се надява да изглежда съблазнителна, когато кожата ѝ е цялата настръхнала като на оскубана гъска, помисли тя отчаяна. Защо нещата никога не стават така, както са замислени?

Нямаше обаче време да поправя положението, дори да знаеше как. Вратата се отвори и Катон влезе.

Фийби погледна към краката си. Не виждаше пръстите си. О, господи! Стърчаха извън кадифената завеса. Сви ги и се дръпна назад. Сърцето ѝ биеше така силно, че не разбираше как Катон не го чува.

Катон остави свещника, който носеше, на малката масичка и се огледа из стаята. Завесите на леглото бяха дръпнати, както обикновено. От гърдите му се изтръгна лека въздишка.

Събу ботушите си и започна методично да се съблича, окачвайки дрехите в дрешника една след друга. Останал по панталони, той седна на стола, за да събуе чорапите си.

Нещо притисна очите му и го заслепи. Вдигна ръце, но тънката коприна вече бе здраво затегната около главата му.

– *Какво, по дяволите...*

Понечи да скочи, но нещо се стовари в скута му и го натисна обратно на стола. Ръцете му срещнаха нежна, но примряла от студ кожа. Несъмнените контури на голо женско тяло.

Застинал в смайване, Катон помисли, че бълнува... или че е заспал, без да разбере, и сънува някакъв необикновен сън, плод на неудовлетвореност.

После тялото в скута му леко помръдна и той усети съвсем ясно едни нежни гърди, притиснати до голата му кожа. Това не беше сън. Той вдигна ръка да махне коприната, закриваща очите му.

– Не, моля те, недей. Още не – изрече меко, но настоятелно Фийби на ухото му, стискайки китките му, за да му попречи.

Смехотворна плахост бе причината за молбата ѝ. Да седи гола в скута му беше едно, но да му позволи да я види... това още не.

Катон отпусна ръце. Не знаеше какво става, но тялото му реагираше на топлата тежест в скута му и желанието да разбере какво ще

направи тя, започна да го подлудява.

Затвори очи под копринената превръзка и ръцете му започнаха да блуждаят самостоятелно.

– Защо си толкова студена? – запита той, обхващайки гърдата ѝ в дланта си.

– Стоях на течение, зад завесите на прозореца – отговори Фийби задоволено, притиснала се към шията му.

Толкова седмици бе мечтала да долепи устни до пулсиращата вена и сега го направи неуверено, плахо.

– Разбира се. Толкова просто обяснение – измърмори Катон. – Защо сам не се сетих?

Обиколи зърното с пръст и го накара да щръкне от допира му.

Фийби почувства първото трепване в слабините си, дълбоко и чудесно усещане за пълнота. Раздвижи се на коленете му, потръпвайки от наслада.

Катон обхвана другата ѝ гърда със свободната си ръка и подрази зърното с палец. Това, че не виждаше нищо, като че ли изостряше осезанието му. Никога не бе изследвал тялото ѝ, нито с очи, нито с ръце, и сега то като че ли бе нещо ново за него. Недокоснатата и непознатата територия, очакваща да бъде открита. И наистина, това нежно чувствено, трептящо момиче в скута му никак не приличаше на вдървената, смръзната жена, която нощ след нощ понасяше сексуалното му натрапничество, скована от отвращение.

Той спусна ръце надолу към корема ѝ, поглаждайки кадифената му закръглена повърхност. Беше нежна и сладка като сочна слива. Леко пъхна пръст в пъпа ѝ, дълбока трапчинка, мека като коприната, която закриваше очите му.

Фийби отново се раздвижи в скута му, разтваряйки бедра в неволна подкана. Леки спазми от наслада пробягваха през слабините ѝ и тя усещаше странна сладка болка между бедрата си. Трудно беше да разбере откъде извира, не беше възможно да опише чувството, но ѝ се струваше, че то се усилва, докато ръцете на Катон се плъзгаха по корема ѝ.

– Отвържи шала – нареди меко Катон. – Не знам какво става тук, но това вече не е игра на сляпа баба.

Фийби се подчини и заравързва с треперещи пръсти възела отзад на главата му. Шалът падна, но ръцете ѝ останаха там, тя зарови пръсти в косата му, за да опознаят формата на главата му, да минат леко по очертанията на ухото му. Искаше да го опознае целия. Не искаше да остави неизследван нито инч от кожата му, нито косъм по тялото му.

Искаше да опознае веждите му, бръчиците, пресичащи челото му, браздите покрай издължения му нос, малката цепнатина на брадичката му.

Катон за миг замря неподвижен. Облегна глава назад и я загледа с озадачена лека усмивка. Тя се наведе и целуна клепаците му, навлажнявайки нежната кожа с върха на езика си.

– Какво става тук? – запита той. – И не... – вдигна предупредително пръст. – Не ми казвай, че си искала да ме изненадаш.

– Исках да ти покажа нещо – отвърна тя. – Не можах да измисля друг начин. Има ли значение? Не е ли хубаво?

– О, да, хубаво е – каза Катон. – Неблагодарник е онзи, който би започнал да търси недостатъци на подобен подарък, дори да няма никаква представа защо го получава.

С ленива усмивка той обхвана талията ѝ и я намести на скута си така, че да се облегне с гръб на гърдите му. После пхна ръка между бедрата ѝ и ги разтвори.

– Мисля, че е време аз да те изненадам.

Фийби отвори широко очи. Почувства се изведнъж разголена, сякаш тайните ѝ места бяха оставени открити, и леко се изви в опит да се противопостави на натиска на ръцете му.

Катон отново плъзна ръка по корема ѝ, галейки и притискайки копринената плът. С другата обхвана гърдата ѝ и леко подръпна зърното, търкаляйки го между палеца и показалеца си.

Пулсацията в слабините на Фийби се възобнови и сладката болка отново я завладя. Бедрата ѝ сами се разтвориха и този път тя не оказа никаква съпротива, когато ръката му се плъзна още по-надолу по корема ѝ.

Той я докосна, разтваряйки леко листенцата на пола ѝ. Фийби се раздвижи под пръстите му, без да усеща нищо друго освен горещия, влажен център на своето същество. Той намери набъбналата топчица на удоволствието и започна да я дразни леко с пръст, докато тя не застана, извивайки се на ръба на един водовъртеж от усещания, коремът и бедрата ѝ се стегнаха, а слабините ѝ запламтяха. Пръстите му се пхнаха в нея, докато палецът продължаваше да дразни пламналата малка издуптина.

Фийби нададе плах изненадан вик, когато първите сладки вълни на насладата избликнаха от пръстите му, разпростирайки се по корема и бедрата ѝ. Тя започна да се извива в скута му, притискайки се към ръката му, пометена от засилващия се вихър на насладата. Тогава нещо изумително избухна дълбоко в нея и я накара да извика, дишайки плитко и

учестено, докато вълни от удоволствие се разливаха по тялото ѝ.

Катон я държеше трепереща в обятията си; цялата ѝ кожа бе почервеняла и мокра.

Слабините на Фийби преливаха от невероятно чувствено удоволствие, но дълбоко в нея желанието отново надигаше глава. Тя докосна устните му с лека целувка. Устните ѝ се плъзнаха по брадичката му, после продължиха по здравия загорял стълб на шията. Докосна леко с език пулсиращата вена в основата ѝ и се спусна надолу. Намери зърната му, обхвана ги с устни, езикът ѝ затрептя по тях, а зъбите ѝ леко ги захапваха от време на време.

Мирисът му я изпълваше с разпъващо желание. Той миришеше на мускус, обработена кожа и лавандула. Искаше го... целия. Чувстваше твърдата му мъжественост под седалището си; направи изкусително движение, докато си играеше със зърната му.

Катон въздъхна, поддавайки се на ирационалната сила на желанието. Този лек звук изпълни Фийби с почти триумфално удоволствие. Следвайки сяпко инстинкта си, тя пхна ръка между двамата и пръстите ѝ започнаха да откопчават панталоните му. Ръката ѝ се вмъкна под освободената тъкан и обхвана ерекцията му.

Пенисът му подскочи под дланта ѝ. Беше горещ и твърд, пръстът ѝ леко пое капчицата от върха му. Катон пхна ръка под седалището ѝ и я повдигна само колкото да освободи набъбналата си плът. Тя изскочи и Фийби, изстенвайки от удоволствие, раздвижи бедра, за да го приеме в себе си.

Катон отметна глава на облегалката на стола, въздъхвайки с наслада. Обхвана гърдите ѝ и започна да си играе със зърната ѝ, докато тя го държеше между бедрата си, притискайки слабините си към него, и вълните от наслада в корема ѝ отново оживяваха и я караха да танцува върху него.

Фийби се извърна в скута му с лице към него. Инстинктивно усети какво да направи. Прехвърли единия си крак, за да го възседне, повдигна се и се притисна с цялото си тяло върху твърдата, проникваща плът. Пое го дълбоко в себе си с влажното си, отворено за него тяло, чувстввайки как той докосва утробата ѝ, докато се притискаше с все сила върху бедрата му.

Катон обгърна ханша ѝ и изпъна крака под нея. Движението предизвика промяна в усещането ѝ и тя изхълца. Той отново сгъна крака в коленете. Започна да движи твърдите си мускулисти бедра, подхвърляйки я на скута си.

Фийби се вгледа в него, срещайки погледа му с нескривано учудване. Наведе се напред, обгръщайки раменете му, и го притисна с цялата събудена чувственост на тялото си. Езикът му се озова върху хълмчетата на гърдите ѝ и с леки близваля си проправи път към дълбоката бразда между тях. Фийби отметна глава, разтърсвана от новото усещане, което сякаш я разкъсваше, изхвърляйки я през пространството към някаква звездна забрава.

Катон извика, разтърсен от силата на собствената си кулминация; пенисът му вибрираше дълбоко в нейната кадифена мекота, чиито мускули се свиваха около него, сякаш живееха свой собствен живот.

Фийби се отпусна върху него, положи глава на рамото му, а обсипаната ѝ с капчици пот кожа се прилепи до неговата. Той обгърна нежната извивка на кръста ѝ, сякаш да я успокои, и за миг очите ѝ се затвориха. Но само за миг. После тя почувства ръцете му под седалището си – той я повдигна и се измъкна леко от тялото ѝ.

Фийби вдигна глава от рамото му и погледна в тъмните му очи. Една усмивка все още се таеше в тях, но зад нея витаеше въпрос.

– Мисля... да, наистина мисля, че трябва да ми обясниш – каза той. – Какво е всичко това, Фийби?

Тя слезе от скута му. Изправи се и го погледна, потта изстиваше по кожата ѝ, а изражението ѝ издаваше несигурност.

– Помислих... Порция мислеше...

– *Порция!* – възкликна Катон. – Трябваше да се сетя. Тя се меси във всичко.

– Но нали трябваше да питам някого! – каза Фийби с леко негодувание. – Знаех, че не е редно така, както всяка нощ правехме това... – И тя вдигна ръце. – Не знам какво правехме, но със сигурност не беше любене. А аз исках *да се любя* с тебе. Не знаех как да ти го кажа, затова трябваше да ти го покажа.

Катон я загледа мълчаливо, свил вежди. Почувства как светът му се преобръща с главата надолу. Студеното момиче, което смяташе, че е взел за жена, не беше такава, Фийби беше толкова страстна, колкото всички леки жени, на които се бе наслаждавал, също толкова освободена и – невероятно – също толкова осведомена. Но той знаеше, че тя беше девствена в брачната им нощ. Не знаеше какво да прави сега. Дори не знаеше дали му бе харесало. Което си беше чиста проба неблагодарност, призна си той, но беше невероятно потресен да открие, че една благовъзпитана млада благородничка може да притежава такава земна чувственост.

Видя я да потреперва и веднага каза:

– Студено ти е. Влизай сега в леглото. – Дръпна завесите на балдахина и се взря в дългата възглавница под завивките. – Фийби, какво, за бога...

– Ами, уплаших се, че може да надникнеш в леглото, преди да се съблечеш, и като не ме намериш там... – Тя вдигна рамене.

Не можейки да намери думи, Катон поклати укорително глава. Дръпна възглавницата и изрече:

– Пъхай се.

Фийби се качи на леглото и се сгуши във възглавниците. Дебелият пухен дюшек прие в прегръдката си заситеното ѝ тяло, а допирът на колосаните чаршафи до все още сгорещената ѝ кожа бе прекрасно хладен и свеж.

Загледа как Катон се обръща и сваля недоразкопчаните си панталони. След миг смущение погледът ѝ започна да изпива всеки инч от великолепния му гръб. Стройните контури на гръбните мускули, слизащи от широките рамене, леката извивка на плешките под кожата. Седалището му беше разкошно. Толкова различно от женското, помисли Фийби в пристъп на възторг. Беше гладко и стегнато, а не закръглено, и изненадващо бяло под тъмната линия на кръста му. Явно често се е излагал на слънце без риза. Бедрата му бяха дълги и здрави, дори ямките на коленете му и мускулестите му прасци я караха да изпада във възторг.

После той се обърна, за да влезе в леглото, и тя се втренчи в широките му гърди, в зърната, стърчащи сред тъмните косми около тях, в тънката талия и стройния ханш. Очите ѝ проследиха линията черни косми, която започваше от пъпа му. Задоволеният му член сега изглеждаше малък и почти беззащитен, като мишле, заспало в гнездото от къдриви черни косми. Лек трепет мина през нея, когато си припомни как той се забиваше дълбоко в нея.

– Защо не искаше да се любиш с мене както трябва?

Катон замря, сложил ръка на таблата на леглото.

– Не очаквах това да ти хареса – каза той след малко.

– Но... но защо?

Той прокара ръка по тила си.

– Ако съдя по личния си опит, съпругите не са много... – Замълча за миг, търсейки думи. – Много страстни – каза накрая. – В действителност очаквах, че ти няма да си по-различна.

– Необичайно ли е за съпругата да изпитва страст?

Катон се замисли над въпроса.

– Ти си изключение от всякакви правила, Фийби.

Тя не беше сигурна как да приеме изявлението.

– Ами любовта? – запита плахо.

Катон се обърна и духна свещите над камината.

– Любовта няма нищо общо с подобни съюзи.

Дюшекът потъна под тежестта му, когато той легна до нея. След малко протегна ръка и привлече Фийби към себе си, вплитайки пръсти в косата ѝ, докато полагаше главата ѝ на рамото си.

Катон Гранвил ще се научи да ме обича, помисли Фийби, потъвайки в съня.

Брайън Море спря коня си пред вратите на имението на Катон под надвисналото оловно небе. Земята бе затрупана от дебел слой сняг, в който войниците бяха прокарали тясна пътечка покрай алеята.

Той вдигна очи към къщата с бляскавите стъкла и плочестия покрив, затрупан от снега. Внушителна купчина камъни. Зачуди се колко ли е платил Катон за нея. Навярно е било дреболия за маркиз Гранвил с почти легендарното му богатство.

Богатство, което Брайън Море можеше да докопа.

Той слезе от седлото, върза коня пред вратата и почука с големия бронзов чук. Отвори му един добре облечен вратар. Не беше от прислужниците на дома Гранвил, които Брайън познаваше; изгледа чужденеца с учтиво и леко надменно любопитство.

– Тук ли е лорд Гранвил? – запита Брайън, остъргвайки снега от подметките си на стъпалото.

– Мога ли да запитам кой се интересува, сър?

– Кой е на вратата, Бисет? – дочу се гласът на Катон иззад иконома.

Той излезе от полутъмното фоайе. Тъмните му очи се присвиха неспокойно, когато позна посетителя. Но в думите му нямаше неприязън.

– Виж ти, Брайън, каква изненада. Влез, не стой на студа.

Бисет отстъпи настрана и Брайън влезе в дома на Катон, сваляйки ръкавиците си.

– Сигурно сте доста изненадан – каза той с тъжно-извинителен тон.

– Вярвам, че изненадата няма да е неприятна, когато ви обясня всичко.

Той протегна ръка на втория си баща, който я стисна твърдо и хладно.

– Бисет, кажи да отведат коня на господин Море в конюшната. Закусвал ли си, Брайън?

– Още не, сър. Излязох от Оксфорд призори. Нямах желание да се срещам с никакви патрули и реших да пътувам под прикритието на снега и тъмнината.

Катон вдигна вежда. Само нещо извънредно важно би накарало човек да тръгне сам, дори въоръжен, на кон в такова отвратително време.

– Ела – и той махна към кабинета си в дъното на коридора. – Бисет, донеси хляб, месо и бира.

Оливия стоеше на завоя на стълбата, гледайки надолу към фоайето, и едва дишаше.

– Кой е този? – прошепна Фийби зад гърба ѝ.

Не знаеше защо шепне, но в стойката на Оливия имаше нещо, което сякаш я караше да бъде тайнствена.

– Прасето.

– Кой?

– Свинята... гадното животно. – Оливия бе стиснала устни, а тъмните ѝ очи мятаха искри. – Брайън Море – обясни тя. – Доведеният син на баща ми. Той е една отвратителна змия.

Фийби бе чувала знаменитата история, как Порция и Оливия са смазали тази змия в Касъл Гранвил преди две години. Доведеният син на Катон имал ужасния навик да се подиграва със заекването на Оливия.

– Чудя се какво иска. Не трябваше ли да е с краля? Сигурна съм, че Катон казваше така.

Оливия сви рамене.

– Н-не ме интересува какво иска, само да не остава тук. Тя се обърна и избяга на горния етаж.

Фийби остана на мястото си около една минута, после слезе в преддверието. Спря пред кабинета на Катон, опитвайки се да намери някакъв предлог да влезе. Гореше от желание да се запознае с доведения син на съпруга си. Катон ѝ бе казвал, че е осиновил Брайън Море още като малък и сега този мъж бе станал негов наследник. Това като че ли не му се нравеше. Много интересно щеше да бъде да открие причината. Вдигна решително ръка и почука.

– Влез. – Каdifеният глас на Катон, както винаги, накара косъмчетата по тила ѝ да щръкнат. Не беше го виждала тази сутрин. По-различен ли щеше да изглежда... след вчерашната нощ на небивали наслади?

Отвори вратата и надникна.

– Простете, че нахълтвам така, но Бисет каза, че имаме гост. Питам се дали ще трябва да му приготвим спалня.

Говореше на Катон, но гледаше само към посетителя с нескривано любопитство.

– Защо не влезеш цялата вътре? – предложи Катон по своя хладен начин. – И ми позволи да ти представя Брайън Море, мой доведен син.

Фийби не чака да я канят втори път. Влезе в кабинета и направи реверанс на Брайън, докато Катон я представяше с пунктуална официалност. Не мислеше, че някога е виждала човек, облечен по-екстравагантно. Палтото и жакетът на господин Море бяха от пурпурен плат и

поръбени със сребриста дантела, а дантелената му яка представляваше изкусен набор от гъсти дипли. Шапката му, която бе хвърлил на един стол, бе украсена с перо от щраус, боядисано в ярък пурпурен цвят.

– Лейди Гранвил – поклони се Брайън, оглеждайки я с кафявите си очички.

Изглеждаше малко по-различна от последния пък, когато я бе видял – неугледно, зле облечено същество, тичащо през селото. Сега, в елегантната рокля от синьо кадифе, изглеждаше по-скоро чувствена, отколкото закръглена, отбеляза той. Във вида ѝ обаче нещо не беше наред, но не можа да определи какво.

Катон обаче веднага съзря проблема. Трите реда дантели на левия ѝ ръкав бяха напъхани в ръкава, вместо да висят свободно над лакътя ѝ. Сигурно се е обличала набързо и е пъхнала ръцете си в ръкавите как да е. Взе ръката ѝ и търпеливо оправи дантелите.

– Целите са намачкани – каза той. – По-добре да свалиш роклята и...

Пред вътрешния му взор изведнъж изникна със стряскаща интензивност невероятно живата картина на голото тяло на жена му.

– Да, милорд? – запита меко Фийби. Катон премига, за да отпъди видението.

– Кажете на камериерката си да изглади намачканото – довърши той с твърд тон.

– Да, милорд – Фийби направи реверанс, впила поглед в него. – Но може би няма да има време преди църква.

Време за... Погледът му се плъзна по съблазнителната издупчина на гърдите ѝ и после към усмихнатото ѝ лице. Господи, какъв изумителен цвят имат очите ѝ!

– Върви – каза той. – Камбаните скоро ще бият.

– О... да... много добре.

Тя продължи да се усмихва все така сияйно, без да сваля погледа си от неговия. За миг остана неподвижна. Мислеше, че Катон с мрачното черно кадифе и снежнобялата риза с простата дантелена яка е несравнимо по-елегантен от Брайън Море с всичките му богати украси по дрехите.

Катон тръгна към вратата и я отвори с нарочен жест.

– А... да, веднага – каза Фийби и изхвърча покрай него. Катон затвори плътно вратата, усещайки известно облекчение. Обърна се отново към Брайън.

– Тези документи, които си донесъл, са много интересни. – И той

взе купчина пергаментови листа от бюрото си. – Този списък с амуниции от Оранжевия крал, например. Но... – и той прелисти документите. – Честно казано, не съм особено сигурен доколко тази информация е нова. От няколко седмици знаем за амунициите.

– Така си и помислих, че вече знаете – отвърна Брайън с плаха усмивчица. – Но предполагам, не сте знаели точно какво съм донесъл.

– Не – съгласи се Катон, взрян в документите.

– Сигурен съм, разбирате, че не посмях да поема прекалено голям риск. Ако не ми вярвате... поне повярвайте, че съм се разкаял... – И Брайън се засмя донякъде самоуверено. – Не можех да рискувам да предам жизненоважна информация. Но поне намеренията ми са искрени.

Катон вдигна очи и погледна замислено доведения си син.

– Предпазлив, както винаги, а, Брайън? – измърмори той. – Не рискуваш прекалено много, докато не се увериш, че е сигурно.

Лицето на Брайън поморавя.

– Обвинявате ли ме, милорд?

Катон поглади брадичката си, все още замислен.

– Покаянието ти не звучи особено уверено – отбеляза той. – Както и да е, разбирам те, ако това ще те успокои. Но по същата причина ти сигурно няма да искаш да дойдеш с нас на църква? Възможно е още да не е в твой интерес да демонстрираш, че си тук.

Брайън нямаше друг избор, освен да се съгласи. Вторият му баща винаги четеше в душата му... винаги успяваше да му измъкне почвата изпод краката.

Катон кимна кратко.

– Днес следобед ще отидем до главния щаб, където можеш да се представиш на висшето командване. Не мога да решавам сам и съм сигурен, че те ще ти зададат много въпроси.

Той подкани Брайън с жест да мине пред него, двамата излязоха от кабинета, после Катон заключи вратата и пусна ключа в джоба на палтото си.

– Ще те представя на госпожа Бисет. Тя ще се погрижи за тебе, докато ме няма.

* * *

Камбаните на селската църква вече бяха започнали да бият, когато Катон, Оливия и Фийби излязоха от къщата.

Брайън ги наблюдаваше от прозореца на спалнята си. Катон вървеше малко зад момичетата, вятърът развяваше наметалото му,

разкривайки съдържаната елегантност на жакета и панталоните му. Високата му черна шапка не бе украсена с нищо, а обточената с кожи яка на наметалото бе вдигната, закривайки ушите му. Брайън знаеше, че практично-елегантните и нехайно-разкошни дрехи на втория му баща отразяваха самата му личност. Маркиз Гранвил беше уверен, властен, силен и това си личеше по вида му. Нямаше да бъде лесна жертва.

Докато Брайън ги наблюдаваше, Фийби се подхлъзна на заледената пътека. Катон сякаш го бе предвидил и почти преди да се случи, обвиръка около талията ѝ, за да я задържи. Тя го погледна с нажалена усмивка, прехапвайки устни. Катон поклати глава, поправи бонето ѝ, което явно се бе килнало под огромната качулка на наметалото, и я хвана здраво за ръка.

Интересно, помисли Брайън, спомняйки си как почти автоматично Катон бе оправил подгънатия ръкав на жена си. Това издаваше фамилярност, която не бе характерна за него.

Брайън се намръщи, поглаждайки брадичката си. Лесно се бе отървал от Даяна. Тя беше склонна да приема подаръците, които ѝ пращаше тайно, и дори, както му се струваше, се бе наслаждавала на нелегалната кореспонденция със скрития си „обожател“.

Отровата беше гъвкаво оръжие, помисли Брайън. Може да се даде от разстояние и по всякакви начини. Ръкавиците бяха най-елегантният трик. Направени от извънредно мека еленова кожа, поръбени с дантела и обшити с перлички. Много красиви и достатъчно смъртоносни. Всеки път, щом ги сложи, отровата ще прониква в кожата ѝ.

Имаше и копринени чорапи – интимен любовен подарък, който би развълнувал жена, податлива на ласкателства и кавалерски жестове като Даяна. И кутийки с бонбони. Малки скъпоценни кутийки със смъртоносни сладости.

Той не бързаше; минаха цели осем месеца, преди тя да умре. Отровата бе предизвикала имитация на изтощителна болест и кръвотечения – достатъчно често срещани като симптом, за да предизвикат съмнение за машинации, особено когато нямат явна причина.

Брайън се усмихна. Изтънченият начин, по който бе уморил Даяна, му бе харесал почти колкото самото последствие. И тогава, разбира се, Катон взе, че се ожени за сестра ѝ и развали постижението му.

Е, сега може би щеше да се наложи да прибягне до по-сурови методи, но това не пораждаше никакви проблеми... сега, когато се бе установил трайно под покрива на Катон.

* * *

Всички бяха излезли на селската улица, дебело облечени, за да не изстинат, влачейки обутите си с ботуши крака през преспите. Никоя богобоязлива душа не пренебрегваше неделната служба дори в снежно време, а господарят на имението, когато се намираше там, никога не би я пренебрегнал, за да не дава лош пример.

Богомолците в Уудсток, както в много други села в цялата страна, бяха предимно жени, старци и малки деца. Повечето годни мъже бяха взети в армията независимо от възгледите си. Докато господарят на имението вървеше по пътеката към черковния двор, жените правеха леки реверанси, а старците докосваха перифериите на шапките си. Фийби ги поздравяваше по име и би спряла да бъбри с тях, ако Катон не държеше така здраво ръката ѝ, водейки я неотклонно към вратата на църквата; когато стигнаха там, той положи облечената си в ръкавица ръка на рамото ѝ и леко я побутна пред себе си.

Катон мислеше за Брайън Море. Каква беше истинската причина за посещението му? Не му се вярваше наистина да си е променил възгледите. Не го искаше под покрива си, но не би могъл без основателна причина да откаже гостоприемство на доведения си син, който бе негов наследник. Е, ще си поиграе на изчакване. Брайън скоро ще издаде намеренията си.

Звучният бас на викария прогони мислите на Катон.

– Ръката на дявола е дълга. Неговите слуги са навсякъде. Така че, братя, те са сега и сред нас. Тук, в самото сърце на нашето село се крие дяволът, една негова последователка. Невярната ѝ ръка е паднала върху невинните и слабите, затова трябва да я прогоним оттук.

Викарият спря и погледна към небето, вдигайки ръце в екстаз, като за молитва.

– Вие водехте децата си при тази жена, когато имахте затруднения; когато бяхте слаби, търсехте нейната помощ. И тя пристъпваше към вашите болки с изкуството на дявола.

Фийби усети първите ледени тръпки на предчувствието. Винаги се бе страхувала от това – от риска, който Мег поемаше, лекувайки хората. Сигурно ставаше дума за Мег. И преди я бяха наричали вещица, но тогава това беше почти приятелско обръщение, а не обвинение. Нямахме друг човек в селото, за когото да важи тази обвинителна реч на викария. Тя се огледа наоколо си. Видя хората да си кимат и да си шепнат с мрачни лица. Хвърли поглед към Катон, който седеше до нея на пейката на

Гранвилови, и видя, че слуша внимателно думите на викария.

Нещо явно се е случило след посещението на Фийби в колибата на Мег вчера сутринта. По принцип тя щеше да чуе, ако има нещо необикновено, но вилицата бе задържала у дома и нея, и прислугата, обичайния ѝ източник на клюки и слухове.

Мег би трябвало да е в църквата, помисли Фийби. Тя знаеше колко подозрително се отнася селото към всеки, който се опита да се отклони от неписаните правила, но упорито нехаеше за условностите. А отсъствието ѝ от господния дом несъмнено подхранваше тези нелепи обвинения.

Когато викарият продължи с нападките си, Катон видимо се ядоса. Изпълнените със закани за вечния огън проповеди ставаха все по-популярни, откакто силният пуритански елемент в „новата армия“ на Кромвел започна да взема връх над по-либералния морал на кралските рицари, насърчавайки безогледния фанатизъм, от който нямаше никаква полза, а по-скоро вреда.

Когато службата свърши, той се обърна почти строго към Фийби:

– Остани тук с Оливия. Вън е много студено, а аз искам да поговоря с викария.

Фийби зарови облечените си в ръкавици ръце в дълбоките джобове на наметалото и се сгуши на пейката, за да се стопли. Трябваше да намери Мег, но се налагаше да чака обед.

– Тук е т-толкова студено, колкото и навън – оплака се Оливия. – Каква ужасна проповед.

Напълно беше права за студа. Двата малки мангала в притвора не намаляваха нито на йота студа и влагата.

– Той говореше за Мег – изрече Фийби.

– О, но т-това е невъзможно! – възкликна Оливия. – Тя никога на никого не е навредила.

– Трябва да е за нея, не може да е за друг от селото. Ще ида да я видя следобед. Ти ще дойдеш ли?

– Да, раз-збира се.

Оливия често придружаваше Фийби при посещенията ѝ у билкарката и въпреки че се възхищаваше на Мег, я гледаше и с малко уплаха.

– Елате – повика ги Катон от вратата.

В гласа му имаше рязка нотка, която ги накара да се втурнат веднага към него. Изражението му беше мрачно, устата стисната.

– Какво каза на викария? – запита Фийби.

– Внимавай си в краката – предупреди я Катон, вместо да отговори

на въпроса й. – Не искаш отново да се подхлъзнеш, нали?

– Защо поиска да говориш с него? – настоя Фийби, стъпвайки много внимателно по пътеката.

– Не ми харесват тия приказки за адския огън и жупел. Ако човек реши, че става силен, разбунвайки тълпите... За бога, Фийби!

Той сграбчи ръката й, когато тя се бухна в една пряспа.

– О! – Тя започна да се измъква от снега. Той бе влязъл в ботушките й и бе измокрил ръба на наметалото и роклята й. – Не я видях.

– Защо не гледаш къде вървиш? – изфуча той.

– Не мисля, че е правилно – заяви Фийби – да ми се караш просто защото си се карал с викария. – Тя погледна измокрените си крака с лека гримаса. – Така и така се подредих зле.

– Ох, каква си! По-добре да те отнеса у дома на ръце.

– Не, благодаря – каза Фийби. – Не съм особено лека.

И тя се запъти напред, опитвайки се да не обръща внимание на ужасното жвакане на топящия се сняг в ботушките й.

Катон забрави пререканията си с викария. Настигна Фийби с две крачки, обърна я към себе си, грабна я и я вдигна на рамо.

– Изобщо не си тежка – каза той и я потупа отзад, продължавайки да върви. – Стой мирно и скоро ще стигнем на топло и сухо.

– Не можеш да ме носиш из селото така! – протестира Фийби.

– О, никой нищо няма да си помисли – увери я той, без да спира. – Освен това вече всички са си отишли по домовете, при огъня и неделния обед.

Зад тях Оливия гледаше как Фийби изчезва зад ъгъла, кацнала на широкото рамо на съпруга си. Никога не беше виждала баща си да прави нещо подобно. Разбира се, така Фийби нямаше да падне в друга пряспа. Оливия побърза да ги настигне.

Пред вратата Катон спря и свали Фийби от рамото си. Нямаше нищо против игрите, но лейди Гранвил не можеше да се появи така пред прислугата.

– Уф! – каза Фийби, разтърсвайки единия си крак. – Съвсем замръзнах!

Влезе през отворената от Бисет врата и подметна дяволито през рамо:

– Благодаря за превоза, сър.

Катон поклати глава, гледайки я да се отдалечава, а после свали ръкавиците й и се обърна към иконома.

– Донеси чаша мадейра в кабинета ми, Бисет. А, Брайън... Вярвам,

че си се настанил удобно – обърна се той към Брайън, който тъкмо слизаше по стълбите. – Ще ме извиниш, че ще те оставя сам преди обяда. Трябва да прегледам някои книжа и да се преоблека, преди да идем в главния щаб следобед.

– Разбира се, милорд. – И Брайън се поклони леко към замръзналата на място Оливия. – Оливия, сестричке. Пораснала си, откакто те видях за последен път.

И я изгледа с усмивчица.

– Надявам се, че няма да намериш к-климата в Уудсток така нездравословен, както беше според тебе в Йоркшир – каза ядовито Оливия. – Т-толкова ти беше зле тогава. Бълхи ли бяха... или въшки, а, Брайън? Не си спомням.

Ярка червенина се разля по слабото, източено лице на Брайън. Като се бе отдалечил и не чу подигравката на Оливия.

– И както си спомням, тогава беше ял нещо, което не ти понасяше – продължи Оливия. – В-вярвам, че при това посещение няма да имаш подобен проблем.

Тънките устни на Брайън потрепераха. Фината линия на веждите му се изви въпросително.

– Говориш със загадки, сестричке. Съжалявам, че не си успяла да преодолееш това нещастно заекване. Звучиш като момиче от простолюдието. Чудя се, че изобщо имаш смелостта да си отвориш устата. Но поне би трябвало да *опитаиш* да говориш ясно. Това би могло да намали неприятното впечатление.

Оливия почувства отдавна забравената тревога и ужасния хладен трепет в стомаха си, които Брайън винаги бе успявал да предизвиква у нея още откакто се помнеше.

Брайън я наблюдаваше с подигравателен поглед.

– Горкото момиче – промърмори той. – Толкова забавно.

Ръката на Оливия стисна пръстена на приятелството, скрит в джоба ѝ. Порция бе изгонила този демон веднъж завинаги. Сега Оливия посещна усмивката на Брайън с усмивка и яростно се съсредоточи.

– Извини ме. Трябва да си сваля наметалото.

Бе преодоляла най-трудния звук. Кимна доволно и тръгна към стълбите.

Беше толкова доволна от себе си, че едва не пропусна вратата на стаята на Фийби.

Когато Оливия влезе, Фийби седеше на раклата при долната част на леглото, протегнала премръзналите си крака към огъня с надеждата да

им възвърне чувствителността.

– Умирам от студ – заяви Фийби.

– Наистина краката ти изглеждат доста изстинали – каза Оливия, гледайки, сякаш омагьосана, краката на Фийби. Седна на ръба на леглото и се засмя. – Толкова беше смешно да видя как баща ми т-те носи.

– Краката ми *бяха* мокри – изрече Фийби и бузите ѝ леко се изчервиха.

– Никога не съм го виждала да прави така – каза Оливия. – Спонтанността не му е присъща. Може би всичките тези изненади, които непрекъснато му поднасяш, имат ефект.

– Какъв ефект?

Фийби скочи от раклата, за да потърси чисти чорапи от чекмеджето с бельото. Оливия се замисли.

– Ами... по-често се смее – каза тя накрая. – Не се смееше, когато беше женен за Даяна, но сега по-често се развеселява. Това ми харесва – добави тя. – Мислех, че през повечето време е тъжен. Но сега не изглежда такъв.

– Наистина ли? – Фийби замря, стиснала чистите чорапи. – Наистина ли мислиш така?

– Ммм – кимна Оливия. – Не си ли забелязала как очите му понякога блестят?

– Да, така е. – И Фийби се усмихна на себе си.

– Е, аз по-добре да взема да си сваля наметалото – скочи Оливия. – Следобед ще идем да видим Мег.

Тя се запъти към вратата, която се отвори и на прага се показа Катон, който идваше да се преоблече в дрехи за езда.

– Извинете ме, сър – каза тя и направи реверанс. – Говорех с Фийби, докато тя си сменяше чорапите.

Катон кимна с разсеян вид. В момента мислеше за много неща. Затвори вратата след Оливия.

– Как са краката ти?

– Стоплиха се.

Фийби обу чорапите, после бавно ги издърпа нагоре, протягайки крак пред себе си.

Катон я загледа. В действията ѝ имаше нещо несъмнено чувствено. Тя закопча жартиерите точно над коляното и вдигна поглед, сякаш едва сега осъзнаваше, че той я наблюдава. Прехапа устни и лека усмивка се появи в очите ѝ – усмивка, чиято неувереност граничеше с поканата.

– Казах да сервирам обяда на пладне – изрече бавно Катон. Започна

да откопчава жакета си. – Следобед трябва да ида до главния щаб.

– Ще се върнете ли, когато си свършите работата за деня, сър?

Фийби все така седеше на леглото, със запретнати над коленете поли.

Коленете ѝ бяха приятно закръглени. Пръстите на Катон бяха стигнали до колана на кадифените му панталони.

– Нямам намерение да отсъствам тази вечер – изрече той.

Истина ли бяха снощните събития? Не бяха ли трик, изкусна преструвка? Изведнъж той почувства необясним подтик да разбере това.

– Ела тук – каза Катон и я повика с пръст.

Фийби се смъкна от леглото и богатите ѝ кадифени поли още веднъж се свлякоха до глезените. Приближи се бавно към него, а очите ѝ блестяха като изпълнено със слънце лятно небе.

Катон стоеше неподвижен, без да се опитва да я докосне. Искаше да види какво ще направи тя.

Фийби изглеждаше донякъде объркана. Поколеба се, после белите ѝ ръце сякаш по своя собствена воля, се насочиха към колана на панталона му. Тя притисна ръка към издунината в основата на бедрата му, усещайки я как се раздвижва под богатото тъмно кадифе. Лицето ѝ бе обърнато към неговото и Катон я наблюдаваше, а в очите му блестеше един почти хищен пламък; това я изпълни с възбуда, накара слабините ѝ да запулсират и стомахът ѝ да се свие.

Тя сведе бавно поглед и откопча панталона му, копче по копче. Пъхна ръце вътре и обхвана стройния му ханш, а после ги плъзна към мускулестите полукълба на седалището. Дишаше учестено, а ръцете ѝ действаха сякаш без напътствия от мозъка. Бавно свали панталона и долните му гащи, като същевременно падна на колене.

Стегнатата плът на пениса му изскочи от скривалището си от черни къдрави косми, Фийби притисна длани към ханша му и опря лице в корема му. Земният аромат на възбудата му изпълни ноздрите ѝ, карайки сетивата ѝ да затанцуват диво. Тя плъзна език по пътечката от тъмни косми, която се спускаше от пъпа му, наслаждавайки се на грапавината им, на смесицата от вкус и мирис. Ръката ѝ се пъхна между бедрата му и обхвана нежните кълба. Почувства тежината им, мекотата на стегнатата кожа.

Прокара ръка по пениса му, обхващайки го в дланта си, почувства как кръвта в него пулсира силно. Стрелна език, за да оближе росата, появила се на върха му. Соленият вкус я накара да изпадне в транс. Взе го целия в устата си, прокарайки устни по дължината му, докато ръцете ѝ продължаваха да го гаят между бедрата.

Катон бе смяян. По този начин го бяха удовлетворявали жените, за които сексът беше едновременно играчка и стока за продан, но тази млада жена с безпогрешните си докосвания не приличаше на никоя друга, която бе познавал. Имаше една парадоксална невинност в инстинктивното умение на ласките ѝ, в насладата, с която му даряваше удоволствие. Когато вдигна поглед към него, сините ѝ очи блестяха от неговата възбуда, бузите ѝ бяха леко зачервени, полуотворените ѝ устни излъчваха почти неустоима подкана.

Моментът на екстаза наближи и Катон изведнъж хвана главата ѝ и отдръпна устата ѝ от себе си.

– Ще споделиш това с мене – прошепна той със странно подрезгавял от съдържана възбуда глас.

Наведе се, хвана я под мишниците и я положи по гръб на леглото.

Фийби започна да се гърчи, измъчвана от желание. Ръцете му одраскаха бедрата ѝ, докато вдигаше полите ѝ. Хвана глезените ѝ и положи краката ѝ на раменете си, коленичи между бедрата ѝ и със силен тласък навлезе в нея.

Надвеси се над нея и смъкна роклята от раменете ѝ, обхващайки пълните ѝ гърди. Тя изстена и се заизвива под него, докато той си играеше със зърната ѝ. Едва се задържаше на ръба и жилите на шията му се издуваха от усилието. После, когато не можеше повече да чака, спусна ръце по бедрата ѝ, обхвана седалището ѝ с твърдите си пръсти и я притисна силно до себе си. Фийби отвори широко очи, пълни с наслада. Изви гръб и тялото ѝ започна да се свива конвулсивно около него.

Катон се отпусна върху нея със стон, притисна я, обвита в полите и фустите и, заровил уста в нежната ѝ шия. Фийби трепереше под него.

И изведнъж в този тъмен и изпотен техен свят се дочу почукване на вратата. Катон се надигна.

– Какво има?

– Аз съм, милорд – чу се през дъбовата врата бумтящият глас на Джайлс Крамптън. – Казахте ми да съм тук за обедна на пладне, сър. Казахте, че след това тръгваме.

Катон изруга и се надигна от леглото.

– Идвам след пет минути, Джайлс.

– Добре, милорд. Ще кажа на Бисет да сложи месото пак във фурната за претопляне, нали?

Катон погледна към часовника над камината. Беше четвърт час след пладне.

– По дяволите тоя нахалник! – изръмжа той, събличайки раздърпаните си дрехи.

Джайлс винаги намираше начин да му се налага.

– Не мисля, че мога да стана – прошепна Фийби, протягайки се чувствено. – Сякаш съм разглобена.

Катон я погледна, както беше се отпуснала на леглото, с вдигнати поли, разголващи закръглените ѝ бедра и нежната извивка на корема. Тъмният хрусталак в основата на корема блестеше от соковете на тяхната любов. Явно реакциите ѝ снощи не са били преструвка.

– Откъде дойде това? – промърмори той.

– Кое откъде е дошло?

Фийби несъзнателно прокара ръце по тялото си в дълга милувка.

– Тази разпуснатост – каза той, потупвайки несъзнателно устата си с пръсти. – Никога не съм срещал подобно нещо при жени с твоя произход.

В гласа му имаше нотка, която накара Фийби да седне и да издърпа надолу полите си.

– Нима е нередно?

Катон се поколеба почти минута, преди да поклати отрицателно глава.

– Не... разбира се, че не е.

Засмя се и пристъпи към гардероба, за да вземе кожените панталони за езда и вълнения жакет.

Фийби слезе от леглото. Защо беше това колебание у него? Катон се облече бързо и излизайки от стаята, каза:

– Побързай, Фийби, иначе онзи безсрамник току-виж пак нахълтал.

Фийби потопи една кърпа в легена и я изстиска. Той искаше тази страстна игра също толкова, колкото и тя. Но защо се чувстваше така неуверена? Тя се приведе в ред и побърза да слезе в трапезарията.

Когато влезе, всички бяха седнали на масата. Джайлс Крамптън ѝ хвърли многозначителен кос поглед, който я накара да се изчерви. Тя седна, извинявайки се объркано заради това, че ги е накарала да чакат, и побърза да вземе чашата си с вино.

– Реши ли да играеш Глориана, Фийби? – запита Оливия, сервирайки си печено овнешко и сос с лук, пренебрегвайки нарочно Брайън Марс, който седеше срещу нея.

– Мисля за това. – Облекчена, че разговорът се е завъртял около такава безобидна тема, Фийби погледна към Катон. – Мислите ли, сър, че някои от вашите войници ще искат да участват? Пиша сцена, където Елизабет се обръща към войските и казва онези думи, че има сърце на мъж в слабо женско тяло... би се получил по-хубав спектакъл, ако има истински войници, към които да се обърне.

Джайлс изсумтя:

– Само през трупа ми, милейди! Това са войници, а не актьори, Фийби бе свикнала с възраженията на Джайлс, но започна остроумно да се обосновава.

– Помислих, че едни живи картини за Еньовден ще ободрят хората – каза тя. – Животът сега, през войната, е толкова мрачен и тежък за

всички, това трае вече много време. Ободряването на духовете е задача достатъчно почтена и за войниците, така поне смятам аз.

– Пиеса ли пишете, лейди Гранвил? – Брайън изглеждаше развеселен.

– Живи картини – поправи го тя.

– О, надявам се да намерите някоя роля за мене – продължи той със същия тон.

– Навярно не смяташ д-да бъдеш тук на Еньовден? – изрече Оливия с неприкрит ужас, поглеждайки го за пръв път, откакто бе почнал обядът. – Та това е след *месеци!*

Виждайки изражението на Катон, Фийби се намеси:

– Сигурна съм, че мога да намеря роля за вас, господин Море, ако дотогава сте тук. Но какво ще кажете за войниците, милорд? Истинските ще бъдат много по-ефектни, отколкото преоблечените селяни, не мислите ли?

– Несъмнено – съгласи се той, хвърляйки поглед към Оливия. – Но трябва да се съглася с Джайлс, че те имат по-важни неща да вършат, а не да играят в любителски драми, колкото и благородни да са подбудите за това.

– Значи вие пишете любителски драми? – вметна Брайън, преди Фийби да успее да реагира на небрежния начин, по който Катон отхвърли молбата ѝ. – В двореца това беше доста популярно занимание преди войната. Но доколкото си спомням, твърде много дами се занимаваха с него.

Той се усмихна и отпи от виното си.

– Фийби е завършена поетеса – заяви Оливия. – Смея да твърдя, че н-някоя дворцова дама не би се посрамила, пишейки творби като нейните.

– Така ли? – вдигна вежди Брайън. – Не знаех, че си посещавала придворните кръгове.

– Фийби е ходила и ми е разказвала за празноглавите придворни – отвърна Оливия.

Брайън не обърна внимание на тези думи.

– Може би ще ми покажете някои от вашите творби, лейди Гранвил. В края на краищата, и аз съм донякъде запознат с това, което в двореца се признава за добра поезия. И разбира се, трябва да се харесате в двореца, ако искате да успеете.

– Пиша за собствено удоволствие, сър – каза Фийби с несъзнателно високомерие. – Нямам особено желание да блесна в двореца, ако,

разбира се, дворцовият живот се възобнови. Наистина, както каза Оливия, малкото ми посещения там в началото на войната доста ме отвратиха от техните пози и претенции.

Брайън веднага разпознаваше снобите. Странно, но вместо да го ядоса, това събуди интереса му. Малката сестричка май нямаше нищо общо с голямата. Изглежда я над ръба на чашата си. Кичури коса стърчаха отсам и оттам, високата яка на синята рокля едва стоеше изправена. По-скоро изглеждаше така, сякаш е спала с роклята. Сутринта, преди да тръгне за църква, имаше по-спретнат вид. Запита се какво ли е правила, облечена с тази рокля.

– Може би не сте се запознали с Джеймс Шърли – подметна той. – Мъж, който почти не би могъл да се нарече претенциозен.

– О, да, особено много ми харесват драмите на господин Шърли – намеси се Фийби, забравяйки раздражението си. – Той изобщо не е претенциозен.

– Ще ти трябва музика за живите картини, Фийби – каза Оливия, отказвайки да отстъпи на Брайън мястото си в разговора. – Мислила ли си за това?

– Не. Но бих искала да намеря композитор като Хенри Лоус. – И Фийби подаде на Оливия блюдото със задушена в масло козя брада.

– Ах, несравнимият господин Лоус – промърмори Брайън. – Запознах се с него на едно представление в „Комус“ заедно с Джон Милтън.

– О... познавате се с Джон Милтън?

Вилицата на Фийби увисна на половината път до устата ѝ.

– Този джентълмен е доста самонадеян – забеляза Катон.

– Е, той е доста добър поет. – Вилицата на Фийби продължи по пътя си. – Това трябва да е някакво извинение.

– Но според мене ти едва ли се стремиш към подобни височайши литературни кръгове – коментира Катон с хитра усмивка.

– Възможно е – промърмори Фийби под нос. Катон вдигна недоверчиво вежди.

– Признавам, че интересът ми към тези живи картини расте. Може би бих могъл да убедя Хенри Лоус да им хвърли око и евентуално да композира музика към тях.

– Познавате ли го, сър?

Фийби го изгледа през масата с наистина воинствен блясък в окото. Бе доловила сардоничната нотка.

– Доста добре – каза Катон. – Преди войната много пъти съм го срещал в двореца. Запознах се и с господин Милтън напоследък. Сега

той е явен привърженик на Парламента.

– Можете да бъдете сигурен, милорд, че не надценявам поетичните си качества – заяви Фийби, вземайки чашата си, и отпи голяма глътка.

Катон се задоволи само да кимне. Хвърли салфетката на масата и бутна назад стола си. Джайлс го последва с явно облекчение. Разговори-те за поети и композитори не влизаха в кръга на неговите интереси.

– Трябва да тръгваме, Брайън. Дотам има един час път – каза Катон.

– Да, разбира се. – Брайън наклони глава в знак на съгласие. Нещата се развиваха бързо, но той не си правеше илюзии, че Катон вярва в искреността му. Този следобед щяха да го разпитват, но той бе напълно уверен, че ще звучи убедително.

* * *

Беше почти два часът същия ден следобед, когато Фийби и Оливия излязоха от къщата. Небето бе натежало от сиви облаци с черно по краищата, които като че ли носеха още сняг. Фийби, помнейки сутрешния инцидент, се бе преоблякла в една от старите си вълнени рокли и се бе въоръжила с дебела тояга, с която да опипва пътя. Поеха към селото. По пътя беше по-дълго, отколкото през полето, но сега полето бе непроходимо.

Бе навалил дебел сняг и Фийби вървеше напред, като преди да стъпи, опитваше прясната с тоягата си. Оливия вървеше подир нея, стъпвайки внимателно в нейните следи, докато не излязоха на малката полянка.

– Мег си е у дома – и Фийби посочи дима, който се виеше от коми-на на колибата.

– Изобщо не е излизала. – Оливия махна с ръка към непокътнатата снежна покривка между портата и вратата на колибата. Отпечатъци от котешки стъпки се виеха на зигзаг между храстите, но нямаше никакви признаци някой да е идвал насам. – Макар че м-метлата сигурно би оставила следи – пошегува се тя.

Шегата не хвана място. Фийби я изглежда втренчено и пое по пътеката.

Оливия се запрепъва след нея.

– О, х-хайде де, Фийби. Та това беше само шегата.

– Не мисля, че беше смешно.

Фийби вдигна тоягата и потропа по вратата.

– Стига де – каза Оливия. – Прощавай.

Фийби я погледна и ѝ се усмихна.

– Разбира се. Хайде, да влизаме, докато не сме се превърнали на ледени шушулки.

Минаха една-две минути, преди да чуят шума от вдигането на резето, и вратата се отвори. Мег, увита в дебело одеяло, забрадила глава във фланелена кърпа, се опита да се усмихне, но успя само да направи гримаса. Отстъпи назад, подканвайки ги с жест да влязат.

– Какво има? Да не си болна? – запита загрижено Фийби.

– Зъб ме боли – каза Мег едва чуто. – Трябва да ми помогнете да го извадя. – И тя положи длан на забрадената буза. – Опитах всичко. Масло от карамфилчета, какво ли не. Трябва да се извади.

– Баща ми ми извади един зъб, като бях малка – каза Оливия. – Върза един конец на дръжката на вратата и я хлопна силно. Болеше – добави тя замислено.

– Няма да боли толкова, колкото сега – заяви Мег. – Хайде, Фийби, избави ме от това нещастие.

Тя седна на едно столче до огнището и едноухият котарак веднага се настани на скута ѝ.

Зъбите на Мег непрекъснато ѝ създаваха неприятности, Фийби и преди бе помагала на приятелката си и знаеше как да действа бързо и леко. Намери конец, установи кой е болният зъб и работата бе свършена за секунда. Мег побърза към легена в ъгъла на колибата, докато Фийби гледаше зъба, увиснал на концата. Котаракът скочи на перваза на прозореца и започна да се мие.

– Колко много кръв – забеляза Оливия с обичайното си любопитство. – Човек не би помислил, че такова малко нещо може д-да причини такива последици.

– Човек не би помислил, че може толкова много да боли – каза пресипнало Мег, вдигайки глава от легена, за да вземе едно бурканче от лавицата. Изплакна устата си със съдържанието му и въздъхна облекчено. – Такава болка... просто не е за върване.

– Искаш ли зъба? – И Фийби ѝ го подаде.

Мег го взе, върза възел на концата и го окачи на шията си.

– Може да подейства като талисман срещу бъдещ зъбобол. – Направи гримаса и докосна все още подутото си лице. – Слава на небесата, че дойдохте.

– Дойдохме да ти кажем нещо – и лицето на Фийби изведнъж стана много сериозно. – В селото говорят за вещици. Сутринта викарият опяваше.

Мег кимна бавно.

– Не се изненадвам. Помните ли последния път, когато ме повикаха при едно болно дете?

– Да. – Фийби се настани на ръба на масата.

– Е, детето умря скоро след като го лекувах.

Оливия престана да разглежда алабастровите кани и стъклените бурканчета с лекарства.

– От какво?

Мег вдигна рамене и се уви по-плътно в одеялото.

– Не мога да кажа. Беше добре, когато си тръгнах, но според майка му след час изпаднало в гърчове. Когато стигнах при него, беше вече мъртво.

– Понякога човек нищо не може да направи – каза нерешително Фийби.

– Ти и аз го знаем – проточи кисело Фийби. – Майката на детето взе да ме кълне. Бащата ми се развика. Беше се събрала тълпа, шушукаха си.

Фийби кръстоса ръце над гърдите си, потръпвайки несъзнателно. Усети как коремът ѝ се свива от страх.

– И какво казваха?

– Че съм урочасала детето.

– Значи за *тебе* се пенеше викарият – каза Оливия, приближавайки се към Фийби, и сложи ръка на рамото ѝ.

– Сигурно – отвърна Мег. – Предразсъдъците са непредсказуемо зло. – Тя взе шепя машерка и върбинка от решетката. – Сложи чайника на триножника, Оливия. Трябва да си направя чай за подутото.

– Това като че ли идва изневиделица – изрече Фийби. – Та ти миналата седмица излекува треската на момичето на Бейли... Виж и децата на Харви. Миналия месец едва ходеха с патерици, а сега тичат и скачат из селото.

– Това беше тогава. Другото е сега.

– Може би на път за у дома ще се отбия в „Мечката“ в селото, да чуя какво говорят хората. Ако приказват подобни глупости, и аз ще има какво да им кажа.

Очите на Фийби хвърляха яростен блясък. Мег поклати глава.

– Внимавай, Фийби. Катранът лепне.

Когато чайникът започна да пуска пара, тя сложи тревите в глинената чаша за чай.

– Катранът няма да залепне по лейди Гранвил – тръсна глава

Фийби.

– Този катран не зачита никакво благородство – отговори Мег. – Помниш лейди Констанс... и на нея не ѝ се размина изпитанието за вещици.

Фийби сви вежди.

– Но тя беше обвинена от любовницата на съпруга си. И когато това се разбра, я освободиха.

Мег направи лек утвърдителен знак с глава, но според Фийби не беше убедена.

– Не ѝ се размина изпитанието за вещици – повтори Мег. – В открит процес.

– Това сигурно е ужасно – каза побледняла Оливия.

Да те изложат гола пред съд и публика и „търсачът на вещици“ да те проверява щателно със своите дълги игли – това бе немислим ужас.

– Слабо казано – изрече сухо Мег. – Но да се надяваме, че няма да се стигне до такова нещо.

Тя заля тревите с вода и ароматна пара изпълни малката стая.

– Е, ще видя какво мога да открия. – Фийби се наведе да целуне Мег. – Сигурна ли си, че няма да имаш нужда от нищо друго?

– Не, скъпа. – Мег потупа бузата си. – Най-много имам нужда от сън и да остана сама.

– Добре, прати вест у дома, ако се почувстваш зле. Освен ако... – и Фийби се поколеба – ако не решиш да дойдеш сега с нас. Никой няма да те преследва под покрива на лорд Гранвил. А когато всичко отшуми, можеш да се върнеш.

Мег решително поклати глава.

– Не, наистина не. Благодаря ви, но няма да напусна дома си заради злословията на някакви невежи.

Фийби не бе очаквала друго, затова не настоя.

– Чудя се какво ли би казал баща ми, ако доведем Мег у дома – изрече замислено Оливия, когато двете тръгнаха обратно по пътеката.

– Какво би могъл да каже? – запита Фийби в искрено недоумение.

Оливия ѝ хвърли бърз поглед.

– Той може да не види нещата такива, каквито ти ги виждаш.

Фийби сви вежди. Бе забелязала, че Катон не гледа на селото и поданиците си по същия начин като нея.

– Баща ми е много справедлив съдия и много великодушен към поданиците си – каза Оливия. – Но н-не обича да се замесва лично. Той е господар на имението; това не е негова работа.

– Добре, но е моя работа – заяви Фийби след минута размисъл. – Аз обичам да се замесвам лично.

– Може би ще успееш да промениш мнението му – предположи Оливия, но без да бъде особено убедена.

– Може би – отговори Фийби. Бяха стигнали до алеята, която водеше към имението. – Ти върви у дома. Аз ще се отбия в селото, да поразпитам за Мег и ще дойда.

– Сама ли ще отидеш? – запита Оливия със съмнение в гласа.

– Може да не говорят открито, ако и ти си там – обясни Фийби. – А и никой няма нищо лошо да ми направи. Те са ми приятели.

– Да, виждаш ли, точно това е разликата между тебе и баща ми – изтъкна Оливия. – Той никога н-няма да допусне, че поданиците могат да бъдат негови приятели.

Фийби се замисли над това прозрение, бързайки по селската улица. Без съмнение Оливия беше права, но как да съгласува отношението на Катон и своето? Там се криеше загадката. Тя беше твърдо убедена, че нейното мнение е единствено правилното, така че ако някой трябваше да се променя, със сигурност трябваше да е Катон.

Все още свила вежди, тя влезе в хана „Мечката“, откъдето тръгваха всички клюки.

– Добър ден, лейди Фийби – приветства я стопанинът, когато тя пристъпи в тъмното преддверие. – Какво мога да направя за вас?

Фийби бе решила да постави въпроса пряко.

– Бен, питам се дали не си чувал нещо за Мег? Лицето на мъжа потъмня, той се обърна и плю в ъгъла.

– И не искам да чувам – изръмжа той. – Само защото сте тук, лейди Фийби, още не сме урочасани.

Фийби стисна в юмруци облечените си в ръкавици ръце.

– Знаеш, че това са глупости, Бен. Не помниш ли как тя излекува ревматизма на майка ти? Тогава я хвалеше под път и над път.

Кръчмарят изглеждаше леко объркан и избягваше да я погледне в очите.

– Да, но се случиха лоши работи. Най-напред беше детето, сега плъзна чума по говедата край Шипли.

– Това какво общо има с Мег? – запита Фийби.

Бен сви рамене.

– Това, че са я видели в тъмното да ходи по полето. На другия ден кравите се разболели.

– Моля ти се, недей да говориш такива врели-некипели!

– Добре, ама „търсачът на вещици“ ще разбере каква е работата – отвърна Бен.

Фийби почувства как кръвта се оттича от лицето ѝ.

– Пратили ли са за него?

Бен сви рамене.

– Не знам нищо. Но казват, че вече бил тръгнал от Банбъри.

Фийби вече бе чула достатъчно. Банбъри беше само на петнадесет мили.

– Ще видим какво ще каже лорд Гранвил за тази глупост.

– Моля за извинение, лейди Фийби, обаче викарият не е подчинен на негова светлост по църковните въпроси.

Бен изрече това с кисело-раздражителен тон, с каквото Фийби никога не го бе чувала да говори. Това я накара да се почувства още по-объркана.

– Ще видим – каза тя, излезе и се запъти към колибата на баба Спруъл, където се надяваше да чуе нещо по-различно.

Когато излезе оттам, вече се стъмняваше, макар да беше едва четири часа, и натежалото от сняг небе беше така ниско, че сякаш притискаше земята. Тя забърза по пътеката, водеща към имението, подскачайки при всяко припукване или изшумоляване в храсталака. Светът изведнъж ѝ се видя много негостоприемно място.

Беше почти тъмно, когато стигна вратите на имението. Посещението при баба Спруъл бе траяло много повече, отколкото бе възнамерявала, и не ѝ донесе никаква утеха. Затича, пробивайки си път през надвисналите клони на дъбовете, които ображдаха дългата криволичеща пътека.

Дърветата се извисяваха като застрашителни стени в този тъмен, самотен час, още не можеше да види светлините от къщата поради завоя на коларския път.

Тъмната ѝ фигура, увита в наметалото, така се сливаше със сенките, че Катон, Брайън и Джайлс едва не я бутнаха, минавайки покрай нея. Препускаха толкова бързо, че Фийби ги усети едва когато тропотът на копитата я накара да отскочи настрана с подплашен вик.

– Богородице! – извика Катон, дръпвайки юздите на коня си. – Кой е това, по дяволите? – Взря се от височината на седлото си. – Кой се е запътил към Гранвил Хауз в такъв час, в такова отвратително време?

– Аз съм – обади се Фийби, излизайки от сянката. – Без малко да ме стъпчете.

– Какво, по дяволите, правиш тук навън? – избухна Катон. – Човек

почти не може да те различи в сянката.

– Не усетих, че е станало късно – обясни Фийби. – Нощта пада по-бързо от обикновено.

– Да, тъмно като в рог, а е едва пет часът – съгласи се Джайлс. Огледа се в тъмнината и подуши вятъра. – Май пак ще вали сняг.

Катон се наведе, протягайки ръка към Фийби.

– Ела – заповяда той.

Фийби не се опита да възразява. Съпругът ѝ изглеждаше много ядосан, че я вижда тук в този час. Пое ръката му и стъпи на пъхнатия му в стремето крак. Той я настани на седлото пред себе си и я обгърна с ръка, смущвайки същевременно коня да тръгне.

Фийби се облегна на гърдите му, неспособна да устои на възможността да чуе как бие сърцето му под наметалото и жакета, да вдъхне излъчващата се от него смесена миризма на конска пот и кожени дрехи, да усети почти лимоновото ухание на косата и кожата му. Обърна глава и му отправи сияйна усмивка, посягайки да погали бузата му с жест на възхитително неосъзната интимност.

В тази усмивка, в това докосване имаше нещо неустойимо чувствено. Чувствено и *въпреки това* учудващо. Катон хвърли кос поглед към Брайън Море, който яздеше до него. Само една изненада очакваше от жена си, помисли той малко тъжно. Такава, която да извади Брайън Море от картината.

Когато дръпнаха юздите на конете, вратата се отвори и ги обля приветлива светлина. Винаги внимателният Бисет се появи на прага, за да ги посрещне. Катон слезе, хвърли юздите на Джайлс и свали Фийби от седлото.

– Да излезеш навън сама и без придружители в такова време, Фийби... та това е непростима глупост – скара ѝ се той, докато я въвеждаше в къщата, положил ръка на кръста ѝ.

– Излязохме рано следобед – протестира тя. – Но наистина няха намерение да се бавя толкова. Има нещо, за което трябва да поговоря с вас.

Катон я изгледа продължително със свити вежди.

– Добре. Ела.

Обърна се и се запъти към кабинета си. Когато влязоха, затвори вратата и каза:

– Е?

Взе гарафата и си наля вино в една чаша.

– Ходих да видя една приятелка – каза Фийби и добави някак

нерешително: – Трябваше да ѝ помогна да си извади зъба.

– Да си извади зъба? – Катон застина с чашата в ръка. – Говори ясно, Фийби.

– Болеше я зъб. Трябваше да ѝ го извадя – обясни Фийби, наблюдавайки на всяка дума. – Толкова ли е трудно да го разберете, милорд?

– Да – насили се да каже Катон. – Невъзможно ми е да разбере защо лейди Гранвил трябва да ходи в селото и да изпълнява работата на бръснаря! Коя е тази приятелка?

– Смятам – започна бавно Фийби, – че Мег, моята приятелка, беше обектът на проповедта на викария. Тази сутрин тя не беше в църквата, затова отидох да видя дали е добре и да я предупредя. В селото се носят приказки и Бен, ханджията от „Мечката“, казва, че били викнали „търсача на вещици“ от Банбъри. – Погледна смаяното лице на съпруга си и изрече: – Трябва да помогнем на Мег, сър.

– Общуваш с *вещица*? – запита Катон, щом си възвърна дар слово.

Фийби поклати глава.

– Не... не, Мег не е вещица. Разбира се, че не е. Просто се пусна слух и хората повярваха. Трябва да ѝ помогнем. Опитах се да я убедя да се подслони тук, но тя е прекалено упорита и горда.

– Предложила си гостоприемството на моята къща на жена, обвинена в магьосничество? – Катон не можеше да повярва на ушите си. – Фийби, това надминава всичко.

Оливия излезе права.

– Защо да не ѝ предложи подслон? – запита Фийби. – Вие сте тук мировият съдия. Вие представлявате закона.

– Точно поради тази причина не бих могъл да дам личната си подкрепа на заподозрян човек. Трябва да съм безпристрастен съдия. Сигурно разбираш това, нали?

– Мег е обвинена несправедливо, сър.

– Ако е обвинена, значи трябва да се изправи пред съда – отсече Катон. – Ако обвиненията са неверни, това ще се докаже.

– Как можеш да *кажеш* това? – извика Фийби. – Знаеш, че справедливостта не възтържествува винаги. Сам каза сутринта, че викарият се опитва да насъсква тълпата.

Наистина бе казал това. Напомнянето не му хареса, но го накара да заговори с по-умерен тон.

– Хвала на великодушieto ти, Фийби, но няма да постъпя така. Ще се погрижа да не се допусне злоупотреба с правосъдието. Оттук нататък трябва да оставиш нещата да следват собствения си ход.

– Искаш да изоставя приятелката си? – Фийби поклати глава. – Наистина не мога, сър.

Катон стисна устни.

– Дори и ти... дори и *ти* трябва да разбереш колко неуместно е съпругата ми да общува с човек с подобна лоша репутация.

Фийби зяпна.

– Лоша репутация! – повтори тя. – Мег е лечителка. Толкова добро е направила на селяните. Не е нейна вината, че детето умря или че кравите в Шипли са заболели от чума.

– Дете... крави? – Катон се обърка. Отпи от чашата и просветление дойде. – Уроки! Значи затова била цялата работа!

– Да, но Мег не е ходила по тъмно из полето, на лунна светлина. И със сигурност не е урочасала детето!

– Каква безсмислица! – възкликна Катон. – Нямам време за подобни невежествени глупости. Ако обичаш, дръж се настрана от всякакви подобни неща.

– Ще ме извините, сър – каза Фийби, стиснала устни. – Трябва да се приготвя за вечеря.

Направи вдървен реверанс и излезе от стаята.

Затвори вратата след себе си и се спря намръщена в коридора. Дебелите светли вежди почти се сблъскаха над чипия ѝ нос, докато дъвчеше долната си устна. Явно нямаше да постигне нищо, ако продължи да протестира. Независимо от всичките си хубави качества съпругът ѝ беше доста упорит, дори когато грешеше. Нямаше избор, в подобни случаи трябваше да не му обръща внимание.

– Упорит, надут човек! – изрече тя на глас.

– Да, такъв е, нали? – обади се един мек глас от сянката при стълбите. Брайън Море се появи в златистото сияние на свещниците, закрепени от двете страни на вратата на кабинета на Катон. – Неприятности ли имате, лейди Гранвил? – И той вдигна вежда със заговорническо изражение.

– О, наричайте ме Фийби – каза тя с леко нетърпение. – Всички ме наричат така и обикновено не реагирам, когато се обръщат по-официално.

– Тогава Фийби... – изрече Брайън и се поклони. – Простете нахалството ми, но аз добре знам какво е да се бориш с лорд Гранвил. Колкото и точни и разумни да са аргументите, ако той не е съгласен, нищо не може да се постигне.

Фийби вдигна брадичка.

– По принцип вижданията му са правилни – заяви тя.

– По принцип да – съгласи се Брайън с лека усмивка. – Но в частност... – И остави въпроса да увисне във въздуха.

– Не винаги – призна Фийби. Нави кичур коса около пръста си, все още смръщена. После вдигна рамене. – Трябва да се приготвя за вечеря. Извинете ме.

Брайън я последва в по-осветената част на коридора. Беше облечена в роклята, с която я бе видял за пръв път. Прекалено тясна, опъната над пищната ѝ гръд, с окъсели ръкави, с провиснал подгъв и невероятно грозен цвят. Но когато я погледна по-отблизо, съзря потенциала. Това му даде една идея.

– Мислили ли сте да си навиете косата над ушите? – запита той изведнъж. – Вярвам, че подобна прическа ще бъде красива рамка за лицето ви.

Фийби се извърна и го погледна изумена.

– Винаги нося косата си така. – Докосна хлабавия кок на темето си. – И разбира се, винаги се смъква – добави тя.

– Ако позволите... – Брайън вдигна ръка към главата ѝ и измъкна фуркетите. Раздели косата на две и уви кичурите около ушите ѝ. – Да, прав съм – каза той и кимна. – Би трябвало да опитате.

– Познавате ли модата? – запита Фийби с внезапно пробудил се интерес.

Съдейки по дрехите му, сигурно я познаваше.

– Давах съвети на сестра ви – отговори той. – Посещавал съм двореца близо пет години и вярвам, че бих могъл да мина за арбитър.

Усмихна се извинително, прикривайки пресметливото пламъче в твърдия си поглед.

– При мене положението е плачевно – каза скръбно Фийби. – Правя опити, но най-често не се получава.

– О, но вие имате такъв потенциал – възрази той разгорещено. – Ако ми позволите да ви дам съвети за гардероба... тази рокля, например...

– Много е стара – каза Фийби с леко отбранителен тон. – Не исках да обличам хубавите си рокли в този сняг.

– Така е – съгласи се той с готовност. – Но трябва ли да носите нещо *толкова* старо? Не може ли шивачката да ви ушие няколко всекидневни рокли? От по-издръжлива материя, не коприна или кадифе, но с по-красива кройка?

Фийби го изгледа тъжно.

– Предполагам, че е възможно. Тази е много малка, нали?

– Така е. – И той отново се усмихна. – Надявам се, че не сте ме сметнали за нахален.

– Не – отвърна Фийби след секунда колебание. – Трябва ми цялата помощ, която мога да получа.

– Ще ви екипирам няколко модела да ги дадете на шивачката, ако позволите. Такива, които изглеждат добре, ушити от вълна и лен.

– Да... да, благодаря ви.

Фийби разтърси освободената си коса, изпитвайки известно смущение. После хукна по коридора, а Брайън остана загледал след нея.

– А, ти си била тук, Фийби. Търсех те навсякъде. Предположих, че си в приемната, но Оливия каза, че ще бъдеш тук поради някаква причина.

Фийби стресната вдигна поглед от мястото си на лавицата за бельо в килера. Бе толкова погълната от писането, че човешкият глас, дори гласът на Катон, за миг почти я подразни.

– Понякога обичам да пиша в килера, милорд – обясни тя, облизвайки върха на перото си. – Много е тихо и миризмата на билките като че ли помага на вдъхновението. Само че в момента метриката ми бяга. Не е много класическо да се променя метриката в средата, но ямбичният пентаметър звучи странно... – Тя замълча. – Но защо това би ви интересувало?

– Аз, естествено, не разбирам много от поезия – съгласи се Катон.

В килера беше наситено с аромати и много топло, по челото на Фийби бяха полепнали малки кичурчета коса. Катон изведнъж осъзна колко съблазнителна изглежда. Беше направила нещо различно с косата си, гърдите ѝ изглеждаха като нежни сметанови хълмчета, разголени почти до зърната в тази изумително чувствена синя рокля. Съчетанието от съблазнителна изтънченост и младежка невинност представляваше странен парадокс.

– Предполагам, не се съчетава с войнишките занимания – каза Фийби. Погледът ѝ се плъзна отново към хартията. – Питам се дали хекзаметър или сафически стих няма да свършат работа – произнесе замислено, зачеркна един ред и надраска набързо нещо.

Обхваната от съчинителската магия, тя като че ли нямаше много време за съпруга си. Светлината в кръглите ѝ сини очи, светлината на чистото желание и обещание, която той свикваше да вижда, щом тя вдигнеше поглед към него, подозрително отсъстваше. Катон усети, че това му липсва.

– Навярно ще е грандиозен сюжет – произнесе той нехайно, облегнат на затворената врата. – Живи картини с такъв размах.

– О, не познаваш дори половината – каза Фийби с въздишка. Вдигна очи. – Сега започвам да мисля по костюмите. Можеш ли да си представиш какво главоболие е това?

И поклати тъжно глава.

– Не знам защо не се заех с нещо по-просто. С гърците или римляните... тоги и лаврови венци се набавят по-лесно, отколкото накъдрени яки и кринолини, не мислиш ли?

– Без съмнение – съгласи се той.

– Може би Цезар и Помпей... или пък Тиберий... но той е бил много неприятен човек; и разбира се, ако се пише за Рим, трябва да се намеят отнякъде лъвовете, защото не може да се пренебрегнат игрите, нали?

– Предполагам, че не. – Катон я гледаше омаян, докато тя следваше нишката на мисълта си, което бе накарало веждите ѝ да се съберат над смешното ѝ носле.

– И разбира се, ще възникне проблемът с рибките, нали?

– Рибки ли? – Той я изгледа втрещено.

– Да, ние с Оливия четохме за тях точно онзи ден. Тиберий карал малки момченца да плуват в басейните и да се правят на рибки. Трябвало да ближат... – Фийби спря объркана, съзирайки учуденото му изражение. – Е, знаеш какво имам предвид.

– Боже господи! – възкликна Катон. – Двете с Оливия сте чели за извращенията в Римската империя!

– Е, трудно е да ги пропуснеш, когато четеш класиците – обясни Фийби. – Но при гърците ги има много повече. Те явно не са мислели, че е извращение смятали са го за част от нормалния живот. Но се питаха... какво всъщност са правели, сър? Не мога да си представя как са...

Млъкна и сви рамене, поглеждайки към него за обяснение.

– Не можеш да си представиш *какво*? – запита той.

– Какво са правели – каза простиичко Фийби и когато той я загледа втрещено, добави: – Как?

Това му дойде много. Катон отметна глава и се разсмя.

– Слез от тая лавица за белъо и ела тук – заповяда той. Фийби се подчини малко нерешително. Той стисна здраво рамото ѝ.

– Ще ти отговоря на въпроса. Не ме прекъсвай и когато свърша, не искам никакви въпроси повече. Само слушай, приеми го и много ще ме зарадваш, ако след това го забравиш. Разбра ли?

Фийби кимна с широко отворени очи. Те се разширяваха още повече, докато слушаше обяснението, изричано с умерен тон.

– О – каза тя, когато той замълча. – Колко неудобно звучи.

Катон мръдна устни.

– Всеки с нравите си – каза той.

Фийби вдигна поглед към него и по гърба ѝ пак пробяга познатата тръпка на удоволствие. Той беше облечен в кожени панталони и жакет,

с обикновена риза, на колана му бяха запасани сабя и кама. Денят беше ветровит, косата му беше разбъркана от вятъра и Фийби забеляза, че дори гъстите му тъмни вежди бяха разрошени, сякаш вятърът е развявал и тях. Почувства внезапен импулс да оближе пръста си и да ги приглади. Беше ходил на конски панаир в Байстър, бе станал доста преди зазоряване, така че тя не го бе виждала от предния ден. Прекалено дълго. Всичките му отсъствия бяха прекалено дълги.

– За нещо ли ме търсехте, милорд? – запита тя, понесена от приятния поток на мислите си.

– Да. – Катон си спомни за какво бе дошъл. – Бих искал да ме придружиш в конюшната.

– В конюшната! – възкликна Фийби. – Защо трябва да искам да ходя там?

– Защото съм ти купил кон. Една много кротка кобилка. Катон бе доволен от покупката си и го показваше, Фийби обаче изпадна в ужас.

– Не искам кон.

– Ще те науча да яздиш, Фийби.

Тя поклати отрицателно глава и каза с твърд тон:

– Не, благодаря. Наистина, много мило от твоя страна, но не, благодаря, наистина не искам да правя такова нещо.

Катон въздъхна.

– Обещавам ти, че кобилата е толкова добре обучена и кротка, колкото е възможно за един кон. Ще ти хареса да я яздиш.

– Не – каза Фийби. – Не, няма. Знам, че няма.

– О, не ставай глупава. – Катон започна да губи търпение. – Абсурдно е да се страхуваш. Как ще отидеш например някъде, като не умееш да яздиш?

– Пешком – обясни протичко Фийби. – Обичам да вървя.

Катон я загледа разочаровано.

– Никога не са те обучавали както трябва... ако изобщо са те обучавали. Уверявам те, че когато се научиш, ще ти се види толкова лесно, колкото и писането на поезия.

Очите на Фийби блеснаха.

– Писането на поезия не е лесно, милорд – заяви тя. – Не съм някакъв си стихоплетец.

– Извинявай – махна примирително Катон. – Но няма от какво да се страхуваш, Фийби. Няма да позволя да ти се случи нещо. Виж какъв хубав ден – добави той.

– Нямам дрехи за езда – изтъкна Фийби решително, сякаш това

щеше да сложи край на спора.

– Шивачката в Уитни сигурно ще може да ти ушие костюм за езда... моден костюм – прибави той с умисъл. – Вярвам, че подобна дреха ще ти стои добре.

– О! – извика Фийби. – Позволявам си да ви кажа, сър, че това е най-хитър и най-безсрамен трик. Само защото знаете, че съм открила модата, не е никак честно да я използвате, за да ме манипулирате.

Катон не можа да не се засмее.

– Добре, костюм за езда срещу уроци по езда. Става ли сделката?

– Наистина моден костюм за езда?

– Най-модният, какъвто може да се намери в цялата долина на Темза – заяви той екстравагантно.

– Добре, предполагам, че мога да опитам – измърмори тя все още със съмнение.

Катон се обърна и отвори вратата.

– Ела. Ще ти покажа, че няма от какво да се страхуваш.

Фийби нерешително взе перото и хартията.

– Ако не ми хареса, нали няма да настоявате?

– Ще направя всичко възможно, за да ти хареса – каза той убедително, докато я водеше по коридора. – Облечи друга рокля, да не е като за прием в двореца... о, и не забравяй панталоните. Не можеш да яздиш без тях. Вземи от Оливия, ако нямаш собствени.

– Оливия има друга фигура – изтъкна Фийби. – Краката ѝ са по-дълги и няма ханш.

Катон махна пренебрежително пред тази подробност и Фийби хукна да търси Оливия, без изобщо да прелива от ентузиазъм.

Катон я очакваше в преддверието, потупвайки с камшика за езда по бутуша си, когато тя се спусна по стълбите след двадесет минути с мъченическо изражение. Панталоните на Оливия бяха живо нещастие: трябваше да ги навие на талията и да не закопчава копчетата. Това не се виждаше под старата ѝ рокля, но тя въпреки това се чувстваше като особено зле увита сарма.

– Защо се забави толкова? – И Катон се обърна нетърпеливо към входната врата.

Фийби не обърна внимание на въпроса, дърпайки неприятно подпълената си талия.

– Защо трябва да правя това? Добре си бях досега, без да яздя. – Спря на най-долното стъпало. – Когато се наложи, яздя на допълнително седло.

– Довери ми се – Катон се обърна, пое ръката и я поведе уверено към конюшната.

Фийби с облекчение видя, че кобилката беше доста дребна и имаше задоволително широк гръб. Стоеше кротко до камъка за качване, а един коняр я държеше за юздата. Тя обърна глава и погледна без никакво любопитство как Фийби, все още придържана от съпруга си, се приближава към нея по нападалата върху каменния под слама.

– Докосни ноздрите й – инструктира я Катон.

Фийби послушно проточи пръст, пипна кадифената повърхност на ноздрите на кобилата, после отдръпна ръка с изражението на човек, който си е свършил работата добре.

– Погали я по врата... ето така.

За да й покаже, Катон прокара ръка по врата на кобилата. Животното вдигна глава и изцвили. Фийби отскочи назад.

– Не ставай глупава, Фийби! – Катон взе ръката й и я положи на врата на кобилата. – Тя се казва Сорел. Поговори й. Обръщай се към нея с името й, за да свикне с гласа ти.

– Не виждам защо да говоря на конете. Те не могат да ми отговорят – каза Фийби, опитвайки се да освободи ръката си. Пръстите на Катон стиснаха още по-здраво китката й и задържаха ръката й на място, Фийби загледа вълничките, пробягващи под кожата на кобилата. Конският мирис изпълни ноздрите й и тя набърчи нос. Добре усещаше топлината на животното под дланта си. Отново се опита да се освободи и този път Катон я пусна.

Но само за момент.

– Сега се качи на гърба й – нареди той. – Стъпи на камъка.

Изглеждаше лесно. Фийби стъпи на камъка, застъпвайки подгъва на роклята. Чу се изпращяване и роклята се разпра.

– Виж какво стана! – Тя хвърли разярен поглед към Катон. – Съсипана е. Не мога да правя това с обикновена рокля. Защо да не почакаме, докато се снабдя с подходящите дрехи?

Въпросът, изпълнен с надежда, попадна на камениста почва.

– Ти и без това през повечето време ходиш облечена като бостанско плашило – каза безмилостно Катон. – Просто се качвай, нямаме цял ден на разположение.

Той подхвана седалището й с две ръце и безцеремонно я бутна да се качи на камъка.

– Сложи си крака в стремето, хвани се за лъка на седлото и се изтегли нагоре... сигурно някога си се качвала на кон.

– Защо мислиш, че няма да избяга и да ме отнесе? – запита Фийби.
– Всички други коне, на които съм се качвала, правеха така. Защо този да е по-различен?

– Защото аз ще я държа – отвърна Катон, вземайки юздата от коняря. – Тя няма никъде да отиде. Само си повдигни полата; панталоните осигуряват приличието.

– Ти така си мислиш – измърмори Фийби.

Тя вдигна полите си, пхна крак в стремето и се надигна нагоре, сграбчи лъка на седлото, засили се, преметна крак и тупна на седлото. Конят се раздвижи, усещайки тежината ѝ. Фийби изпищя и се вкопчи за седлото.

– Отпусни се – каза Катон и това прозвуча като пълна безсмислица в ушите на Фийби.

Той окачи дълъг повод на юздата на кобилата и я поведе през двора на конюшната към заграденото място, а Фийби си мърмореше през зъби и се стискаше с все сила за лъка на седлото.

В заграденото място Катон се отдалечи от кобилата и опъна повода, Фийби го загледа ужасена.

– Къде отиваш?

– Не съм я пуснал. А ти вземи юздите.

– Тази идея никак не ми харесва – оплака се Фийби, изпълнявайки нареждането. – Нямам думи да кажа колко е лоша.

– Напротив, превъзходна е.

Катон заповяда на кобилата да тръгне ходом и тя започна покорно да обикаля из заграденото място на края на дългия повод, държан от Катон, който остана в центъра.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да стисне зъби и да издържи. Фийби се хвана мрачно за юздата, затвори очи и се замоли всичко да свърши колкото може по-скоро.

– Седиш като чувал с картофи – скара ѝ се Катон. – Седни изправено... раменете назад. Няма нужда да стискаш юздите толкова силно... За бога, Фийби, *отвори си очите!*

Фийби ги отвори. Според нея гледката беше повече от безинтересна. Затвори ги отново и се затръска на седлото, стиснала до болка зъби, за да не ги остави да тракат от неравномерното движение на кобилата.

– Та това е смешно. – Катон даде знак на коня да спре. Приблужи се към нея, навивайки повода. – Никога не съм виждал нещо по-покъртително, Фийби! Вече губя търпение.

– Ами какво очакваш да направя? – извика Фийби.

– Очаквам да си държиш очите отворени и да си махнеш ръцете от лъка на седлото – произнесе Катон с пресилено търпелив тон. – Очаквам да седнеш изправено, да стиснеш седлото с колене и за бога, момиче, *отпусни се!*

– Ами къде да си държа ръцете, ако не се държа за седлото?

– Дръж юздите хлабаво, пръстите ето така. – Той я хвана за ръцете и нагласи пръстите ѝ. – Юздите трябва да лежат ето така. Виждаш ли?

Възползвайки се от паузата, Сорел наведе глава, за да щипне малко трева, и Фийби отново сграбчи седлото с панически писък, когато врътът на кобилата се наведе ниско към земята.

– Дръпни главата ѝ нагоре – изкомандва Катон.

– Няма да иска – каза Фийби, подръпвайки леко юздата. – Няма да ме послуша.

– Разбира се, че няма, ако седиш отпусната като дроб. И ваниловото желе има повече кости от тебе. – Катон положи ръка на гърба ѝ. – Седни изправено!

Фийби мрачно изправи гръб под ръката му.

– Сега хвани здраво юздата и дръпни главата ѝ нагоре. Тя трябва да знае кой е господарят ѝ.

– О, мисля, че вече знае – измрънка Фийби, подръпвайки плахо юздата.

За нейно облекчение Сорел бе решила, че не иска повече да пасе заскрежената трева, затова вдигна глава, почти като в отговор на заповедта.

– Така е по-добре. Сега ще опитаме тръс. – Катон отново се отдалечи, размотавайки повода. – Трябва да се надигнеш на стремената... не, за бога. Какво ти става? Почувствай ритъма на коня. Можеш ли да го *почувстваш?*

Фийби го чувстваше в зъбите си. Не можеше да си представи по-неудобно и по-неестествено за човека действие.

– Това е направо смешно – заяви Катон, спирайки отново Сорел, и се върна обратно при нея. – Никога не съм виждал човек, който да е така безпомощен с конете. Опитвах се да ти обясня...

– Не, не си. Ти ми крещеше! – извика Фийби, излязла извън кожата си. – Правя каквото ми е по възможностите, но си позволявам да ти кажа, милорд, че си ужасен като учител! Никой не може да научи нищо от тебе.

Катон се смая. Винаги бе демонстрирал неимоверно търпение, бе се проявявал като безпогрешно разбиращ учител.

– Това е глупаво – каза той. – Ти просто не се съсредоточаваш.

– Напротив, *съсредоточавам се!* И не е глупаво. – Очите на Фийби се изпълниха с гневни сълзи. – Ако трябва да върша това, искам някой друг да ме учи.

Тя импулсивно освободи крака си от стремената и се свлече от гърба на кобилата.

Катон я подхвана още докато падаше от седлото.

– За бога, момиче! Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? Така не се слиза. Ако се изплъзнеш, конят може случайно да те ритне или да те стъпче.

– *О!* – Това ѝ дойде твърде много, Фийби опря ръце на гърдите му и го бутна с все сила. – Не чу и дума от това, което ти казах! – избухна тя. – Защо трябва само да се караш и да командваш? Ти си просто един проклет тиранин!

Тя го изгледа яростно с очи, още премрежени от гневни сълзи.

Катон, стреснат, не каза и дума. Още чувстваше натиска на ръцете ѝ върху гърдите си, когато го бе отблъснала от себе си.

Докато той стоеше, опитвайки се да разбере причината за избухването ѝ, Фийби се обърна и тръгна към вратата на заграденото място.

– Фийби! – Той пусна поводата и тръгна след нея. – Къде си мислиш, че отиваш? – Хвана я и я извъртя към себе си. Обхвана брадичката ѝ с ръка и изви лицето ѝ нагоре, за да го погледне. – Не можеш да ме ругаеш и да ме блъскаш, а после да си тръгваш без нито дума обяснение.

Фийби рядко се гневеше и гневът ѝ винаги бе краткотраен.

– Ти ме ядоса ужасно – каза тя, обърсвайки носа си с опакото на облечената в ръкавица ръка. – Правех най-доброто, на което съм способна, и знаеш колко ме е страх. А ти само ме критикуваше и ме командваше. Не ми каза една насърчителна дума. Не знам как очакваш някой да научи нещо по този начин.

– Не говорим за това. Как смееш да ме ругаеш?

– А ти какво правеше *с мене?* Само ме ругаеше! – изтъкна Фийби с неугаснал пламък в очите.

Катон се поколеба, вгледан в разяреното ѝ лице. Мразеше да оставя нещата по средата, но изражението на Фийби си оставаше същото. Тогава той каза нерешително:

– Явно ти е дошло в повече за първия урок. Ще опитаме отново утре.

– Трябва ли? – изпъшка Фийби. – Не виждаш ли, че е безсмислено?

– Не, не виждам – отсече той и повдигна брадичката ѝ. – Ще се

научиш да яздиш, дори да ми отнеме и година.

– Тогава ми дължиш едни дрехи за езда – заяви Фийби. – Дрехи за езда срещу урок по езда, нали така каза. И ако трябва да продължаваме с това мъчение, си длъжен да спазиш обещанието си.

Катон не беше от хората, които оставят дълга си неплатен.

– Много добре. Ще отидем в Уитни и ще имаш костюма. Обърна се и отиде към кобилата, която пак пощипваше тревата, пробила под снежната кора.

Фийби го загледа как хваща юздата и изведнъж през ума ѝ мина една ужасяваща мисъл.

– Не съм готова да яздя сама по целия път.

– О, довери ми се – каза Катон и се засмя. – Знам това. Ще яздиш на допълнително седло зад мене.

* * *

След час Катон я свали от седлото ѝ в двора на конюшната в хана „Ръка и ножици“.

– Знаеш пътя до шивачката, предполагам?

Бръкна в джоба си и извади кожена кесия.

– Да, на Хай Стрийт е – отговори Фийби. Катон ѝ подаде чантичката ѝ.

– Вътре има близо тридесет гвинеи. Би трябвало да стигнат.

– Тридесет гвинеи! – Фийби зяпна, като почувства тежината на чантичката си. С това би могло да се купят десетина мускета и бог знае колко кожени жакета. – Мога ли да похарча всичко това?

– Съвършено съзнателно – каза той с лека усмивка. – Съмнявам се, че би могла да ме разориш.

Фийби се замисли. Нямаше причина да не се възползва от тази щедрост.

– При шивачката има една рокля, която Оливия много хареса – каза тя. – Оранжево и черно. Ще ѝ стои великолепно.

– Оливия иска да носи рокля в оранжево и черно?

Катон се опита да си представи уравновесената си и вдълбочена дъщеря облечена в такава лекомислена дреха.

– Да, цветът много ѝ отива. Тъкмо се питах... ами, може би ще можеш да ѝ я купиш. Елън може да я поправи. Това може да ѝ бъде подарък за рождения ден. – Фийби се разгорещи. – Тя има рожден ден другия месец, нали знаеш?

– А... да, знам – отвърна Катон. – Нямам навика да забравям важни

дати.

– О, не исках да кажа това – побърза да го увери Фийби. – Просто мислех да ти дам идея, ако случайно нямаш.

– Колко мило – измърмори Катон.

– Може ли да й я купя?

– Може. Само бъди сигурна, че това, което купиш за себе си, ще има практическо приложение. Аз ще седна тук да пийна бира. Опитай се да не ме караш да чакам дълго.

– Тези неща може да отнемат време – каза Фийби, говорейки обаче на гърба му, когато той се запъти да си потърси бира.

След час Фийби се върна в „Ръка и ножици“.

– Къде е лорд Гранвил? – обърна се тя към собственика.

– Позволете да ви придружа, милейди. – Мъжът направи дълбок почителен поклон, който накара Фийби да се усмихне. Поне веднъж да се почувства маркиза Гранвил. Вдигна глава, украсена с нова шапка с пера, и последва собственика с царствена походка.

Той отвори една врата на първия етаж.

– Лейди Гранвил, милорд.

Катон, дълбоко замислен, седеше в едно кресло пред огъня, подпрял крака на решетката и стиснал халба с бира. Той обърна глава, после бавно се изправи.

– Е, милейди, надявам се, че не сте си загубили времето. Фийби засия.

– Нали е красиво? – Тя пристъпи в стаята, поглаждайки гънките на тъмнозелената рокля с широки поли. Подръпна прилепналия жакет, който се спускаше по ханша й. – Сребрилата дантела беше много скъпа, но шивачката ме увери, че е по последна мода.

– Модата винаги е нещо скъпо – съгласи се Катон.

Не би могъл да не обърне внимание на това ново превъплъщение на жена си. Фигурата й беше безспорно елегантна.

– И панталоните ми стоят чудесно. Късмет имам, нали? – Фийби се завъртя и тъкмо щеше да повдигне задната част на полите, когато осъзна, че ханджията още стои на вратата с широко отворени очи. – Благодаря, стопанино – каза тя величествено и го изчака да се поклони и да се оттегли.

После вдигна задната част на полата.

– Нали изглеждат добре, милорд?

Катон бе съгласен, че пищните очертания на жена му са гледка единствено за неговите очи. Но каза малко строго:

– Въпросът е как се чувстваш с тях, нали? Вярвам, че никой няма да ги гледа.

– Предполагам, че няма. – Фийби се огледа през рамо. – Мислиш ли, че задникът ми е много голям?

Катон затвори очи за миг.

– Има време и място за всякакви теми, но сега не е нито времето, нито мястото за тази.

– О, само се питах – каза тя, спускайки полата. – Фигурата ми не е като тази на Даяна.

– Не е – съгласи се той сухо. – Ела да хапнеш. – Отправи се към масата, на която имаше студено месо, хляб и сирене. – Да ти отрежа ли малко шунка?

– Благодаря – отвърна Фийби. Не му се говори на тази тема, ясно, но поне да ѝ беше обърнал малко внимание. – Купих роклята за Оливия – добави тя. – Но шивачката искаше да сложи още малко дантела на яката, затова ще я изпрати в имението, когато бъде готова.

– Добре – каза Катон.

Бяха почти привършили с яденето, когато ханджията почука на вратата.

– Моля за извинение, милорд, но тук, в кръчмата, има войници, били срещнали дезертъори от армията на краля. Дезертъорите търсели плячка... били добре въоръжени, казаха. – Подръпна кърпата на врата си със сериозен вид. – Помислих, че ще искате да знаете, сър.

– Правилно си помислил – каза Катон. – Благодаря ти. – И стана от масата. – Ти си дояж, Фийби. А аз трябва да поговоря с тези хора.

Излезе от стаята, а Фийби сведе недоволен поглед към чинията с шунка.

Като че ли вече нямаше апетит. И то не заради вероятността от нападение по пътя. Това не представляваше ужас за нея, поне не и в компанията на Катон. Но защо той винаги я натиква в някакво тихо гнездо, когато не иска житейските проблеми да я засегнат? Нищо ли не е научил за нея?

В кръчмата Катон слушаше разказа на войниците. По принцип групичката разочаровани кралски войници, една от многото, които обикаляха покрай градовете в търсене на плячка, не би го разтревожила особено. Конят му можеше да надбяга почти всички коне в околността. Но с човек, яздещ на допълнителното седло, още повече такъв, който се плаши от коне, това щеше да бъде доста по-трудно.

Той махна с ръка на собственика.

– Да оседлаят коня ми и помоли лейди Гранвил да ме чака в двора на конюшната. – Отброи няколко монети и ги хвърли на тезгяха. – Господа, задължен съм ви.

– Внимавайте по пътя към Ейншъм, сър.

– Добре. А вие пийте по едно за мене.

Катон вдигна ръка за сбогом и излезе от кръчмата, сподирен от наздравници.

Фийби вече чакаше в двора на конюшната. Катон я погледна.

– С тази рокля можеш още сега да яздиш по обикновения начин, с възглавницата на твоето седло. Ще се движим по-бързо.

– Заради мародерите ли, сър?

– Може би – каза той, помагайки ѝ да яхне коня, после се качи на седлото пред нея.

Фийби пхна ръце под наметалото му и го хвана за колана. Почувства се доста по-уверена, яздейки по обикновения начин, освен това в гърба на Катон имаше нещо извънредно успокояващо. Тя се наведе напред и за миг положи чело между плешките му.

12

Изстрелът мина над гърба на коня точно когато приближаваха селцето Ейншъм. Беше толкова близък, че почти го засегна, но животното бе свикнало с огъня на бойното поле, затова не се стресна особено.

Фийби не разбра веднага какво се е случило. Чу изтрещяване и цвилене, но известно време не можа да се ориентира. После се разнесе смразяващ кръсък и дружина мъже изскочиха на пътеката точно зад тях.

– Както е това? Дезертъорите ли? – изохка Фийби, извъръщайки се да погледне през рамо.

– Така изглежда – отговори Катон с върховно спокойствие. – Очаквах да се появят през последните две мили. Сега се дръж здраво, защото ще им избягаме.

Фийби обгърна тънкия му кръст и се прилепи до него, когато конят се впусна в галоп. Още един мускетен изстрел изсвири близо до ухото ѝ и тя не можа да не изпиши.

– Няма от какво да се страхуваш – каза Катон с предишното си хладнокръвие, докато подковите на коня чаткаха по пътеката.

– Няма ли? – На Фийби ѝ беше трудно до го повярва, но спокойствието на Катон бе заразително. Тя отново погледна през рамо. – Някои от тях се пръснаха по полето отстрани.

– От това се страхувах. Ще се опитат да ни пресекат пътя. – И Катон смушка коня да завие наляво.

Фийби се вгледа в гъсталака пред тях. Нямаше никакъв път. И тогава разбра – щяха да го прескочат.

– О, господи! – прошепна тя, стискайки очи, и зарови лице в рамото на Катон, а ръцете ѝ се вкопчиха в предната част на колана му така, сякаш тялото ѝ бе станало продължение на неговото.

Конят се извиси във въздуха. Стомахът на Фийби се преобърна. Тя прехапа устни и усети вкус на кръв. Храсталакът одраска корема на коня, докато го прескачаше. Той се приземи в потока от другата страна. Фонтани ледена вода пръснаха на всички страни, измокряйки полата на Фийби, когато животното се препъна и падна на колене.

Катон го смушка и конят се измъкна на брега. Катон изруга, когато разбра, че животното куца. От другата страна на храсталака се дочуха викове, но преследвачите им явно нямаше да тръгнат да ги гонят.

Катон се огледа. В дъното на полето се виждаше горичка.

Нападателите можеше да се откажат, предполагайки, че те двамата са се отдалечили достатъчно, но можеше и да потърсят път през гъсталациите. В горичката би могъл да ги задържи. Конят можеше да върви, но не и да препуска.

Катон слезе от седлото, хвана юздата и поведе животното към горичката.

– Да слеза ли и аз? – запита Фийби, хващайки се по навик за лъка на седлото, когато се озова без опора на гърба на големия кон.

– Не – каза той. – Не искам да ми избягаш.

– Къде мислиш, че ще отида?

Фийби погледна тревожно през рамо, търсейки да види преследвачите.

– Като те познавам... където и да е – отговори той.

– Това не е честно – нападна го Фийби.

– Така ли? – Катон се изсмя късо. – Просто седи и не мърдай. Ако се въртиш, той ще куца още по-силно. Когато стигнем в горичката, ще погледна да видя какво му е.

– Ами ако тръгнат след нас?

– Когато се случи, тогава ще му мислим.

Стори й се, че на него му е напълно безразлично дали глутница озверели убийци ги преследва или не.

Конят доуца до мрачната усамотена горичка. Катон го заведе до средата й и спря. Огледа се, преценявайки положението, после вдигна очи към разперените клони на един стар бор.

– Добре, Фийби, искам да се покатериш там. Фийби погледна нагоре.

– Защо? За да знаеш къде съм?

– И затова – отговори Катон със суха усмивка. – Но и защото ще си на сигурно място, ако тези негодници тръгнат да ни преследват. А дока-то си там горе, ако се покатериш достатъчно високо, ще можеш да ми кажеш, ако ги видиш да се задават по полето.

Той посегна да я свали от седлото.

– Знаех си, че ще видиш, че мога да съм ти полезна – забеляза Фийби. Погледна към дървото. – Само ми се искаше да бях облечена с една от старите си рокли. – И тя погали новата рокля за езда. – Полата ми е цялата измокрена от потока, а сега дървото ще я изцапа.

И тя философски сви рамене.

Свали шапката и наметалото си и ги остави на земята, после отново огледа критично дървото. Най-долният клон беше доста високо над

земята.

– Трябва да ме вдигнеш. Ако стигна долния клон, мисля, че ще мога да се покатеря нагоре.

– Стъпи на раменете ми.

Катон коленичи и вдигна ръце, за да може тя да се хване за тях.

– Да не ти стане нещо?

– Нищо ми няма. – Той бавно се изправи и я хвана за кръста, за да ѝ помогне да запази равновесие. Когато се изправи, Фийби лесно можа да стигне най-долния клон. Вдигна се на дървото и се закатери нагоре, без да обръща внимание на бодливите иглички.

– Какво виждаш? – повика я тихо Катон.

– Нищо... о, да, сега виждам. Има двама души в полето.

– Добре, кажи ми, ако се насочат насам.

Катон се обърна към коня и прокара полека ръце по предните му крака. Не намери нищо и мина към задните. Левият глезен беше горещ на пипане и той изруга под нос. Конят нямаше да може да стигне до дома в Уудсток.

Изправи се и огледа притъмняващата горичка. Не можеха да изкарат нощта тук. Според него имаше само една възможност, и то не чак толкова примамлива.

– Какво става, Фийби?

– Сега има шестима на полето, но само се мотаят. Стъмва се.

– Мммм. – Катон измъкна два пистолета от дисагите на седлото си. – Стой си на мястото. Аз ще се отърва от тях.

– Но те са шест, а ти си един – изтъкна Фийби.

– Уверявам те, че съм им напълно достатъчен – изрече Катон с донякъде свадлив тон и тръгна към края на горичката.

Поради някаква причина Фийби хранеше известни съмнения, че съпругът ѝ ще успее да се справи. Вторачи се, кацнала на наблюдателницата си, по-скоро заинтригувана, отколкото изплашена. Чу пистолетен изстрел. Един от дезертърите извика и се свлече на колене, притискайки ръка към рамото си. Другите се огледаха объркани. Чу се още един изстрел и падна още един.

Останалите четирима си плюха на петите и побягнаха така, сякаш ги преследваха цяла дружина дяволи.

Фийби запляска с ръце и се смъкна долу, тупвайки на земята точно когато Катон се появи под дървото, стиснал небрежно още димящите пистолети.

– Какви страхливци само! Но ти си великолепен стрелец – изрече

благотворително Фийби.

Катон изглеждаше по-скоро изненадан, отколкото поласкан от комплимента.

– Съмняваше ли се?

– О, не, не наистина. Но никога не съм те виждала да се биеш.

Тя вдигна шапката и наметалото си.

– Това не беше битка – поправи я Катон.

Остана замислен за момент, подсвирквайки през зъби. Наистина нямаше друг избор.

– Мисля, че конят ще може да те носи. Само на една миля сме.

– От кое?

– От главния щаб на Кромвел. Ще прекараме нощта там. Ужасно неприятно, но не виждам никакъв друг изход. Конят трябва да си почива поне една седмица заради глезена, затова ще взема друг кон от лагера и ще се приберем утре сутринта.

Той пхна pistolетите обратно в дисагите. Фийби попиваше думите му.

– В лагера има ли жени?

– Някоя, с която да можеш да общуваш – отсеке Катон. – Сега се качвай. – И той подложи длан.

– Значи курви, нали?

И Фийби се тръшна съвсем неелегантно върху седлото. С един ездач задното седло ставаше излишно.

– Придружителки на лагера – уточни Катон, поемайки юздата. – А ти ще стоиш настрана от тях и ще говориш само с хората, на които ще те представя. Наистина, ще ми бъде приятно да говориш с хората само в мое присъствие. Мислиш ли, че ще успееш да се справиш?

– Но защо? – Фийби бе смаяна от този рязък обрат в разговора.

– Защото, скъпо мое момиче, имаш извънредно дразнещия навик да се забъркваш във всякакви неприятни истории – осведоми я той. – Започвам да разбирам, че не си в състояние да се въздържаш, но ме е страх да си помисля какво можеш да натвориш във военен лагер. Дори не съм сигурен какво да те правя... къде да те настаня.

Фийби не си даде труда да се защити. Той явно имаше предвид Мег, а тя нямаше никакво намерение да подхваща отново тази тема. Когато някой греша толкова явно, човек не спори с него.

– Но няма ли да остана с тебе? – запита тя меко.

– Ще трябва, предполагам. Но там всички живеем общо. Не е предвидено някой да се уединява.

И той изведе коня от горичката, тръгвайки в посока, противоположна на полето и ранените мъже.

Фийби не каза нито дума повече. Идеята да прекара нощта във военен лагер ѝ се стори извънредно интригуваща, но ако Катон разбереше това, вероятно щеше да се държи още по-неприятно.

Беше почти нощ, когато стигнаха пред вратите на каменната къща във фермата Костуолд, където Кромуел бе настанил главния си щаб. Войниците се бяха разположили наоколо на палатки, сред дърветата проблясваха лампи и огньове. В студения въздух се разнасяха острите звуци на гайди и бумтежът на бойни барабани.

Кацнала високо на седлото, Фийби се огледа любопитно. Вече не стискаше зъби от страх и седеше доста свободно, докато конят бавно куцаше напред. Той като че ли знаеше къде се намира, вдигна глава и изцвила радостно.

Катон го потупа по шията.

– Сега, сега, момче.

Животното се обърна, мушна муцуна в рамото на Катон, а после отново продължи напред.

Из двора сновяха мъже с торби и чували на рамо, товарещи и разтоварващи разни каруци под треперливата светлина на факлите. Катон викна един войник, който веднага пусна товара си и притича, като бързо отдаде чест.

– Да, милорд. – Хвърли мигновен поглед към Фийби и отново се обърна към маркиза.

– Конят ми окуця. Заведи го в конюшната, кажи да му сложат лапа на глезена и да му дадат овес. Лапата трябва да се сменя на всеки час през цялата нощ. Разбра ли?

Войникът изслуша нарежданията, отново отдаде чест и пое юздата от Катон, който посегна към Фийби, за да я свали на земята. Войникът пак я погледна, този път по-явно и с неприкрито възхищение.

Фийби отговори с една от обичайните си приятелски усмивки. Войникът ѝ отвърна на усмивката. Катон я хвана за лакътя и каза рязко:

– Хайде.

Поведе я с бърза крачка към къщата.

– Няма как да не те забележат, Фийби, но няма нужда да привличаш вниманието към себе си – каза той рязко.

– Не знаех, че го привличам – отговори тя. – Не съм говорила с него. Само му се усмихнах, след като ме погледна.

Тя се озърна, омагьосана от обстановката. Той сложи ръка на

кръста ѝ и я поведе пред себе си към входа на къщата.

Стражът скочи и отдаде чест, отваряйки вратата. Фийби се озова в едно преддверие с таван от греди и каменен под, което заемаше целия приземен етаж на къщата. Беше пълно с мъже, повечето от които седяха на пейки около дълга дървена маса в средата на помещението. Пред тях имаше големи подноси, пълни с димящо месо, и гарафи с вино.

– Катон! – извика някой от единия край на масата. – Здравсти, човече! Не те очаквахме.

Един висок мъж бутна назад пейката, стана и се запъти към тях, държейки халбата с бира.

– Да, конят ми окуца след сблъсък с едни дезертъори и щяхме да се принудим да прекараме нощта навън. – Катон разтърси ръката на мъжа. – Дошли сме да се подслоним тук до утре сутрин, Оливър. – Обърна се към Фийби, която откопчаваше наметалото си. – Това е генерал Кромуел, Фийби. Оливър, представям ти съпругата си.

Фийби направи реверанс. Значи това беше Оливър Кромуел. *Зле обличен*, помисли тя, *в много прост костюм с лоша кройка и от лоша материя*. Ризата му бе изцапана, на яката имаше петно от кръв.

– Добре дошла, лейди Гранвил – каза той с лек поклон.

Имаше стържещ глас, физиономията му беше доста зачервена и според Фийби – подута. Запита се дали не е пиян. Със сигурност изглеждаше доста невзрачен в сравнение с Катон. Тя свали шапката си и остана да стои в неловка поза, не можейки да реши какво да прави след това.

– Нямаме с какво да почетем една дама – продължи генералът, – но все пак заповядайте на масата. Предполагам, че нямате нищо против да вечеряте с нас.

– Да, прегладнели сме. – Катон взе наметалото и шапката на Фийби и ги хвърли на един стол до огнището, преди да я побутне леко към масата. – Господа, представям ви съпругата си.

Той тръгна след нея към масата. Мъжете се надигаха от пейката и кимваха на Фийби, а тя отвърщаше с плахи реверанси.

– Седнете, лейди Гранвил. – Един добре изглеждащ джентълмен, доста по-възрастен от останалите и облечен с безупречен стил, донесе табуретка и я сложи при ъгъла на масата. – Ще ни извините за липсата на добри маниери, но тук е военен лагер и не сме свикнали на изискана компания.

Той се усмихна, посочвайки с жест към табуретката.

– Това е генерал лорд Феърфакс – каза Катон. – Седни, Фийби.

Когато се навечеряш, ще потърся къде да спиш.

За ужас на Фийби той се отдалечи от нея веднага щом ѝ осигури чиния с месо от печено прасе сукалче и купчина варени картофи с масло, комат хляб и калаена чаша с вино. Седна на една от дългите пейки на известно разстояние от нея и скоро бе увлечен в оживен разговор. След това никои повече не ѝ обръщаше внимание.

Фийби се хранеше, заслушана в гълчавата на гласовете и избухващите от време на време смехове. Чувстваше се едновременно пренебрегната и съвсем не на място. Разбра защо на Катон никак не му се искаше да я довежда тук, но си пожела да не я беше изоставял така.

От време на време Катон ѝ хвърляше по един бърз поглед, удовлетворен, че поне веднъж тя се държи прилично, храни се, без да говори, и не прави опит да привлече нечие внимание. Мъжете около масата съзнателно не ѝ обръщаха внимание, знаейки колко неудобно трябва да се чувства тя сред тях. Основният проблем беше къде ще я настанят да спи. Той сви вежди, разбърквайки зеленчуковата супа в чинията си.

Фийби бе довършила месото, но беше още гладна, а богатата мизантропия на зеленчуковата супа я изкушаваше непреодолимо. Огромният супник обаче сякаш бе спрял окончателно при Катон. Тя се опита да го погледне многозначително, но той бе потънал в оживен разговор за коне, който явно го интересуваше много повече, отколкото желанията на съпругата му.

Тя се поколеба една секунда, после вдигна брадичка и стана от табуретката си. Неколцина мъже я изгледаха учудено, когато заобиколи масата и се озова при Катон и супника.

– Какво има? – запита Катон, смръщвайки недоволно вежди.

– Може ли малко супа?

И тя отвърна на смръщването му с леко повдигане на брадичката.

Молбата не беше неразумна, въпреки че бе причинила това, което той се стремеше да избегне, и сега всички я гледаха.

– Седни – нареди той с рязка нотка в гласа. Отмести се малко на пейката и я прихвана през кръста.

– Няма достатъчно купи и лъжици, затова ще трябва да използваш моите. – Напълни отново купата си и ѝ я предаде заедно с лъжицата. – Яж колкото искаш, аз ще изям останалото. После ще потърся къде да спиш.

Той искаше тя да побърза и Фийби се подчини. Не мислеше, че ще може да издържи още няколко минути в тази неудобна ситуация. Дори близостта на Катон не ѝ помагаше, а нетърпението, което той

излъчваше, не ѝ позволи да се наслади на супата.

Тя остави лъжицата настрана и каза:

– Свърших, благодаря, милорд.

– Добре. Да се качваме.

Той бързо стана от пейката и ѝ помогна да се изправи.

– Лека нощ, лейди Гранвил. Вярвам, че няма да ви обезпокоим много – каза Кромуел. – Някои от нас доста шумят насън.

Неколцина мъже се изсмяха, други се изкикотиха сподавено. Какво трябваше да означава това?

– Желая ви лека нощ, джентълмени – и Фийби направи лек реверанс към всички.

Последва Катон през помещението към една тясна стълба в далечния му край. Разбра какво означават коментарите на Кромуел, когато стигнаха на горния етаж. Това беше едно дълго помещение под покрива, цялото в одъри и кожени постелки.

– Всички ли спят тук? – Очите ѝ се разшириха от предположението. – Всичките тези мъже?

– Казах ти, че няма условия за усамотяване – напомни ѝ Катон, вдигайки лампата, която бе взел от долния етаж. – Дяволска ситуация!

– Не съм го искала – изтъкна тя. – Ако желаяш, ще ида да спя при конете.

Катон я погледна внимателно.

– Не е време за шеги – забеляза той строго и отново огледа огромната обща спалня. – Просто трябва да се справим. Ето там ще е също толкова добре, колкото и навсякъде другаде.

И той тръгна към далечния край на помещението.

Фийби го последва, проправяйки си път през редиците одъри.

– Хората нямат ли си свои легла?

Катон поклати глава.

– Не. Тук има постоянно движение, цяла нощ се сменят патрули. Никой не предявява претенции към определено легло.

– О! – Фийби се огледа безпомощно.

– Ето това е подходящо. До стената е, така че ще имаш само един съсед. – Той посочи един одър в ъгъла. – Тук има одеяло и възглавници. Съблечи си само роклята.

– Точно това намерение имах – каза Фийби. – Ти къде ще спиш?

– Ще реша, когато се кача по-късно. – Остави галеничето на сандъка в долната част на одъра. – Като си легнеш, въртни фитила.

– Да, но... имам нужда от тоалетна – вметна Фийби, изпаднала във

внезапна паника. – Не мога да си легна, без да съм ходила там.

Катон изруга.

– Нищо не мога да направя – протестира Фийби. – Всички ходят от време на време до тоалетната. Даже войниците.

Въпреки себе си Катон усети, че устните му се извиват в усмивка. Тя имаше право.

– Има един нужник отзад в кухненския двор. Никой не го използва. Вземи фенера и иди дотам по тоя път. – Посочи една тясна стълба в задната част на помещението. – Не би трябвало да срещнеш никого, но ако стане така, не говори, само действай бързо.

Той се отдалечи, явно бърза да се върне при приятелчетата си, помисли огорчено Фийби. Взе фенера и тръгна да намери въпросното място.

* * *

Върна се в голямата спалня, без да срещне никого по пътя си. Свали горните дрехи и ги сгъна върху сандъка. Остана по риза. Дочуваше смеховете от долния етаж, през цепнатините на пода се процеждаше светлина. Щом се вслушаше по-внимателно, долавяше откъси от разговорите и разпознаваше някои гласове.

Изгаси лампата и легна на тесния одър, придърпвайки тънкото одеяло. Възглавницата и дюшекът бяха натъпкани със слама и шумоляха, когато се обръщаше. Лежеше, заслушана в звуците от долния етаж. Смехът бе спрял и сега гласовете имаха по-различна интонация, сякаш, след като вечерята бе свършила, се завръщаха към деловите въпроси, Фийби разпознаваше богатия кадифен тембър на Катон, към който се примесваха острите немелодични тонове на Кромуюел и по-високият глас на генерал Феърфакс. Сякаш спореха.

– Ако човек няма смелостта да предприеме крайна стъпка, тогава аз не мога да не поставя под въпрос ангажимента му – казваше пронизителният носов глас на Кромуюел.

– Вярвам, че не моят ангажимент е поставен под въпрос – отвърна Катон с равен, почти развеселен глас, сякаш подобна представа будеше смях.

– Ще гласуваш ли за свалянето на краля? – запита Кромуюел. Фийби се вслуша напрегнато, за да улови отговора на Катон.

– Тази стъпка не може да се предприеме лекомислено – отвърна той след минута. – Ние налагаме мир според нашите условия. Не виждам причина да правим нещо повече.

– Мислиш ли, че кралят ще склони на подобно споразумение? Въпросът дойде от генерал Феърфакс и предизвика реакцията на слушателите.

– Мисля, че трябва да предположим това. – Отговорът на Катон бе твърд и се извиси ясно над глъчката. – Не влязох в тази война, за да установявам република.

– Но войната те надви – заяви Кромуел. – Тя вече не е упражнение за благородници, за да убедим негово суверенно величество да зачита желанията на поданиците си. – Тонът му бе горчив и ироничен. – Това е битка за правото да се управлява Англия. И аз казвам, че народното управление трябва да вземе връх.

– Искаш твърде много от мене, Оливър – каза Катон пак така равно и твърдо, както преди. – Но сигурно можем да имаме различия относно крайния изход и без да се обвиняваме взаимно в нелоялност.

– Да, прав си, Катон – намеси се разгорещено Феърфакс. – Оливър, глупаво е да се караш с приятелите си.

– Не съм казвал нищо за нелоялност – заяви Кромуел. – Само говорех за неспазване на ангажимента. Но ти си прав, много рано е да говорим за такива неща. Нека първо да победим.

Тези думи бяха посрещнати с приветствени възгласи, тропане на крака и одобрително чукане на чаши. Фийби задряма.

Събуди се в тъмното, дочувайки през сън дишането на спящи хора, хъркания, шумолене на слама под телата на спящите. За миг загуби ориентация, после почувства една ръка на гърба си и си спомни.

– Катон? – изшептя едва чуто.

Вместо отговор той я целуна по тила. Тя лежеше по корем, ризата ѝ се бе усукала около кръста, и го усещаше легнал зад нея, чувстваше пулсиращата му ерекция, опряна до седалището ѝ. Протегна сладострасно ръце над главата си, докато тялото ѝ се събуждаше и по кожата ѝ започваха да пробягват тръпки.

Той пхна ръка между бедрата ѝ и започна да я гали, докато тя се отвори за него, гореща и влажна от възбуда. Той спусна ръка под нея, повдигна седалището ѝ и проникна в нея с един силен тласък. Лежеше изтегнат зад гърба ѝ, притиснал се до нея, и двамата се движеха заедно в дълги, бавни тласъци, които я изпълваха цялата. Зъбите му се впиваха лекичко в тила ѝ, в плешките ѝ, а свободната му ръка си играеше с гърдите ѝ.

Фийби зарови лице във възглавницата, за да сподави стоновите на удоволствие, които се надигаха в гърлото ѝ. Съзнанието, че наоколо им

в тъмнината има спящи мъже, като че ли увеличаваше възбудата ѝ. Сякаш това, което правеха на този тесен одър, бе забранено, опасно, сякаш вече не беше законният брачен акт. Тя не можеше да се движи, можеше само леко да се извива, бе пленена от тялото над нейното, притисната до дюшека, можеше само да се прелива във вълните на насладата, които я заливаха с нарастваща сила.

Вълните като че ли започваха дълбоко, дълбоко в корема ѝ, в самия център на нейното същество, и се простираха във все по-разширяващи се кръгове, които поглъщаха всеки инч от нея. Тялото ѝ се изпъваше, стягаше се, овладяно за миг от изключителното усещане, после всичко експлодираше и се разпаднаше и тя хапеше възглавницата, за да заглуши непреодолимите охкания и викове на нечленоразделно удоволствие, които сякаш нямаха край.

Катон притисна силно седалището ѝ към себе си, а ръката, която галеше гърдите ѝ, обхвана тила ѝ и се вплете в разкошната ѝ гъста коса, когато собствената му кулминация запулсира дълбоко в него. Притисна устни към тила ѝ, вкусвайки солта по кожата ѝ, вдъхвайки аромата ѝ, който винаги му напомняше за ванилия. Сякаш никога преди не бе притежавал жена така изцяло, както сега притежаваше Фийби в този тъмен таван, пълен със спящи мъже.

Спяха ли наистина? Мисълта, че може би някой лежи тихо и подслушва заглушените звуци на тяхното любене, упражняваше върху него странен и главозамайващ ефект. Сякаш увеличаваше силата на оргазма му и докато се спускаше от висините на насладата обратно на земята, той се запита какво ли става с него. Той, който никога не губеше самообладание и никога не би си позволил да се саморазкрива, бе открил нещо изключително приятно и възбуждащо в тъмната, непозволена природа на това потайно действие.

Отпускането дойде бавно, той легна до нея и я прегърна. Тя се притисна към него и сви колене; двамата лежаха плътно прегърнати на тясното легло. Пръстите му още бяха вплетени в косата ѝ, а другата му ръка обгръщаше кръста ѝ.

13

– Чувала ли си нещо ново за Мег? – запита Фийби, когато се върна на следващата сутрин.

– Не съм излизала навън – каза Оливия, – но в къщата никой нищо не е говорил, а ако нещо лошо се беше случило, все някой щеше да го спомене. Знаят, че си й приятелка.

– Е, това е все нещо – заключи Фийби. – Но аз още сега ще ида да я видя. Ще дойдеш ли?

Оливия се поколеба.

– Тъкмо съм по средата на един много сложен превод. Ти върви, аз ще т-те настигна.

Фийби се засмя.

– Няма нужда да се откъсваш от книгите си. Само се питам дали искаш да се поразходиш.

– Да, иска ми се, но... – и Оливия отправи поглед към купчината книги на масата в приемната.

– Но ще е друг път – каза Фийби и я целуна бързо.

– Ще д-дойда по-късно – обеща Оливия.

Фийби се надигна на пръсти, за да нагласи новата си шапка пред огледалото над камината. Стори й се, че очите й изглеждат подпухнали, почти сладни, все още светещи от спомена за любенето на тесния одър сред спящите мъже. И в най-необузданите си мечти не бе очаквала нещо подобно от Катон.

Леко усмихната, тя напусна приемната и се запъти към долния етаж. Възнамеряваше веднага да излезе от къщата, но краката й я отне-соха към затворената врата на кабинета на Катон. Без нищо определено – просто й се искаше да го види. Не можеше да устои на подтика. Вдиг-на ръка да почука и дочу два гласа, долитащи от другата страна на вратата. Брайън Море беше при Катон. Малкият коридор в дъното на пред-дверието нямаше прозорци. Ключалката беше достатъчно голяма. В нея нямаше ключ и Фийби виждаше процеждащия се поток светлина, който падаше на тъмния дъбов под пред краката й.

Никога преди не бе подслушвала пред някоя врата. Но сега, без да знае защо, се видя наведена пред вратата, притиснала ухо до дупката. Гласовете им се чуваха съвършено ясно.

– Вчера в главния щаб обсъждахме положението в западната част

на страната – казваше Катон. – Това, че познаваш възгледите на членовете на кралския съвет, би било неоченимо... дори мнението ти, ако не знаеш със сигурност...

– В Оксфорд се тревожат, че западната част на страната като че ли ще се присъедини към Парламента – отвърна Брайън след миг. – Тиранията на кралския наместник там е причинила повече вреди на каузата на краля, отколкото хиляди неприятели.

– Да, чувахме такива неща – отговори Катон със замислена интонация. – И какво предлага кралят по този повод?

– Струва ми се, че ще отзове сър Ричард.

– И ще го замести с...?

Отново настъпи пауза, после Брайън изрече бавно:

– Хоптън, предполагам.

– О – беше отговорът на Катон.

– Задоволих ли любопитството ви, сър? Гласът на Брайън прозвуча весело.

Настъпи още едно кратко мълчание. Сърцето на Фийби прескочи. Тя притисна още по-силно ухото си до вратата.

– Ще разбереш колебанието ни – отвърна Катон. – Още трябва да мислим върху това, което ни каза.

– Ще ви оставя да размисляте и горещо се надявам, че след като поразмислите, ще се убедите в моята искреност... и ще бъдете склонен да убедите и висшето си командване.

За свой ужас Фийби дочу резето на вратата да се вдига. Отстъпи назад в сянката, притиснала ръка към устата си, когато вратата изведнъж се отвори. Брайън излезе в коридора. Погледът му попадна на Фийби, свита до стената. Той затвори вратата зад себе си.

– Я виж ти, какви големи уши сме имали – измърмори той и зъбите му блеснаха в усмивка. – Чухте ли нещо интересно?

Фийби, изплашена, че Катон може всеки момент да отвори вратата, се стрелна покрай него към преддверието, където би могла да има някаква работа. Сложи небрежно крак на първото стъпало на стълбата и опря ръка на парапета, изричайки с внимателно премерен тон:

– Свършихте ли работата си със съпруга ми, сър?

Брайън, все още усмихнат, се приближи към стълбището.

– Много ви бива за конспираторка, Фийби – изрече той меко. – Но няма нужда да подслушвате по вратите. Ще ви кажа всичко, което искате да знаете.

– Искам само да знам какво интересува съпруга ми – отговори

Фийби и се огледа бързо.

Една прислужница излезе от кухнята и се насочи към трапезарията.

– А той, разбира се, не иска да ви го каже – констатира Брайън. – Катон винаги разчита само на себе си... а, и на Джайлс Крамптън – продължи той. – Той върви по собствени пътища. Трябва да се случи нещо необикновено, за да се довери на друг човек освен на Джайлс. Това е негов принцип.

– Значи познавате съпруга ми много добре – каза замислено Фийби.

– О, да, познавам го още откакто ме обличаха в бебешки роклички.

– И той се позасмя. – Много добре го разбирам, Фийби.

– Иска ми се и аз да можех – въздъхна тя.

Още една усмивка пробягна по тънките устни и очите му блеснаха като кафяви диаманти.

– Може да не харесате това, което разберете.

– О, това са вече пълни безсмислици – заяви Фийби с гневно святкащи очи. – И ще съм ви благодарна, ако повече не говорите така пред мене!

– Божичко... щастливец е онзи мъж, който може да вдъхва подобна лоялност – промълви Брайън. – Простете ми, Фийби. Собственият ми опит с лорд Гранвил не ми е дал толкова розова представа за него, колкото е вашата.

Фийби го изгледа със съмнение. Разбираше, че човек може да сметне съпруга ѝ за студен и плашещ. И тя го бе вземала за такъв, преди така неочаквано да се бе влюбила и да бе изпитала страстно желание към него.

– Аз съм негов наследник, Фийби. И ми е болно за отчуждението между нас. Беше неизбежно, когато аз взех другата страна в този проклет конфликт, но сега... сега, когато видях, че Парламентът защитава правата кауза... – И той красноречиво вдигна рамене. – Дадох му жизнено важна информация. И още виждам, че не се решава да ми повярва.

– Да, виждам, че сигурно е трудно за разбиране – съгласи се Фийби. – Но Катон никога не постъпва неразумно. Няма да използва миналите ви грешки срещу вас. Сигурна съм.

– О, да се надяваме – отвърна Брайън. – Да се надяваме. – После се усмихна и бръкна в джоба си. – Щях да забравя. Вчера бях в Банбъри и намерих това в една книжарница. Помислих, че може да ви хареса. – И той ѝ подаде едно томче с кожена подвързия.

– О, стихотворенията на Томас Кеърю! – възкликна Фийби. – Колко мило от ваша страна! Особено ми харесва елегията му за Джон Дън.

– Според мене „Наслада“ е извънредно хубаво – каза Брайън, наблюдавайки я с блеснали очи.

Фийби го изгледа със съмнение.

– Това е много красиво любовно стихотворение – изрече тя след секунда колебание.

– Но малко волнословно – почти сте права – каза той с още по-широка усмивка. – Може би твърде много, за такава невинна чувствителност.

– Аз не съм невинна! – протестира Фийби, усещайки, че той ѝ се подиграва. – Чела съм много, сър.

– О, простете. Не исках да бъда груб – побърза да каже Брайън. – Разбира се, като поетеса вие самата гледате на по-рискованата литература с по-изтънчен поглед отколкото обикновените жени.

– Не знам дали ми се подигравате или не – изтърси Фийби. – Но няма да ме изкарате от равновесие, ето това ще ви кажа. – И тя направи лек реверанс. – Благодаря за подаръка, сър.

Брайън хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

– Простете ми. Не исках да ви обидя. Може би малко се пошегувах, но ви намирам доста очарователна.

Фийби се изчерви.

– Наистина не би трябвало да говорите така. Аз съм омъжена жена.

Тя освободи ръката си и се отдалечи, леко объркана.

Брайън остана да я наблюдава. Разсеяно се почеса по главата. Имаше нещо в нея... нещо неуловимо и същевременно непреодолимо привлекателно. Абсурдно беше да намира тази наивна загубенячка за привлекателна. И много опасно.

Стисна устни. Бе дошъл тук да я унищожи, а не да се люби с нея... колкото и да му бъдеше забавно да украси с рога тая студенокръвна риба Гранвил. Вторият му баща не беше мъж, който да оцени по достойнство трепетната сексуалност на Фийби. Тя самата дали я съзнаваше?

* * *

Фийби побърза да излезе от къщата. Този да не би да се опитва да флиртува с нея? Презрително сви рамене. Никога не би могла да си представи Катон да флиртува с нея или с която и да било. Това беше патетична игра. И толкова необикновена.

Но с това нямаше да отблъсне господин Море, реши тя. Ако тя заиграеше с открити карти, той можеше да ѝ бъде доста полезен. Познанията му за модата например бяха несъмнени. И ако успееше да го накара

да ѝ каже това, което Катон не би ѝ казал, тогава може би щеше да изнепада съпруга си с информирани коментари върху всички въпроси, които го интересуваха.

Разговорът, който бе дочула снощи, например. Катон и Кромуел се бяха спречкали. Ситуацията изглеждаше доста сложна. Разминаване в мненията как да се приключи войната. Това трябва да беше извънредно сериозен проблем. Може би Брайън би могъл да даде известни предложения, ако подходеше дискретно към него.

Фийби вървеше из селото, учудена от тишината. Обикновено в този утринен час особено в такъв хубав ден, във трябваше да има хора да работят в градините си, да къткат пиленцата си, да секат дърва за огрев. Минавайки край „Мечката“, дочу гласове, долитащи през отворената врата.

Бяха мъжки гласове и Фийби не спря. Ако селяните се бяха събрали в кръчмата, нямаше да посрещнат добре влизането на жена. Останалите в селото мъже смятаха жените за недостойни да бъдат посветени в мъжките работи, които наистина бяха толкова важни, че някаква си там жена не би могла да ги схване.

Тази мисъл накара Фийби да изсумти презрително. Достатъчно добре знаеше как селянките успяват да свързват двата края, познаваше жертвите, които правеха за семействата си, безкористието, с което се нагърбваха със собствения си товар и с този на мъжете, затова нямаше никакво време да се занимава с упорито насажданата вяра в мъжкото превъзходство.

Гората беше тиха, снегът отдавна се бе стопил и на Фийби ѝ се стори, че може да усети първия слаб полъх на пролетта. Едно кокиче изправяйте крехката си главичка сред покритите с мъх корени на стара бреза, един фазан излетя от храста край пътеката, натежал от боровинки.

Сърцето на Фийби се ободри, както винаги през това годишно време. Винаги ѝ се струваше, че може да очаква много неща.

Вратата на Мег стоеше отворена, а черният котарак седеше на прага и се миеше. Погледна небрежно Фийби със зеленозлатистите си очи.

– Мег! – Тя проверя глава през вратата. Мег не се виждаше никъде. – Къде е тя? – обърна се Фийби към котарака, който премига и се прозя, изправи се, протегна се, изви гръб и тръгна лениво по пътеката с вирната опашка.

Фийби сви рамене и го последва. Котаракът винаги знаеше къде е господарката му. Едва ли господарка, поправи се Фийби. Другарка беше може би най-точната дума. Котките не признаваха висшестоящи. Добър

пример, може би, помисли тя със същото вдъхновение, което я бе придружавало по пътя ѝ дотук.

Мег доеше една коза в малкия обор. Вдигна очи в радостна усмивка, когато съзря Фийби да се задава след котарака.

– Виж ти, радвам се да видя приятелско лице – каза тя, изстисквайки последното мляко от вимето, изправи се и тупна задницата на козата с небрежно-любвеобилен жест. – Не съм виждала жива душа от последното ти посещение.

– Никой ли не е имал нужда от тебе? – И Фийби я целуна.

– Никой не се е доближавал до мене – отвърна Мег, вдигайки ведрото. – Или всички са здрави като пънове, или още са в плен на слуховете.

– Нищо не съм чувала – каза Фийби. – Баба Спруъл не си беше в градината, когато минах оттам, затова не знам най-новите клоки.

Мег философски вдигна рамене.

– Ела да пийнеш един чай. Много елегантен костюм за езда.

– Нали? – откликна Фийби. – Учудвам се, че ме позна.

– Нямаше да те позная, ако на подгъва нямаше мокро петно и блузата не висеше изпод жакета, ако не ти липсваше едно копче и периферията на шапката не беше вдигната само наполовина – изтъкна Мег.

– Нали знаеш какво казват за такива като мене – оплака се Фийби, натиквайки обратно блузата в колана на полата. – Не мога да задържа дреха в приличен вид повече от една минута. Съмнявам се, че дори Брайън Море би могъл да сътвори необходимото чудо.

– И кой е този джентълмен?

– О, нека ти разкажа всичко за него.

Седнаха в кухнята на Мег, пиейки чай от черен касис, и Фийби започна да развива теорията си, че Брайън Море би могъл да бъде надлежно използван. Щеше да му позволи да флиртува с нея, макар че не можеше да си представи защо той би пожелал да го направи, но той щеше да го направи и тя в същото време щеше да рови в мозъка му. Сигурно би могъл да ѝ разясни някои от военните грижи на Катон, за да може да изненада съпруга си с интелигентни коментари. От това според нея би могло да произлезе нещо наистина хубаво.

Котаракът се бе върнал заедно с тях, но беше неспокоен. Разхождаше се из кухнята, скачаше по масата, по лавицата, отново слизаше на пода. Изведнъж хукна към вратата и тръгна навън по пътеката.

– Отива на лов – забеляза Мег, пълнейки отново чашата на Фийби.

В следния миг котаракът влетя обратно в кухнята, последван от

звук на стъпки по пътеката.

– Фийби... Мег... – Оливия нахлу в кухнята, задъхана и с разрошена коса. – Т-те идват!

– Кои?

Фийби скочи, бутайки чашата си, и чаят се разля на пода.

– Селото... водят „търсача на вещици“ – изрече запъхтяна Оливия.

– Изпреварих ги с няколко минути. Мег трябва да се скрие!

Мег се изправи с целия си доста внушителен ръст.

– Няма да се крия от някакви негодници! – заяви тя.

– Но *трябва!* – настоя Оливия, озъртайки се диво из малката кухня.

Тогава се чуха звуци. Тропот на крака и неясна гълчавя от гласове. Котаракът излетя от колибата с настръхнала козина и вирната опашка и скочи на покрива с възмутено мяукане.

Тълпата се показа край дърветата. Дошло е цялото село, помисли Фийби смаяна и ужасена. Начело бяха мъжете, грабнали колове; зад тях се купчеха жените, някои с бебета на ръце, други с увиснали по полите им деца.

– Оливия! За бога, махай се оттук! – извика тя, преди тълпата да бе стигнала до портата. – Не бива да те открият тук!

Поради някаква причина не ѝ дойде на ума, че това, което не е уместно за дъщерята на лорд Гранвил, ще е погрешно и за съпругата му.

– На тавана при ябълките – каза спокойно Мег. – Върви бързо, Фийби е права. Когато си тръгнат, може би ще успееш да доведеш помощ.

Оливия се поколеба, после се обърна и се закатери по стълбата към тавана.

Фийби и Мег излязоха едновременно от колибата, една до друга, за да посрещнат единни прииждащия прилив.

По средата вървеше едър мъж с тъмно наметало и плоска черна филцова шапка с широка периферия. Носеше дебела тояга, а на кръста си бе окачил голяма кожена торба.

– Това ли е вещицата?

Той спря и посочи Мег с тоягата си.

– Не! – извика Фийби, настъпвайки Мег, за да я накара да не се обажда. – А вие кой сте, сър?

Той излезе напред.

– Аз, добра ми жено, съм „търсачът на вещици“. И съм дошъл тук, за да намеря една вещица.

Гласът му се издигна застрашително в тишината, селяните зад

гърба му се размърдаха и си зашепнаха.

– Не съм ви никаква добра жена! – заяви Фийби ядосано. Единствената ѝ надежда беше да стресне този мъж и обкръжението му със своя ранг. – Аз съм лейди Гранвил и съпругът ми е представител на закона в това село.

– Да, истина е – каза един от мъжете начело на селяните.

– Съвършено вярно. И ти би трябвало да бъдеш по-умен и да не се забъркваш с тази глупост, Бил Уотсън! – насочи пръст към него Фийби.

– Мълчете! – прогърмя „търсачът на вещици“. – Аз съм упълномощен да търся вещици из цялата страна. И никой няма да ми попречи да върша тази богоугодна работа.

– Къде е викарият? – запита Фийби. – Предполага се, че той трябва да се занимава с богоугодните работи.

– Викарият даде благословията си. Дяволът е сред нас и трябва да бъде изгонен – раздаде се дълбокият глас на „търсача“. – Ти, жено, ще стоиш настрана и ще ме оставиш да си върша работата.

– Как ли пък не!

И Фийби застана пред Мег с ръце на кръста. Мег стоеше мълчаливо, като че ли възприемайки тактиката на Фийби. Самата Фийби нямаше представа дали естественият ѝ авторитет като съпруга на Катон ще има някаква тежест пред разярената тълпа. Но само това ѝ оставаше, ако те откажеха да си спомнят, че им е приятелка.

„Търсачът на вещици“ изведнъж измъкна нещо от кожената си торба. Беше дълга тънка игла.

– Подушвам не една вещица, а две – изрече той. – Хубаво направихте, добри хора, че ме повикахте.

– Дано дяволът те отнесе право в ада! – изкрещя Фийби, без да знае дали от ужас или от гняв.

Не можеше да повярва, че това се случва, но знаеше, че хората из цялата страна твърде често преживяват този кошмар. „Търсачът на вещици“ се обърна с лице към тълпата.

– Чухте, че тя ме прокле. Чухте, че призова дявола. Хванете ги и двете. Ще ги бодем и ще намерим белега на дявола.

– Само да ме пипнеш, ще отговаряш пред лорд Гранвил. Фийби вдигна ръце, сякаш това можеше да спре тълпата, която бе започнала да се приближава към двете жени.

Поколебах се и тя за миг се обнадежди. Но „търсачът на вещици“ знаеше как да командва тълпата.

– Ако няма белег, значи няма от какво да се страхуват. Само

виновните отказват да се подложат на изпитанието. Ще продължите ли да живеете с дявола сред вас и да гледате как децата ви умират, реколтата загива, животните падат мъртви на място?

– Не... не... никакъв дявол! – извика една жена отзад. Беше жената, чието дете бе умряло. Тя си проби път с изкривено от ярост лице, с помътени от скръб очи. – Тя уби детето ми – и посочи към Мег. – Прокле го и детето ми умря. – И жената заплю Мег в лицето.

Това беше сигнал за останалите. Те обкръжиха Фийби и Мег. Сграбчиха ръцете на Фийби, извиха ги зад гърба ѝ и вързаха китките ѝ с въже. Тя започна да ги ругае с всички изрази, които някога бе чувала в задния двор и конюшните.

Колкото грубо се отнесоха с Фийби, два пъти по-жестоко беше държанието им спрямо Мег. Докато я вързваха, върху нея се сипеха удари и ритници. Изведнъж се разнесе пронизителен писък, който наистина прозвуча като дяволски вик, и една черна топка се метна, съскайки, с извадени нокти върху един от мъжете, които вързваха Мег.

Той изкрещя, когато ноктите на котарака се впиха в гърба му, а „търсачът на вещици“ измуча доволно:

– Таласъм! – извика той – Няма нужда от игли. Ще топим вещицата.

– Да, натопете вещицата... натопете вещицата.

Когато тълпата поде хорowo този вик, котаракът се отскубна и скочи отново на покрива. Мярна се за секунда на плочите, после изчезна в тъмните сенки.

Фийби си пое дъх едва-едва.

– Не можете да топите вещица, без да сте намерили белег – извика тя в отчаяние. – Не е позволено. Знаете, че не можете.

Гледаше само да спечели време. Ако трябваше да изтърпят процедурата на боденето, така да е. Но когато хвърлеха Мег в ледената река с китки, вързани за глезените, тя щеше да се удави. Ако задържеше дъха си и изплуваше, щяха да я изгорят като вещица. Нямаше спасение, освен може би чудо. Но докато имаха още време, възможно беше да се случи и чудо.

– Да, тя е права – изрече бавно Бил Уотсън. – Трябва да постъпим според закона и обичая. Иначе няма да е правилно.

Разнесе се одобрителен шепот и след миг размисъл „търсачът на вещици“, сякаш съобразявайки се с настроението на тълпата, каза:

– На мене ми е все едно. Подушвам вещици, но щом искате доказателство, ще го имате. Докарайте ги.

Той тръгна през тълпата, която се разстъпи пред тоягата му като Червено море пред Мойсей. Хората обградиха Мег и Фийби и ги пове-доха след високата му фигура.

Фийби се препъваше, мислейки не за собствените си наранявания, а за тези на Мег. Лицето на Мег беше цялото в драскотини и синини. Рок-лята ѝ беше скъсана, разкривайки гърдите ѝ, но изражението на лицето ѝ бе мрачно и решително. Тя нямаше да покаже и най-малък признак на страх пред тези негодници.

Оливия гледаше от тавана как процесията се отдалечава. После се спусна стремглаво по стълбата. Ножът на Мег лежеше до дъската за хляб на масата и тя го грабна. Нямаше представа как ще го използва, но се почувства по-добре от това, че имаше оръжие.

Нахлупи качулката ниско над лицето си и тръгна след тълпата, тичайки през гората успоредно на пътеката, докато се изравни с похитителите. Погълнати от вълненията, те не усетиха как към тях се присъедини една нова фигура, плътно увита в наметало.

Закараха ги сред диви викове в селото, на поляната, където стояха колове за връзване на добитъка и колът за бичуване.

– Къде е клисарят? – запита Фийби в последен опит да предотврати този ужас. – Не можете да вършите тази работа без клисаря.

Настъпи моментно колебание.

– Не можете и без мировия съдия – продължи тя нападателно. – Пратете за съдията.

– Съдията няма какво да прави в дело срещу вещици – заяви гръмогласно „търсачът на вещици“. – Съблечете я и я вържете на кола за бичуване.

Той пристъпи към Мег, готов да откъсне яката на вече съдраната й рокля, и нададе тържествуващ вик.

– Аха! Тя носи змийски зъб на врата си. – Той сграбчи тънкия конец, на който бе нанизан изваденият от Фийби зъб, скъса го и го размаха пред тълпата. – Вижте, змийски зъб.

– Не се прави на глупак! – извика Фийби. – Това е собственият й зъб. Аз сама й го извадих.

– Вещиците се защитават помежду си – изрева триумфално „търсачът“.

Хората се развикаха и Фийби усети как я връхлита ужасът, който толкова време бе успявала да държи под контрол.

Двама мъже се спуснаха към Мег, за да я заведат към кола за бичуване, и Фийби отчаяна затвори очи. Когато „търсачът на вещици“ започнеше да бодне голото тяло на Мег с дългите си игли, търсейки белега на дявола, щеше да го намери. Нито инч от кожата й нямаше да остане недокоснат, щеше да опипа и най-интимните й места. Щеше да бодне всички малки петънца и те щяха да кървят, но в края на краищата щеше да намери някое, което да не кърви. Този „търсач на вещици“ непременно щеше да намери тук вещица, но преди това щеше да изнесе хубаво представление за тълпата.

Фийби, също както и Мег, знаеше, че „търсачите на вещици“ използват игли с прибиращ се връх. В един момент, когато тълпата бѐдеше достатъчно обработена, щяха да вземат именно тази игла и при бодването нямаше да излезе кръв. Фанатичната им любов към професията, ако това можеше да се нарече така, позволяваше всякакви измами. И

Фийби знаеше, че този „гърсач на вещици“ беше тъкмо такъв. Скоро щеше да дойде и нейният ред. Но за момента не й обръщаха внимание, след като я бяха оставили с вързани на гърба ръце. Всичките й сетива се бяха устремили към Мег, която гълпата закриваше от погледа ѝ.

Оливия се отдели от навалицата. Същето на Фийби подскочи, когато я видя. Оливия като че ли се отдалечаваше нехайно, сякаш сцената вече не я интересуваше. Няколко глави се обърнаха към нея, но тогава „гърсачът“ нададе вик и гълпата се втурна напред, жадна за зрелище.

Оливия се промъкна зад Фийби. Коленичи, за да се скрие зад нея, и започна да реже вървите с тъпия кухненски нож, изплашена, че може да пререже и ръцете ѝ. Фийби затаи дъх и отпусна ниско глава, сякаш в отчаяние, леко разкрачвайки крака, за да осигури повече прикритие за Оливия. Последната връв отскочи срязана.

– Бягай! – изшептя Оливия. – Преди да са свършили с Мег.

– Не мога да я оставя.

Фийби знаеше, че губят ценно време, но краката ѝ като че ли бяха вкопани в земята.

– Тук н-не можеш да ѝ помогнеш с нищо!

Фийби разбра, че тя има право. Обърна се и двете побягнаха към тесните парцели покрай главната улица. Очакваха всеки миг някой да нададе тревожен вик, но интересът към Мег и „гърсача“ беше достигнал кулминацията си и всички очи бяха приковани към дългите игли, които се впиваха в плътта на Мег.

Стигнаха до пресечката при църквата и спряха задъхани.

– Какво можем да направим? – запита Фийби, превивайки се на две, за да си поеме дъх. – Трябва да спасим Мег. – Погледна отчаяно към селската поляна. – Боже господи! Какво можем да направим?

– Ако я потопят, ще се удави! – изрече с мъка Оливия. – Да повикаме помощ? Да потърсим б-баща ми?

– Няма време – възрази Фийби; чувстваше се зле, изтощена и оглупяла.

Откъм поляната се дочу силна врява, Фийби и Оливия настръхнаха от тържествуващия вик.

– Тя има белег... белегът на дявола. Натопете вещицата... натопете вещицата.

Гълпата се разстъпи пред „гърсача на вещици“, размахал дългата си игла. Едва тогава забелязаха, че другата жертва липсва.

– Къде е другата вещица? – запита той заплашително. Хората си зашепнаха и стана ясно, че поданиците на лорд Гранвил са започнали да

размислят дали да преследват съпругата му.

„Търсачът на вещици“ се опита отново да ги въодушеви, но сега, когато лейди Фийби вече не беше пред тях, не им беше до втори рунд на изпитанието с игли. Имаха една вещица, не им трябваше втора, особено такава с ранга на лейди Фийби.

Обърнаха се отново към Мег, която лежеше свита на земята, и отново се разнесе викът „Натопете вещицата!“

– Трябва първи да стигнем до реката. – Фийби не можа да измисли друго. Щом стигнеха до брега, може би щеше да получи вдъхновение. – Ние сме по-бързи от тълпата.

Обърна се и побягна по уличката, през църковния двор и към полето.

Полето се спускаше под наклон към брега, където Брайън Море се бе установил с коня си, целейки се в ято зеленоглави патици, които хрътките на Катон бяха вдигнали от убежището им.

Брайън стреля и една патица тупна долу; синьозелената ѝ гръд проблесна под слънчевите лъчи. Кучетата хукнаха да я донесат и тогава Брайън зърна двете фигури, които тичаха през полето към него.

– Я виж ти какво сме имали тук – каза си той тихо, пъхвайки пушката в калъфа на седлото.

Нещо не беше наред.

– О, имате кон! – възкликна Фийби, когато дотича до него, последвана от Оливия. – Слава на бога! Нищо не можем да направим без кон.

– Да, трябва да ни помогнете! – прибави Оливия и му хвърли свиреп поглед.

– Водят приятелката ни към реката, искат да я топят като вещица – заобяснява несвързано Фийби. – Трябва да ги настигнете, да я вземете на коня и да я откарате на безопасно място.

– Трябва да направя *какво?* – Брайън я загледа невярващо. – За какво, по дяволите, говорите, Фийби?

– Не намесвайте дявола! – викна Фийби. – Вече достатъчно се е забъркал. О, чуите, те идват. – Тя сграбчи отчаяно юздата на коня му, свършено забравила, че я е страх от коне. – Трябва да го *направите*. Преварете ги, особено „търсача на вещици“, и вземете Мег. Разбирате ли?

– Не съвсем.

– О, не ставайте глупав! – възкликна Оливия и тупна нетърпеливо с крак.

Врвата се приближаваше. Брайън погледна към Фийби; в очите му се таеше пресметливо пламъче. Ще му бъде ли от полза да я подкрепи в

лудорията, която е предприела?

Вероятно, реши той. Услугите, на които се разчита, могат да бъдат използвани. Обърна коня към тълпата, втурнала се към тях.

Веднага видя жената, която влачеха, и високата фигура на „търсача на вещици“, който вървеше начело. В очите му Брайън съзря пламъка на фанатика. Беше срещал такива и преди. И тях можеше да използва.

– Къде да я заведа, след като я взема?

Той се размърда на седлото, подръпвайки юздите. Конят запръстърпя на място, предусещайки, че скоро ще стане нужда от него.

– В имението – каза Фийби. Двете с Оливия се бяха скрили зад Брайън, за да не ги види тълпата. – Господ знае какво са й направили тия копелета. Ще й трябва лекар. *Побързайте!*

– Трябва да вземете и Фийби – напомни Оливия. – Те я изпуснаха. А когато изпуснат Мег, може пак да хванат Фийби.

– Взели са ви... вас, лейди Гранвил... за вещица!

Брайън подсвирна през зъби. Почти изпита съжаление към Катон.

– Не се тревожете за мене! – извика Фийби отчаяно. – Спасете Мег, преди да са я удавили!

Брайън й хвърли мигновен поглед. После се отправи към „търсача на вещици“.

Мъжът сякаш замръзна, когато огромният пъстър жребец препусна към него, а изпод копитата му заизхвърчаха огромни буци пръст. Изведнъж той видя животното да се изправя на задните си крака над него, зърна белия му корем и лъскавите подкови, надвиснали застрашително над главата му. Той се хвърли настрана, но закъсна и падна с болезнен вик, когато едното копито го удари в рамото. Тълпата за миг замря смаяна, но когато конят отново се изправи на задните си крака, всички се разбягаха и Мег остана сама, гола и омотана във въжета.

Тя вдигна глава, когато конят се изравни с нея. Брайън се наведе с изваден меч и преряза въжетата, които стягаха китките й.

Мег нямаше нужда от подканване; скочи на стремето му, хващайки се за подадената ръка. Брайън я настани на седлото пред себе си и препусна под воплите на вече оствестилите се селяни.

– Скачайте – каза той на Фийби, подавайки й ръка.

Тя се хвана и подскочи, опитвайки се да стигне ботуша му.

– Мег... Мег... зле ли си ранена?

Тя се опита да стигне до Мег през Брайън.

– Стой мирно, момиче! – заповяда той, когато конят му изпръхтя.

Фийби дръпна ръка, борейки се със страха си, когато конят

препусна напред.

– Идвам след вас! – извика Оливия.

Бе хванала кучетата за нашияниците, за да ги задържи да не хукнат покрай брега.

Фийби се държеше здраво за колана на Брайън, докато конят отнасяше ездачите си през полето, по-далече от реката.

Вягърът свистеше в ушите ѝ, тя не можеше да си поеме дъх, за да говори, а беше и твърде уплашена, за да пусне колана на Брайън и да протегне успокоително ръка към Мег. Беше студено, слънцето почти не топлеше. Мег сигурно замръзваше; а и зъбите на самата Фийби тракаха, но това беше по-скоро от закъснял страх, отколкото от студ.

* * *

Катон тъкмо се бе качил на коня си пред къщата, приготвяйки се да отиде в главния щаб, когато конят на Брайън долетя в галоп откъм чакълестия насип.

Катон не можеше да повярва на очите си. На седлото пред Брайън седеше гола жена, а зад него се бе свила Фийби, с побеляло лице и стиснати зъби.

Брайън дръпна юздите така неочаквано, че конят подскочи, вдигна се на задни крака и Фийби едва не излетя през задницата му. Тя успя да се спаси навреме, скочи настрана и се приземи сравнително благополучно на краката си.

– Катон... милорд... „търсачът на вещици“ дойде. Хванаха ни и ужасно нараниха Мег.

Зъбите ѝ непрекъснато тракаха и Катон едва успяваше да различи думите.

Той слезе от коня си и автоматично обгърна раменете ѝ, когато тя се хвърли към него. Огледа се, търсейки кой ще му даде смислено обяснение.

– Какво става, Брайън?

Брайън слезе от коня почти нехайно.

– Бях достатъчно наблизил, за да се притека на помощ, милорд. „Търсачът на вещици“ беше повел тълпата към реката. Бяха хванали тази жена...

– Която ще е много благодарна, ако някой има приличието да ѝ даде нещо да се покрие – намеси се Мег с остър глас.

– О, Мег, как можах да забравя. Вземи това. – Фийби се изтръгна от ръката на Катон и свали наметалото си. Подаде го на Мег. – Много ли те

нараниха? – запита тя загрижено. – Не можеш нищо да направя...

– Струва ми се, ти направи всичко, което трябваше – обади се отново Мег, увивайки се в наметалото на Фийби. – Не ме давиха в ледената река, нали?

Тя се опита да се усмихне, но устата ѝ се бе вкочанила и по тялото ѝ пробягваха силни тръпки.

– Коя е тази жена? – запита Катон.

– Аз сама мога да отговоря, лорд Гранвил – заяви Мег с невероятно твърд тон. – Онова копеле, „търсачът на вещици“, не ми е изтръгнал езика. Тук наоколо ме познават като госпожа Мег, лечителката.

Катон започна да схваща. Фийби бе казвала, че има такава приятелка в селото. Приятелка, с която бе забранил да се среща.

Жената изглеждаше едва жива, увита само в наметалото на Фийби.

– Елате, трябва да се стоплите.

Той я свали от седлото, но когато я сложи на земята, коленете ѝ се подкосиха и тя щеше да падне, ако той не я бе подхванал.

– Ей ти там! Войникът! – Той повика един от войниците, които наблюдаваха сцената с нескривано любопитство. – Внеси госпожа Мег в къщата. Кажете на госпожа Бисет да се погрижи за нея.

– О, спасили сте се! – извика Оливия, нахълтвайки в двора, след като беше минала през фермата на имението. Двете хрътки тичаха пред нея. – Мег много ли е зле?

Тя дишаше учестено, лицето ѝ бе побеляло, а устните толкова бледи, че изглеждаха почти сини.

– Оливия! Какво се е случило? Болна ли си? – Катон изгледа разтревожено дъщеря си. – Кажете ми какво става.

Той бе предал Мег на войника и се наведе, за да хване студените ръце на Оливия.

– О, толкова беше страшно – изхлипа Оливия. – Бяхме в к-колицата на Мег, когато „търсачът на вещици“ д-дойде за нея. Хванаха и Фийби, затова трябваше да я спася, когато я бяха вързали на кола за бичуване на поляната, но не можахме да спасим Мег да не я бодат с иглите и тогава... тогава... – Оливия се поколеба за секунда. – Брайън беше при реката и ги пресрещна с коня, и спаси Мег.

Катон слушаше задъханото обяснение с учудване, примесено с ярост.

– Вързана на селската поляна? – почти изрева той. Жена му вързана на селската поляна! Пусна ръцете на Оливия и се обърна към Фийби.

– Моля те... не беше за дълго – каза Фийби, снишавайки се от звука

на гласа му. Не би могла да понесе гнева му... не сега. Трепереше и коленете ѝ се подгъваха; сега вече нуждата да се действа бе отминала.

– Наистина не беше за дълго – изрече тя с умоляващ глас. – Трябва да се погрижа за Мег.

Обърна се и понечи да последва войника в къщата. Катон стисна ръката ѝ в желязна хватка.

– Никъде няма да ходиш, докато не ми обясниш какво става тук. Нищо не разбирам.

– Фийби не беше виновна, сър – намеси се пламенно Оливия. – Наистина н-не можете да я обвинявате. Тя беше толкова смела. Хванаха я, защото се опита да защити Мег.

– Хванали са те *като вещица!*

Най-накрая Катон разбра. Стисна раменете на Фийби и за секунда ѝ се стори, че ще я раздруса пред всички.

– *Казах* ти какво ще стане. *Казах* ти, че ако не направиш нещо...

Гласът ѝ се задави от сълзи и тя притисна ръка към гърлото си, впивайки в него неестествено блесналите си в ярост очи.

– Ела с мене!

Той я пусна и тръгна към вътрешността на къщата, Фийби се поколеба, после тръгна след съпруга си. Той се отправи към кабинета си, отвори вратата и я подкани да влезе.

Беше побеснял. Тръшна вратата така, че цялата се разтърси.

– Какво имаш да кажеш? – запита той, насочвайки се към голямото бюро.

– Казах ти какво ще стане. Казах ти за слуховете и че несправедливо обвиняват Мег. Ако по-рано се беше застъпил, нещата нямаше да стигнат дотам. Ако ме беше послушал, вместо да говориш за правосъдие и неблагоприятна репутация, тези неща нямаше да се случат. – Гласът ѝ потрепна, някъде дълбоко в нея се надигна гадене. – *Не можеш* да ме обвиняваш! – изкрещя тя, вдигайки отново ръка към гърлото си, сякаш можеше с това да облекчи стягането, което не ѝ позволяваше да говори.

Катон я изгледа невярващо.

– Обвиняваш *мене* за тази бъркотия?

Още държеше в ръка камшика си за езда и изплющя яростно с него по бюрото.

– Да, защото не искаше да ме чуеш! Ти си мировият съдия; никой няма да посмее да не ти се подчини. Казах ти, че те ще доведат този... това *въплъщение на дявола* в селото, а ти не поиска да ме чуеш. *Ти просто не искаше да чуеш.*

– Изрично ти забраних да имаш нещо общо с тази жена.

– И наистина ли смяташе, че ще се подчиня? – нападна го Фийби. – Когато беше изпаднал в такава ужасна *грешка!* Как би могъл да очакваш да изоставя приятелката си? Ти самият не би постъпил така!

Катон изведнъж заговори с тих и студен глас.

– Мислиш ли, че ще допусна съпругата ми да бъде поставена на едно равнище с някаква селянка с лоша репутация? Виж се какво си направила със себе си! – И той махна презрително към разкъсаната ѝ и изпоцапана дреха. – Изложила си се на мръсни ръце и на публично унижение там на селската поляна! Ти си *моя съпруга!* Нямах ли гордост? Погледни се. Никога не съм виждал нещо по-страшно. И не стига, че ти самата си се изложила, ами си въвлякла и Оливия в това.

Всяко натъртено изречение биваше подчертавано от удар с камшика по бюрото.

Фийби нямаше нужда да се поглежда. Много добре знаеше какво представлява.

– Оливия сама взе решение – изтъкна тя. – А аз нямах друг избор, освен да направя това, което направих, и не разбирам защо ти не можеш да го разбереш. *Трябваше* да защитя Мег. Обвиниха я, че носи змийски зъб, но това беше същият зъб, който ѝ бях извадила преди няколко дни. *Казах* ти за него. Мег го носеше на шега, един вид талисман срещу зъбобол. А котаракът не е никакъв таласъм, ами си е най-обикновен черен котарак.

Сега Катон за пръв път чу за котарака, макар да си спомняше, че и преди е чувал за зъба. Но това нямаше никакво значение.

– Твоите извинения не ме интересуват. Не знам какво да правя с тебе. Отказваш да уважиш молбите ми; пренебрегваш изричните ми заповеди; втурваш се презглава във всяка изникнала ситуация. Никога не мислиш, преди да направиш нещо, преди да кажеш нещо. Увеличаваш всички в импулсите си. Не мога да си представя какво ме е накарало да сметна, че ще бъдеш подходяща съпруга. Пълна загадка е как изобщо не приличаш на сестра си, след като имате едни и същи родители. Но ти не притежаваш нищо от достойнството на Даяна, от нейната грация, от вроденото ѝ чувство за благоприличие. У тебе няма дори следа от изтънченост, от разбиране кое е уместно. Можеш ли да си представиш сестра си да прави нещо толкова безобразно?

И продължи в същия дух. Фийби стоеше втрещена, а когато всичко свърши, тя се обърна и избяга от кабинета.

Катон тръгна след нея, викайки Джайлс Крамптън, който изникна

на момента. Бе очаквал да го повикат, след като бе разбрал потресаващата причина за тази също толкова потресаваща сцена пред вратата на имението. Лорд Гранвил нямаше да допусне простолюдието да се разпоглежда в подопечния му юридически район.

– Арестувай онзи шарлатанин и нареди да го изгонят с камшик на пет мили извън границите на селото. И добре се погрижи цялото село да види. После ми доведи викария. Това е негова работа. А ако се намерят някакви водачи на тълпата, арестувай ги и ги хвърли в тъмницата.

– Да, сър. Веднага, сър.

Джайлс отдаде чест и хукна да изпълни заповедта на господаря си.

Фийби бе побягнала нагоре по стълбите, надявайки се Оливия да не я чака. Сега не можеше да говори с никого. Дори не можеше да се застави да иде при Мег. Нямаше сили да цери нечий други рани освен своите собствени. Хлопна вратата на спалнята зад себе си и се хвърли на леглото.

Лежеше по лице, когато някой почука на вратата.

– Върви си! – извика тя с пресипнал глас. Но резето се вдигна и вратата се отвори.

– Извинете ме, но си помислих, че може да ви помогна.

Брайън влезе в стаята, оставяйки вратата широко отворена.

Ако някой дойдеше, не биваше да заподозре, че тук има някакви тайни.

– Може ли да вляза?

– Май вече сте влезли – каза Фийби и седна на леглото. По лицето ѝ имаше бразди от сълзи, очите ѝ бяха зачервени и подути, красивият някога костюм за езда беше раздърпан и изцапан. – Но моля ви, идете си.

– Бяхте много смела тази сутрин – каза Брайън, без да обръща внимание на думите ѝ. – И аз знам, че лорд Гранвил може да бъде много суров. Не би могъл да разбере онова, което сте направили за приятелката си. Повярвайте, съчувствам ви. И аз много пъти съм изпитвал остротата на езика му.

Той внимателно положи ръка на рамото ѝ.

– За съжаление, не е в природата му да прощава.

– Той ще разбере, когато му обясня... когато не е толкова ядосан – каза Фийби, свивайки рамо, за да отмахне ръката му.

– Може би има начин да спечелите отново благосклонността му – произнесе замислено Брайън. – Някакъв начин да го накарате да забрави тазсутрешните събития... да забрави този ужасен удар, нанесен на

гордостта му.

Фийби премигна, но не каза нищо. Потърси кърпичката, пъхната в ръкава, но като не я намери, отри влажния си нос с opakото на дланта.

– Може ли? – Брайън ѝ подаде собствената си снежнобяла кърпичка, поръбена с дантела.

– Благодаря. – И Фийби издуха силно носа си.

– Не... не, задръжте я, настоявам – побърза да каже Брайън, когато тя понечи да му върне вече изцапаната негова собственост.

– Щом сте сигурен. – Фийби я сви на топка и я напъха в ръкава си.

Изглежда го замислено, с вече изсъхнали очи. Тази сутрин ѝ бе оказал неоченима услуга. Спасяването на Мег само по себе си беше геройство.

– Какво предлагате?

Брайън сви вежди, поглаждайки устни с върховете на пръстите си.

– Не знам, но има нещо, което дочух... нещо, което може да причини неприятности на Катон от страна на висшето му командване, ако не съумее да го предотврати. Не знам дали има начин... Но не, как бихте могли да направите нещо, за да му помогнете в това?

– Не мога да кажа, ако не ми кажете нещо повече – разпали се тя. – Впрочем, какво бихте могли да знаете за висшето командване на Парламента?

– Ще се учудите – отвърна той сухо. – Но ако не искате помощта ми... – И той се обърна да си върви.

– Не съм казала това – пресече го Фийби. – Просто не съм сигурна как точно можете да ми помогнете.

Той се обърна отново към нея.

– Е, като за начало, накиснете две парчета в отвара от лайка и ги подръжте на очите си, докато подутото спадне. После си облечете една от вашите елегантни рокли, срещете косата си така, както ви показях, и се явете пред съпруга си, все едно нищо не се е случило. Ако изглежда те виновна, той ще продължи да ви третира като виновна. Трябва да се държите малко по-дръзко.

Фийби го слушаше, навела глава на една страна. Този съвет ѝ се видя доста разумен. Тя не се срамуваше от постъпката си.

– Може би – отбеляза.

Брайън се поклонил с ироничен проблясък в очите.

– Винаги на вашите услуги...

Вратата се затвори безшумно зад гърба му.

Фийби седна на леглото със смръщени вежди, впила поглед в скута

си, и подсмръкна, за да прочисти носа си. Имаше смисъл в казаното от Брайън. Но как би могло всичко пак да бъде както преди? Презрителните думи на Катон шумяха в ушите ѝ като ято разгневени стършели.

Той не я обичаше. Дори не я харесваше. Не можеше да я понася. Тя го отвращаваше. Не беше казал нищо подобно, но Фийби знаеше, че именно тази истина се крие зад тирадата, зад унизителното сравняване с Даяна.

Сълзите потекоха отново и тя силно прехапа долната си устна. Нямаше да се разплаче.

Под прозореца се разнесе тропот на копита; това разнообразие бе добре дошло за нея. Тя се смъкна от леглото, за да погледне. Джайлс Крамптън заедно с един кавалерист бе застанал пред входната врата пред отряд конници от милицията на Катон, строени в полукръг. Между Джайлс и кавалериста стоеше викарият с развявани от ветреца черни поли и плющящи от силните му жестове широки ръкави. Не изглежда доволен, помисли Фийби с мрачно задоволство.

Докато ги наблюдаваше, Катон излезе от къщата, облечен във войнишкия си кожен жакет, препасал меч на хълбока си, с късо наметало на раменете. Въпреки мизерното си настроение, когато го видя, Фийби усети познатото пулсиране в корема. После зърна изражението му, когато той се обърна към викария, и по гърба ѝ полазиха тръпки. Не би искала в този момент да бъде на мястото на викария.

Не чуваше какво казва Катон, но виждаше ефекта от думите му. Самоувереното изражение на викария се смени с отбранително държание, в което се прокрадваше страх, и накрая той рухна под съкрушителното красноречие на маркиза.

Катон поне я защитаваше пред хората. И сигурно сурово щеше да се разправи с „гърсача на вещици“. Селото никога нямаше отново да поеме правосъдието в свои ръце. Фийби потърси успокоение в тази мисъл, но усещането, че е предадена, беше също толкова остро, колкото и иглите на „гърсача“. Хора, на които беше помагала, хора, които смяташе за свои приятели, се бяха обърнали срещу нея със сляпа отмъстителност. Още чувстваше ръцете им, докато ѝ връзваха китките. Много време щеше да мине, преди да забрави... много време, преди отново да иде сред тях с предишното доверие.

Накрая, след като даде отсечени заповеди на кавалериста, който държеше викария, Катон се качи на коня си. Раменете на викария хлътнаха; главата му клюмна на гърдите, когато кавалеристът го поведе. Джайлс също се качи на коня си. Катон вдигна ръка, облечена в

ръкавица, и даде сигнал за тръгване.

Фийби наблюдаваше как кавалкадата се изкачва по склона с лорд Гранвил, яздещ начело. Очите ѝ засмъдяха и тя се извърна от прозореца с безпомощен жест. Толкова и успя да му се покаже красива и дръзка...

15

– Тази война вече не е срещу съветниците на краля – заяви Кромвел. – Тя започна заради тях. Преди пет години вярвахме, че щом кралят се освободи от егоистите, които му дават лоши съвети, ще започне да управлява в името на истината и справедливостта. Но всички знаем, че вече не воюваме за това.

Думите излитаха от устата му, придружени с пръски слюнка, и той спря, за да отпие от чашата си с вино. Никои не го прекъсна.

– Воюваме заради самия крал – продължи той, след като остави небрежно чашата на масата. – Кралят никога няма да управлява справедливо. Той винаги ще се обгражда с мъже, чиито съвети иска да чува. Никога няма да се отклони от убеждението си, че има божествено право да управлява и че всички, които се усъмнят в това право, са предатели и мястото им е в ада.

Той огледа втренчено мрачните лица, насядали около дългата маса във фермерската къща. Погледът му се спря на едно лице.

– Гранвил, още ли смяташ, че задачата ни в тази война е да върнем един реформиран крал на престола, който той е обезчестил? Трябва ли още веднъж да му дадем правото да управлява поданиците, които третира и винаги е третирал с такова неуважение?

Тонът му беше горчив и сърдит.

Катон вдигна глава и обърна съсредоточения си поглед към главнокомандващия.

– Може би все още храня надежди, че кралят може да бъде вразумен – изрече той бавно, с почти отсъстващ тон. – Вероятно това са глупави надежди, но ще ги поддържам, докато мога.

Разнесе се ропот, чуха се противоречиви възклицания. Вече зачервеното лице на Кромвел потъмня.

– Ако не си с нас, си против нас – заяви той. Катон поклати глава с пренебрежително изражение.

– Знаеш, че не е така, Оливър, и няма да спечелиш нищо, ако направиш врагове от приятелите си.

Бутна стола си назад и стана.

– Имам да командвам милиция. Ако седим така и разискваме такива въпроси, вместо да воюваме, никога няма да излезем от тази задънена улица и страната ще има основание да повярва, че нямаме интерес да

приключим войната. Хората вече си шепнат, че някои от нас воюват просто заради силата и влиянието, които получаваме от войната.

Той грабна наметалото си и излезе като вихър от огромната зала, оставяйки след себе си разбунен кошер.

* * *

Катон бе говорил без обичайния си такт и напълно го съзнаваше. Кромуел навярно бе приел лично последната му забележка, но търпението на Катон вече беше изчерпано. Бе дошъл в главния щаб, след като бе изгонил викария от енорията му, не можейки да забрави образа на Фийби, очите ѝ, пълни с болка и скръб от преживяното предателство, когато бе изливал върху нея гнева си, породен от страха. Тя изглеждаше като ранена сърна. Знаеше, че се бе държал дивашки. Бе отприщил един необуздан гняв, а толкова мразеше да излиза от кожата си. Но кой би могъл да го обвини? Кой мъж би гледал равнодушно как съпругата му бива позорно изложена на селската поляна... кой би могъл да си представил какво е щяло да ѝ се случи?

Кой мъж със съпруга като Фийби не би подлудял, питаше се той мрачно, докато се качваше на коня си в двора пред конюшните. Само да можеше да зачене... едно дете би я привързало на място, би обърнало мислите ѝ към нещо друго, а не към тази безумна и импулсивна нужда да снове насам-натам из околностите и да предлага помощта си на всичко живо.

Тази мисъл му бе толкова мъчителна, че предпочете да не се съсредоточава върху нея. Достатъчно зле беше, че има под покрива си Брайън Море, чието присъствие всяка минута му напомняше какво би станало, ако Фийби излезеше безплодна.

– В Уудсток ли се връщаме, милорд? – запита Джайлс Крамптън, сякаш идеята никак не му харесваше.

Катон вдигна очи към небето; денят още не бе свършил. Трябваше да направи нещо. Нещо, за да проясни главата си, да си възвърне равновесието.

– Не веднага, Джайлс. Ще направим малко разузнаване. Да подплашим хората на краля.

Джайлс засия, обърна се и изрева през рамо новината на малката група от милицията на Гранвил, която бе придружила своя лорд до главния щаб.

Катон вдигна ръка, давайки знак за тръгване, и малката кавалкада препусна към главния път.

– Значи, към Оксфорд ли отиваме? – изравни се Джайлс с него.

– Да, но няма да влизаме в града. Връщаме се в Уудсток, но ще си държим очите отворени за някое случайно забавление.

Джайлс измуча утвърдително, макар че би предпочел да тръгне направо към щаба на роялистите, вместо да го заобикаля. За късмет, преди да наближат горите около Уудсток, не срещнаха нито роялисти, нито кромуюелисти. Вечерницата изгряваше на ясното небе; Катон дръпна юздите и се вслуша напрегнато в звуците на падащата вечер.

– Жената, дето я набедиха за вещица, нейната колиба е ей там и гората – каза Джайлс, сочейки с камшика си. – Няма да е лошо да надникнем, да видим дали не е ограбена или нещо такова.

Като нямаше какво да прави, Джайлс реши сам да си намери някаква работа.

Катон кимна. Беше любопитен да види къде прекарва толкова време Фийби. Трябваше да намери начин да я разбере по-добре. Още не можеше да забрави отчаяното ѝ лице, огромните ѝ сини очи, пълни със сълзи, които се бе опитвала да съдържи. След всичко, което бе изпитала от ръцете на тълпата, след всичко, което ги беше видяла да правят на приятелката ѝ, той би могъл да обуздае гнева си, колкото и оправдан да беше.

* * *

– Коте... коте... къде си, коте?

Обикаляйки колибата на Мег, Фийби вдигна фенера, надявайки се светлината да улови отблясъка от очите на животинчето. Беше сигурна, че котаракът е някъде тук, а Мег толкова се тревожеше за своя приятел, че Фийби не би могла да се върне, без поне да каже, че е огледала всичко наоколо. Беше му оставила отвън храна и вода, за да не се чувства изоставен, макар че той беше напълно способен сам да си осигури прехраната, ходейки на лов за малки горски гризачи.

Когато котаракът изведнъж се появи, прокрадвайки се по пътеката зад нея, и се отърка в краката ѝ, тя трепна стресната и едва не изпусна фенера.

– Ох, как ме уплаши, коте!

Наведе се да го погали и той се уви около краката ѝ, мъркайки така, сякаш нищо не е обезпокоило обичайния ход на живота му. Позволи ѝ да го вдигне и тя започна да го гали по главата, питайки се дали ще позволи да го отнесе при Мег в имението.

Сякаш в отговор на неизречения ѝ въпрос, котаракът изведнъж се

изтръгна от ръцете ѝ и се отправи с нехайна походка към колибата, скачайки на перваза на прозореца, за да влезе през тесния отвор, който бе оставила за него, в случай че се върне, след като тя си е отишла.

Явно се чувства добре тук, на мястото си, реши Фийби, защото никак не ѝ харесваше перспективата да измине цяла миля или повече, но-сейки на ръце едно драскащо и мяукащо животно. Щеше да дойде пак утре сутринта, за да му напълни паничките с вода и храна и поседи малко при него. Така Мег щеше да е по-спокойна.

Фийби взе кошницата, която бе оставила на стъпалото пред вратата. В нея имаше пресен джоджен, с който щеше да наложи най-сериозните рани на Мег. Джодженът действаше успокоително. Беше набрала и листа от слез за компреси и още някои билки, поръчани от Мег, за да направи успокоителни напитки, които да приспиват и да премахват треската.

Мег нямаше нужда някой да я лекува, тя сама си беше лекар, а Фийби беше нейната компетентна помощничка. Тя наниза кошницата на ръката си, превъртя ключа и го пусна в джоба си, после пое по пътеката, вдигнала високо фенера. Падаше здрач, но това беше ясен, нежен, пролетен здрач, който не криеше никаква заплаха дори в шумолящия горски свят.

Когато стигна портата, Фийби чу звънтене на конска сбруя, тропот на копита и глъчка от приближаващи гласове. Замръзна на място, а сърцето ѝ се заблъска силно в гърдите. Целият сутрешен ужас отново се възправи пред нея. Кой може да идва насам в този късен час?

Тя побягна назад по пътеката към колибата, стиснала ключа в ръка, но преди да стигне до вратата, първите конници се появиха пред портата и един глас изрева:

– Стой! Кой е там?

Фийби веднага позна гласа. Тембърът на Джайлс Крамптън не можеше да се сбърка. Отначало почувства облекчение, а после се смути. Щом Джайлс е тук, значи вероятно лорд Гранвил няма да е далече. Бяха излезли от дома точно преди пладне.

Трябваше да се покаже малко по-дръзка, както я бе посъветвал Брайън.

Обърна се и изрече гордо:

– Аз съм, Джайлс.

После видя Катон. И въпреки решителността си усети как сърцето ѝ отново затуптява лудо.

– Фийби, какво, в името на всемогъщия, правиш тук?

Докато изричаше тези думи, Катон слизаше от коня. Влезе в двора и тръгна по пътеката към нея с лека крачка, а бялата якичка на ризата му блестеше в здрача над тъмната кожена туника. Стигна до нея и сложи ръце на раменете ѝ.

За първи път Фийби усети как се свива пред него. В погледа му се мярна неодобрение, очите му, станали тъмни и блестящи, се впиха в бледото ѝ лице.

– От какво се плашиш? – запита той тихо.

– От тебе. – Фийби се насили да срещне погледа му. – Не мислиш ли, че имам основателна причина, милорд?

В дълбините на погледа му имаше нещо наранено и същевременно неизмеримо съблазняващо.

– Не – каза Катон. – Нямах причина да се страхуваш от мене.

Фийби сведе очи с израз на почти осезаемо неверие. Лицето на Катон се стегна, но той успя да заговори със съвсем обикновен глас:

– Какво правиш тук по това време на нощта, Фийби?

– На Мег ѝ трябва лекарства, освен това се безпокоеше за котарака си. Дойдох да го нахраня и да видя дали е добре. Той избяга, когато тълпата нахлу тук сутринта.

Лека тръпка пробягна през нея и тя се извърна, сякаш за да скрие изражението си.

Катон инстинктивно вдигна облечената си в ръкавица ръка и прихвана леко врата ѝ, пръстите му се сключиха, топли и твърди, около нежния ѝ тил.

– Ела.

Мъжете от кавалкадата се бяха събрали на тясната пътека, конете им се въртяха неспокойно на място и разтърсваха сбруите, душейки пролетния ветрец. Конниците бяха въоръжени с пики и мускети, втъкнати край седлата, на коланите им бяха запасани саби.

Когато стигнаха до тях, Фийби се поколеба.

– Няма нужда да прекъсвате работата си, сър – каза тя със застинал глас. – Мога сама да се прибера у дома.

– Не – каза решително Катон. – Не можеш. – Взе от ръцете ѝ кошницата и фенера и ги сложи на земята. – Подай си крака. – Наведе се и подложи длан. – Хвани се за седлото, аз ще те вдигна.

Фийби се покатери на седлото. Беше облякла една от старите си рокли и протритото вълнено наметало без закопчалка, затова не се страхуваше, че нещо може да се скъса. Седна по мъжки, прибирайки полите си до коленете, без да се тревожи, че излага на показ обувите си в чорапи

крака.

– Отиваме си у дома, Джайлс – нареди Катон, докато гасеше фенера и го оставяше зад портата. Подаде кошницата на Фийби и се качи на седлото зад нея. – Да тръгваме, джентълмени.

Той потегли и конниците го последваха един по един по пътеката.

Фийби искаше да се облегне назад, да се стуши в ръцете му, които я обгръщаха. Но как да го направи?

– Има някой там – прошепна тя. Напрегнатият ѝ слух бе доловил някакво извънтяване, може би от конска сбруя. – Чуй.

Катон дръпна юздите, давайки знак на хората си да направят същото. Всички затихнаха, напрегнаха слух в притъмняващата гора.

Тогава Катон също чу звука, чу го и Джайлс, вдигна пръст и посочи вдясно от себе си. Изтрееща съчка, после още една. Разнесе се слабо извиване. То спря почти веднага и настана гробна тишина. Нищо не помръдваше, нито птичка, нито заек. Тъкмо тази тишина, това отсъствие на обичайни звуци подсказа на Катон, че си имат компания в гората и че тази компания не иска да бъде открита.

Той се вгледа смръщен в дърветата. Ако беше отряд роялисти, трябваше да ги нападне. В обичайните обстоятелства не би се поколебал. Усещаше, че Джайлс цял трепери от желание за битка.

Но Катон не можеше да се бие сега, когато Фийби беше на седлото пред него.

Фийби пое нещата в свои ръце. Нямахше да се превръща в пречка за военните му начинания, каквото и да ѝ беше мнението за тях. Наведе се назад и му прошепна на ухото.

– Ще чакам на някое дърво. Вече съм го правила.

Усмивката на Катон проблесна в мрака.

– Добре – прошепна в отговор. – Слизай тогава.

Положи я на пътеката и Джайлс кимна доволно.

Все още стискайки кошницата, Фийби се промъкна сред дърветата вляво от пътеката. Каквото и да станеше, щеше да стане вдясно, така че тя нямаше да бъде намесена. Усети странна бодрост да се примесва към естествения ѝ страх. С Катон всичко щеше да бъде наред. Тя го беше виждала в действие. Вярваше в него. Никой не би могъл да се справи по-добре.

Положи кошницата до дънера на един дъб с ниско надвиснали клонове и се покатери на най-долния. Роклята ѝ се скъса под мишниците, когато вдигна ръце да хване един по-висок клон. Мислено вдигна рамене. Тази рокля така и така ѝ беше омалаяла.

Тя се закатери нагоре, докато стигна удобен клон над пътеката, който можеше да възседне. Нямаше листа, които да ѝ затулват гледката към пътеката; тя се облегна на ствола, за да не може човек, минаващ отдолу, да я забележи. Роклята ѝ беше тъмносива и се сливаше с цвета на кората.

Едва се бе настанила добре, когато яростни звуци раздраха вечерната тишина. Разнесоха се кръсъци, звън на оръжия и тропот на подковани копита. Фийби се изплаши не на шега. Защо бе така уверена, че Катон ще излезе жив и здрав от този ръкопашен бой? Какво го прави неуязвим?

Пукотът на мускетите и миризмата на барут прогониха нощната свежест. В настъпилата оглушителна врява Фийби се мъчеше да разбере какво става, но без успех.

Изведнъж усети, че не може повече да седи кацнала тук горе. Трябваше да види какво става. Придвижи се малко напред на клона, за да стъпи на долния. Но замря на място. Чу приближаващ тропот на копита; някой се отдалечаваше от мястото на битката.

Трима конници препускаха по пътеката, пришпорвайки яростно конете си. Един порив на вятъра грабна украсената с перо шапка на първия конник. Той посегна да я хване, но вятърът я отнесе и дългата му коса се развя свободно, докато той минаваше под дървото на Фийби. За миг тя видя съвсем ясно лицето му. После конниците изчезнаха.

Фийби за малко не падна от клона. Когато се спусна на пътеката, към нея се приближиха в галоп Катон, Джайлс и още четирима от дружината им.

– Беше кралят! – извика тя, когато конниците стигнаха до [???

– *Какво?* – възкликна Катон, дръпна юздите и конят му се вдигна на задните си крака, а после застина на място. – Какво каза?

– Кралят! Току-що мина оттук – и Фийби махна към пътеката.

– Сигурна ли сте? – запита Джайлс, впил поглед в нея. Фийби вдигна брадичка. И изрече с неосъзнато високомерен тон, какъвто Катон и преди бе чувал от нея:

– Съмнявате ли се в мене, лейтенанте? Уверявам ви, че много пъти съм виждала краля.

Тонът ѝ оказа нужния ефект. Джайлс изглеждаше объркан – за пръв път в живота си. Изкашля се и рече:

– Най-добре да тръгваме след него, милорд. Смушка коня си и животното направи крачка напред.

– След мене! – извика Джайлс и хората му се спуснаха да

преследват негово суверенно величество крал Чарлз.

– Няма да го хванат – каза Фийби на Катон, който не бе последвал Джайлс. – Летяха, сякаш ги гонят хиляди дяволи.

– Имах предчувствие – измърмори Катон, повече на себе си, отколкото към Фийби. – Когато тези тримата не останаха да се бият, ми се стори, че единият е доста по-важен от другите. Но какъв глупак излязох, не ми дойде на ума, че може да е самият крал.

– Видях го съвсем ясно.

– Е, той вече се е отдалечил – каза Катон и изруга яростно. – И ако имам поне малко ум, значи е тръгнал към шотландската граница.

Това бе забележителен развой на нещата. Ако Чарлз бе избягал от Оксфорд и търсеше закрила в Шотландия, значи се бе отказал от надеждата да победи парламентарните войски. Щеше да се предаде на шотландците, които щяха да му гарантират безопасността и да го подкрепят в битката му за връщане на трона, в замяна на обещанието да учреди презвитерианска църква в Англия. Кое то Катон, познавайки краля, бе сигурен, че няма да бъде спазено.

Той щеше да извърта, да се пазари, можеше да се престори, че се съгласява, но в крайна сметка щеше да се отметне. Всички знаеха за нечестните сделки на краля с ирландците и шотландците. Той беше върховен майстор на жонглирането, ненадминат в изкуството да дава обещания и да ги нарушава, да изопачава собствените си думи и тези на съветниците си по такъв начин, че едно недвусмислено изявление да означава нещо съвсем различно.

– Изпуснахме го – разнесе се разочарованият вик на Джайлс миг преди той самият да изникне. – Изпари се във въздуха. Да претърсим ли наоколо, сър?

– Нямаме достатъчно хора – отвърна Катон. – А трябва и да се погрижим за ранените. Джаксън и Каргър да организират пренасянето им, а другите да ескортират пленниците до главния щаб. Ти ще се върнеш с мене в имението. Ще напиша писмо и ще го отнесеш веднага в главния щаб.

– Да, сър. – И Джайлс се върна към мястото на неотдавнашната битка.

Катон протегна ръка към Фийби, която стъпи на ботуша му, стискайки кошницата си, и се остави той да я издърпа на седлото.

– Нали не си ранен? – запита тя, обръщайки се да го погледне през рамо.

– Нито една драскотина – каза той и махна разсеяно едно клонче от

косата ѝ, преди да наплюнчи палеца си и да изтрие петното от бузата ѝ.

– От дървото е – каза Фийби.

– Да – отвърна той, поглеждайки назад към пътеката със смръщени вежди.

– Какво щеше да стане, ако бяхте хванали краля?

– Добър въпрос – отбеляза с отсъстващ глас Катон.

Фийби не настоя повече. Възбудата отшумяваше и вместо нея по тялото ѝ плъзваше умора.

– Всичко е наред, сър – появи се Джайлс. – Ранените са настанени в носилки. Джо е получил сериозен удар със сабя, другите имат по-леки рани. Отведоха пленниците.

Катон кимна и всички поеха по пътеката към селото.

– Мислите ли, сър, че в главния щаб ще мърморят, дето сме оставили краля да ни се изплъзне? – осмели се да запита Джайлс с необикновено плах тон.

– Не! – реагира остро Катон. – Защо да мърморят? Не знаехме, че и той е там.

– Дочухах някакви слухове, сър – сви рамене Джайлс. – Че не всички искали да се освободят от краля.

– Искаш да кажеш, че аз не съм искал – уточни кисело Катон.

– Ами да, нещо такова.

Фийби слушаше внимателно. Това ѝ беше познато от разговора, който бе доловила онази нощ в главния щаб – спречкването между Катон и Кромвел, което чу, докато лежеше на одъра в таванското помещение. Още тогава ѝ се бе сторило сериозно. Сега видя, че от него произтичат доста усложнения.

Катон и Джайлс като че ли бяха забравили, че тя седи на коня пред съпруга си.

– Не съм сигурен какво да мисля, Джайлс – каза Катон с въздишка.

– Но няма да съдя прибързано. Заложено е твърде много.

– Някои искат да го пратят в изгнание – отбеляза Джайлс.

– Така е. Възможно е и това да стане. Но аз засега ще се въздържа и няма да отсъждам.

– Значи, не мислите, че някой ще забележи, че сме го оставили да ни се изплъзне? – повтори Джайлс.

– Предполагам, че е възможно някой да забележи – вдигна рамене Катон. – Но за мене това няма значение. Отговарям само пред съвестта си.

Джайлс не отговори нищо, само си заподсвирква фалшиво през

зъби и на Фийби ѝ се стори, че се съмнява в мъдростта на господаря си, но няма намерение да го каже на глас.

– Ще напиша съобщението, Джайлс. След половин час ела да го вземеш – каза Катон, докато препускаха по насипа на имението.

– Да, сър. – И Джайлс насочи коня към двора на конюшните. Катон се спеша пред портата и свали Фийби от седлото. Не я пусна веднага, ръцете му обхванаха нейните точно над лактите, Фийби обаче имаше чувството, че той не осъзнава присъствието ѝ. Взираше се над главата ѝ в тъмната редица дървета покрай алеята. Тя стоеше неподвижно, сдържайки дъха си. Катон като че ли още не съзнаваше, че я държи, но тя имаше чувството, че всеки момент ще ѝ каже нещо. После той изведнъж сведе очи към нея и я изгледа учудено, сякаш я виждаше не такава, каквато си я е представял.

– Искам... Искам... – После поклати глава, пусна я и се отправи към къщата.

Фийби тръгна бавно след него. *Какво искаше той?*

Катон довърши съобщението и остана да седи загледан в тъмнината зад прозореца, барабанейки с пръсти по гладката полирана повърхност на бюрото си.

Какво искаше той?

Спокойствие? Тишина? Подреденото съществуване на един обикновен брак? Съпруга, която *няма* да се ръководи от съвестта си независимо от опасностите и от това, кого въвлеча в тях?

Потърка очи с опакото на дланите. *Просто не знаеше.*

Изправи се внезапно и тръгна да търси Фийби.

Приемната беше празна, но погледът му падна върху разхвърляните по масата листове плътна хартия. Загледа се в драсканиците, осеяни с петна от мастило. Сигурно това са нейните живи картини, за които не спираше да говори, разбра той, вдигайки няколко страници.

Бележките по полетата бяха подробни и впечатляващи, с детайлни описания на костюмите, разположението, жестовете на актьорите. Той се зачете, обръщаше страниците, вземаше следващите и усети, че любопитството му се превръща в искрен интерес.

Потъна в сцената между младата Елизабет и Робърт Дъдли, граф Лестър. Беше любовна сцена. По едно време усети, че чете на глас богатите звучни реплики. Толкова бе погълнат от написаното, че не чу как вратата зад него се отваря.

– О, мила лейди, кралице нежна, бъди добра. Остани и нека гладният ми поглед се наслади на твоята красота. Мъчение е да отсъствам от твоето сърце. Вземи цялата ми любов, сърцето ми, душата ми и направи ги свои.

– Наистина, скъпи приятелю, една кралица би могла да вземе подобни дарове, без при това по-малко да обича. Не като суверен, а като жена, омаяна от любов, любов по-силна от позлатени кралски тронове.

Катон се обърна, когато чу нежния глас на Фийби да рецитира отговора на Глориана към нейния любим. Вгледа се в нея за миг, сякаш я виждаше за пръв път, застанала там на вратата, с ръка на дръжката. Очите ѝ блестяха, бузите бяха поруменили, изражението ѝ бе замечтано. Сякаш изживяваше изричаните думи, отнесена от фантастичния свят на своята пиеса.

Изведнъж замечтаният израз изчезна, блясъкът помръкна.

– Написах ролята на Дъдли за вас, милорд – каза тя, без да помръдне от вратата – Надявах се да ви убедя да я поемете, но разбирам, че е било глупаво. Знам, че нямате време за моите писания.

Думите, които бе изрекъл, още звучаха ясно в ума му. Спомни си разговорите по време на вечеря относно това, кой да играе Глориана. Спомни си как Оливия бе настоявала самата Фийби да вземе тази роля. Как тя сякаш бе отклонила предложението. Продължи да я гледа като някакво невъзможно откровение.

Фийби влезе в стаята и взе листовете от ръката му.

– Искали сте да говорите с мене, сър?

Катон с усилие се върна към действителността.

– Според мене някои неща е най-добре да се разискват насаме. – Отиде към вратата и я отвори. – Ще се качим горе; там има по-малка вероятност да ни обезпокоят.

Поведе я към спалнята и отново отвори вратата пред нея.

Това, което не може да се избегне, трябва да се посрещне, Фийби реши да не следва съвета на Брайън. Вместо да се държи дръзко, щеше да нападне първа.

Тя изрече с нисък, но твърд глас:

– Не мисля, че мога да живея с човек, който така да не ме харесва. Никога не мога да бъда като сестра си и следователно никога няма да бъда такава съпруга, каквато би ви задоволила. Мисля, че трябва да си отида оттук. Да се върна при баща си, ако склони да ме приеме. Или при Порция. Тя ще ме остави при себе си и... – Гласът ѝ трепна, когато видя изражението му.

Катон я гледаше невярващо.

– Какво говориш? Казваш ми, че искаш да се махнеш от дома ми, да търсиш подслон... О, не говори нелепости, Фийби.

– Не мога да остана с вас – повтори упорито Фийби. – Вие смятате, че съм повлекана и лишена от привлекателност. Всичко, което правя, или ви оскърбява, или ви дразни. Искате да бъда нещо, каквото не съм. Не мога да се променя заради вас. Не харесвате това, което съм, но не знам как да бъда различна.

– Не че искам да бъдеш различна... не точно...

Катон усети, че търси думи, но Фийби помете плахите му възражения.

– Дори не знам дали *искам* да бъда различна – заяви тя. – Не мога да се опитвам да ви се харесвам, когато това означава да правя неща, които според мене не са правилни!

Тя се извърна с леко, но многозначително свиване на рамене.

– Фийби, ти си моя съпруга – каза Катон. – Няма да заминаваш.

– Не мисля, че това е достатъчно основание да остана на място, където не съм желана – избухна Фийби.

Катон бавно си пое дъх.

– Кога съм казал, че не те искам, Фийби?

– Не е нужно да го казваш. Показваш го съвсем ясно.

Катон прокара двете си ръце през косата си, после ги склучи на тила. Загледа се в тавана и между двамата се възцари тишина. После сведе очи и отпусна ръце. Приблужи се към нея.

– Аз те искам – каза той.

Фийби усети ръцете му върху раменете си.

– Стой съвсем мирно – прошепна Катон в косата ѝ. – Довери ми се. Имам да ти покажа нещо.

Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ, пръстите му обхванаха тила ѝ, започнаха да гаят нежно ушите.

– Недей – протестира Фийби. – Става по-лошо. Не разбираш ли?

– Повярвай ми – каза той и тя долови в гласа му сурова нотка, една решителност, която я накара отново да замре.

– Ще те съблека – каза Катон с тих глас. – И не искам да правиш нищо, за да ми пречиш или да ми помагаш.

Пръстите му се озоваха при кукичките на гърба на раздърпаната и рокля. Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ, докато сваляше дрехата. За миг спряха, обхващайки нежната извивка на рамото, където се свързваше с ръката. Тя почувства топлите му устни на тила си, докато езикът му си пробиваше път в непроходимите дебри на косата ѝ.

По тялото ѝ пробягна лека тръпка. Усети мозъка си натежал и глупав, неспособен да разбере какво става. Всичко това нямаше никаква връзка с нещата, които ставаха допреди малко.

Ръцете му отново се качиха на раменете, за да разкопчат корсажа на ризата ѝ. Той обхвана гърдите ѝ в дланите си, галейки нежната им долна повърхност, докосвайки леко зърната с върха на пръстите си. Въпреки всичко Фийби усети как розовите връхчета се втвърдяват.

Погледна надолу, видя как тъмносините вени изпъкват под полупрозрачната сметанова кожа на гърдите ѝ, докато той ги държеше нежно в дланите си. Забеляза колко големи и добре оформени са ръцете му, как мазолестите войнишки длани са доста по-бледи от загорялата горна повърхност. Бе забелязвала всичко това и преди, но никога с такава стряскаща яснота.

Той смъкна ризата от тялото ѝ и тя остана гола, само с чорапи и обувки. Въпреки горящия в камината огън Фийби усети как кожата ѝ настръхва, като че ли от студ. Подчини се на ръцете, стиснали талията ѝ, които я побутнаха към огъня. Катон нежно я настани да седне на табуретката и коленичи, за да развърже жартиерите. Вдигна стъпалата ѝ, за да свали обувките, после нави чорапите и ги свлече от краката ѝ.

Тапицираната табуретка дращеше седалището и бедрата ѝ, а огънят не топлеше гърба ѝ. Още не можеше да разбере защо е всичко това, но умът ѝ бе започнал да блуждае и тя осъзнаваше само физическите усещания, така отчетливи, че чак я болеше. Катон я изправи на крака.

– Затвори си очите – прошепна той.

И започна да я докосва така, както стоеше гола пред него. Фийби остана със затворени очи и се почувства като песъчинка, носена от вятъра, докато ръцете му се движеха по нея. Леките милувки идваха сякаш когато най-малко ги очакваше. Понякога имаше пауза и всяка чувствителна частичка от нея затапяваше дъх в очакване. После тя усещаше лекото докосване по врата, пръста, допрян до пулсиращата на шията ѝ вена, мигновения допир до вътрешната извивка на лакътя ѝ, до нежната плът на вътрешната повърхност на ръката ѝ.

Сякаш нямаше част от нея да е останала недокосната, но милувките още не се доближаваха до скута ѝ. Той сякаш отдаваше почести на тялото ѝ само с ръцете си, без сексуалната настойчивост, която винаги бе участвала в страстното им любене. Фийби усети, че се унася в пурпурната мъглявина зад затворените си клепачи. Беше в тялото си и същевременно извън него. Всяко докосване увеличаваше чувството за нереалност, за откъсване от всичко веществено и приземено.

После устата му последва пътеката на ръцете. Той започна да целува там, където досега бе докосвал. И отново целувките идваха най-неочаквано на най-неочаквани места, и отново я нямаше настойчивата страст, отново съществуваше само това влюбено обожание.

Сякаш бе стояла цяла вечност така, със затворени очи, когато гой целуна клепачите ѝ и каза нежно:

– Отвори очи, Спяща красавице.

Тя отвори очи, сякаш пробудена от опияняващ транс, и се вгледа в лицето му. Той се усмихваше, но тя никога преди не бе виждана такава усмивка в очите му. Бе изпълнена с нежност. Той погали бузата ѝ, прокарайки върха на палеца си по устните ѝ.

– Сега, скъпа, ми кажи, че не те харесвам, че не те искам, че те намирам непривлекателна, че не ми доставяш никакво удоволствие.

Тялото на Фийби затрептя от спомена за ръцете му и устата му и тя разбра, че той не би могъл да направи подобни неща с нея, ако не я желае, ако не я иска такава, каквата е.

Катон обхвана лицето ѝ в двете си ръце. И изрече сериозно:

– Ти си хубава, Фийби. Всеки инч от тебе е красив.

– Може би имам късмет, че у мене има толкова много инчове – каза Фийби с трепереща усмивка.

– Не бих искал да се лиша и от една унция от тебе – каза твърдо Катон.

Усмихна се и натисна с палец върха на носа ѝ.

– Във всеки случай, съгласен съм, че ти си най-неспретнатото същество, което някога съм срещал. Никоя дреха, колкото и елегантна да изглежда, не може да се задържи в пълен ред на гърба ти и една минута. – И той вдигна въпросително вежда. – Но колкото и да е странно, това започна да ми харесва.

Катон отново я привлече към себе си и ръцете му се спуснаха по гърба ѝ. Тя положи глава на гърдите му и облегна буза до сърцето му, вслушвайки се в равномерното му биене. Катон промълви меко в косата ѝ:

– Езикът ми е студен и груб, Фийби, знам го. Бях незаслужено суров тази сутрин и ще се опитам това да не се повтаря. Но ми трябва твоето обещание, че в бъдеще ще идваш при мене още при първите признаци за някакви неприятности.

– Дойдох при тебе за Мег – напомни му Фийби, вдигайки глава от гърдите му, за да го погледне в лицето.

– Няма да те проваля втори път – обеща той тихо.

– Но човек трудно получава достъп до тебе – изтъкна Фийби.

– Е, това може би няма да се промени. – Гласът му изгуби досегашната си мекота. – Поне докато тази проклетата война не свърши. И Кромвел с неговите въображаеми... – Той спря изведнъж. – Но това не бива да те тревожи.

Той почеса гърба ѝ с нокътя на палеца си и погали хълбоците ѝ с бърза нежна милувка.

– Нека оставим това зад гърба си, скъпа моя. Бързо се облечи. Отдавна е време да обядваме.

Фийби бе забравила, че е гола. Огледа се бързо с такъв изненадан вид, че Катон избухна в смях.

– Наистина съм убеден, че ако не ти бях напомнил, така и щеше да излезеш оттук без нищичко на гърба си – заяви той. – Побързай. –

Обърна се към вратата. – Всички ни чакат за обед, а после трябва да се връщам в главния щаб.

– Няма ли да се върнеш довечера?

Тя не можа да прикрие разочарованието си.

– Не. Бягството на краля ще ни отнеме много часове.

И той излезе от стаята.

Фийби уви ръце около тялото си с конвулсивно движение. Кожата ѝ изглеждаше по-топла, по-жива от обикновено, където я бе докосвал Катон. И в нея имаше едно вълшебно горещо място, сякаш запалена лампа.

Чуваше в главата си неговия глас, рецитиращ репликите на Дъдли... нейното творение, в което тя бе вложила толкова много от сърдечната си жажда... нейният собствен свят, където двамата любовници можеха да изразяват чувствата и желанията си без страх. Бе откликнала на неговата рецитация, без да помисли, думите излизаха така естествено от устата ѝ. И за миг, само за миг бе помислила, че Катон живее в същия свят на мечтите.

* * *

Много по-късно, когато Катон бе заминал за главния щаб, Фийби отиде при Мег.

Стаята бе осветена от една свещ на масичката край леглото, но Мег лежеше будна, с побледняло лице.

– Как си? – Фийби седна на ръба на леглото и взе ръката ѝ. Стори ѝ се изтъняла, почти безплътна, пръстите бяха загубили обичайната си живост.

– Ще се оправя – каза Мег. Фийби стисна ръката ѝ.

– Катон заповядал да бичуват „гърсача на вещици“ за скитничество и изгонил викария.

– Жестоко – отбеляза Мег.

– След това, което ти сториха? – възкликна Фийби. Мег поклати глава.

– Отмъщението е мое, казва всевишният. – И се изсмя късо. – Не, не им съчувствам на тези двамата. Но ще съжалявам, ако отмъсти на селяните. Те не са виновни за невежеството си.

– Не са – съгласи се Фийби, макар че не можеше да отпъди от мисълта си представата за онези лица, изпълнени с омраза, които сякаш искаха да я смажат.

– Джайлс каза на вечеря, че е арестувал Бен от „Мечката“ и

Гейбриъл Бенсън и утре сутрин ще да ги окове във вериги. Неговите хора разбрали, че те били подкоросали останалите, но Катон каза, че е размислил, че вече стигало толкова насилие. Каза на Джайлс, че една нощ в затвора достатъчно ще им държи страх. Мисля, че това е правилно, нали?

– Да – отвърна Мег. – Да накажеш суеверието не е отговор. Трябва да се изкорени.

– Какво ще правиш сега?

– Ще се върна – каза Мег. – Ще правя каквото винаги съм правила.

– Ще можеш ли отново да помагаш на тези хора? – Фийби поклати глава и отвратено тръсна рамене. – Не мисля, че бих могла да се насиля да проговоря отново на някой от тях. Освен може би на баба Спруъл.

– Разбираемо е.

– Но ти ще продължиш ли да им помагаш?

– Ако мога отново да спечеля доверието им – да. Лекуването не е само билки и компреси, Фийби. Умът често пъти има нужда от лечение толкова, колкото и тялото. Ако мога да им покажа какво зло е суеверието, значи няма да съм си пропиляла времето.

– Ти си толкова *добра* жена – каза развълнувано Фийби. – Те не те заслужават.

– Какви ги измисляш – намръщи се Мег и затвори очи. – Уморена съм, Фийби.

– Ще те оставя да си поспиш. – Фийби се наведе и я целуна. Ще дойда пак утре сутрин.

Тя се върна в собствената си пуста спалня и погледна огромното празно легло. После грабна свещника и тръгна към спалнята на Оливия.

Оливия се размърда и каза сънено:

– Случило ли се е нещо?

– Нали не възразяваш да спя при тебе?

– Не, напротив. – Тя се надигна, седна в леглото и замига, за да прогони съня. – Радвам се, че ще имам к-компания. Всеки път, щом з-затвори очи, виждам онзи ужасен мъж с неговите игли.

– Знам. – Фийби се съблече и нахлузи нощницата си, а после се пъкна под завивките. – Питам се какво ли става сега, когато кралят избяга?

– Може би войната ще свърши. – Но Оливия не изглеждаше много убедена. – Д-дори не мога да си спомня кога е имало мир. А ти?

– И аз – каза Фийби. – Но веднъж Катон каза, че дори когато свърши, няма да е свършила. Каза, че в най-добрия случай щяло да бъде

пирова победа.

– Какво е искал да каже?

– Не знам. Не поиска да ми обясни. Не му се говореше за това, което става в главния щаб. Накани се да каже нещо, но замълча. Защо не иска да споделя с мене тези неща?

Фийби се наведе да духне свещта и легна до Оливия.

– Това ме подлудява – измърмори тя.

– Това е толкова обезсърчаващо, Мег! – На другата сутрин Фийби се разхождаше нетърпеливо напред-назад из спалнята на Мег, връщайки се към вчерашния разговор. – Защо мъжете се държат така? Жените са също толкова способни, колкото и те. Може да не сме толкова добри войници, макар че Порция струва колкото всеки мъж, но има неща, в които повече ни бива. И ние можем да имаме мнения, нали?

Тя спря при леглото, където Мег седеше облегната на куп възглавници, Фийби с радост бе забелязала, че приятелката ѝ изглежда доста по-добре тази сутрин; светлината се беше върнала в помръкналите ѝ очи, фината ѝ уста отново бе насмешливо извита. Косата ѝ се спускаше на две дълги плитки по раменете и това я правеше да изглежда доста по-млада, отколкото някога я бе виждала Фийби. Дългите ръкави и високата яка на нощницата, с която госпожа Бисет ѝ бе услужила, скриваха синините и белезите от убожданията, но раираната батиста, прилепнала плътно до тялото ѝ, я правеше да изглежда доста по-крехка от обикновено.

– И ние можем да имаме мнения, да даваме съвети и да бъдем полезни, нали? – настоя Фийби.

– Без съмнение – изрече Мег със спокойна усмивка. – Но се съмнявам, че този твой мъж би признал нещо подобно.

– Но той е *длъжен!* – извика Фийби. – Не искам да оставам извън нещата, които го засягат... да ме държи увита в някакъв пашкул, да казва, че не трябвало да си измъчвам хубавата главичка с мъжки грижи. Не че имам хубава главичка – оплака се тя.

– Това, което ти притежаваш, е доста по-привлекателно от обикновената хубост – каза Мег и грейна в усмивка.

– О? – Интересът на Фийби се пробуди. – И какво е то?

– Характер – отвърна Мег.

– О!

Фийби бе разочарована. Характерът беше доста безцветна дарба, в сравнение с красотата и елегантността.

– И акъл – добави Мег.

– Е, той не ми върши никаква работа, ако никои не го признава и не ми позволява да го използвам както трябва – пророни натъжено Фийби.

– Но ти защо искаш да се забъркваш в работите, които толкова

занимават съпруга ти? – запита Мег. – От личен опит знам, че мъжете често отдават голямо внимание на банални неща.

– Войната не е нещо банално.

Мег поклати глава.

– Става дума за власт, Фийби. Войните се водят само заради власт и от алчност. Натрапчивите идеи на мъжете. Жените имат работа с живота и смъртта; с раждането, болестите и здравето. Това е смисълът на съществуването, а не надутите пози и речи и фанатичната вяра, които карат мъжете да вярват, че управляват света, когато се избиват взаимно заради личен интерес.

Мег беше права, както винаги, Фийби се намръщи.

– Може би имаш право, но аз не мога да върша чудеса. Трябва да се справям с налични средства. Катон трябва да разбере, че аз имам какво да му дам, че може да ми се довери.

Тя се отпусна на ръба на леглото.

– Е, щом трябва да говориш по такива теми, намери начин да докажеш на мъжа си, че те бива... ако например можеш да го спасиш от някое критично положение...

– Ти просто се шегуваш – нападна я Фийби. – Катон никога не изпада в критични положения, освен може би на бойното поле. А пък там не мога да му помогна кой знае колко... А, кой може да е? – Когато на вратата се почука, тя се смъкна от леглото. – Влез.

Брайън Море влезе в стаята, носейки куп листа.

– Извинете, че нахлувам така, но ви търсих навсякъде, Фийби. Исках да ви дам това.

Държеше се така, сякаш жената в леглото не съществува.

– Я, моят спасител – обади се Мег. – Страшилището за „търсачите на вещици“ из цялата страна.

Тази студена ирония накара кафявите очички на Брайън Море да блеснат гневно, но той не обърна внимание на Мег и продължи да говори на Фийби.

– Госпожа Бисет ми каза къде да ви намеря. Донесох ви моделите за онези рокли, които ви обещах. – Той протегна листовете към нея. – Трябва да ви ги покажа и да обсъдим кои са най-подходящите платове.

– Леле, леле. Няма ли край талантите ви, млади човече? – измърмори Мег. – Немезидата на „търсачите на вещици“ бил и моделиер.

Фийби опита да скрие усмивката си. Добре осъзнаваше, че надменното държание на Брайън е ядосало Мег. И я разбираше. Той се държеше с нея така, сякаш е нищожество.

– Нека ги разгледаме тук. На Мег също ще ѝ е интересно да ги види. И с радост бих чула мнението ѝ.

Фийби отново се покатери на леглото, отправяйки към Брайън слънчева усмивка, в която обаче се криеше решителност. И протегна ръка към рисунките.

Брайън изглеждаше комично смаян, сякаш му бяха измъкнали почвата изпод краката. Спомни си, че тя и друг път го бе изненаждала така. Тогава духът ѝ по-скоро го бе заинтригувал, отколкото да го ядоса, но да го изложи по този начин сега пред някаква безсрамна селянка с лоша репутация... И да намеква, че мнението на тази *селянка* за *неговите* скици щяло да бъде ценно за нея... Това беше непоносимо!

Задържа рисунките, изричайки студено:

– Може би когато не сте толкова заета. – Завъртя се на пета и затвори внимателно вратата, но не преди да дочуе едно приглушено изкискване, от което ушите му пламнаха.

– О, скъпа – каза Фийби с блеснали от смях очи, – той е доста високомерен, но *наистина* те спаси. Трябва да му се доверим.

– Мъж с извънредно високо мнение за себе си – изрече Мег. Изражението ѝ стана сериозно. – Не бих му се доверила за нищо на света, Фийби.

– Защо не? Какво знаеш за него?

Тя бе заинтригувана.

– Не знам нищо за него, но те уверявам, че не може да му се вярва.

Фийби много уважаваше интуицията на Мег.

– Като че ли всички смятат така – съгласи се тя. – Но аз си мислех, че може би мога да го използвам... да се поровя в мозъка му, да науча нещо повече за политиката и военната тактика... за всичко, което Катон не ми казва. Тогава бих могла да изненадам Катон с нещо, което знам. Ти какво мислиш?

– Мисля – проточи Мег, – че си играеш с огъня и ще си изгориш пръстите.

– Ще внимавам – увери я Фийби, слизайки от леглото. – По-добре да ида да му досаждам. Сигурна съм, че е разбрал, че сме му се присмивали.

– Бъди нащрек – каза мрачно Мег. – Той може да стане сериозен неприятел.

– Ще ти донеса чай на връщане – обеща с весел тон Фийби, излизайки от стаята.

В коридора тя се спря нерешително, питайки се къде ли може да е

отишъл Брайън. Намисли да провери в библиотеката и хукна към стълбите. Но не стана нужда да ходи твърде далече. Стъпи на първото стъпало и видя Брайън Море се качва нагоре.

– Мога ли да се надявам, че ще ми отделите няколко минути? – запита той с все още мрачно лице и забулен поглед. – Работих много време над тези рисунки.

– Моля за извинение, ако съм ви обидила – изрече чистосърдечно Фийби. – Но Мег ми е приятелка и вие я оскъrbихте, като я пренебрегнахте.

– Нямам обичай да влизам във взаимоотношения със селяни – заяви той. – Но има някои неща, които бих искал да обсъдя с нас, затова нека оставим този епизод зад гърба си.

„Надменен“ беше меко казано, реши Фийби. Но му се усмихна и предложи:

– Моля, покажете ми рисунките. Нямам търпение да ги видя.

Брайън ѝ ги подаде, изричайки:

– Има и друго нещо... нещо извънредно сериозно. Страхувам се, че със съпруга ви не всичко е наред.

– Какво искате да кажете? – запита остро Фийби, вдигайки очи от скиците. Цялото ѝ желание да си играе на интриги с този мъж бе изчезнало. – Какво се е случило? Върнал ли се е от главния щаб?

– Не, още не. – Брайън хвана ръката ѝ над лакътя. – Но дочух някои смущаващи сведения.

– Какви? – изгледа го стреснато Фийби. Брайън се огледа на всички страни.

– Както казах, това е особено деликатно. Къде можем да говорим, без никой да ни прекъсне?

– Тъкмо отивах в килера да взема билки за чая на Мег. Там никой няма да ни обезпокои.

Фийби хукна по коридора, следвана от Брайън.

В ароматната тишина на килера, където късното сутрешно слънце влизаше като огромно златно петно през кръглия прозорец високо на стената над претъпканите лавици с ухаещо на лавандула бельо, Фийби се обърна към Брайън без никакво предисловие.

– Е, и, какво има? Какво имате да ми кажете?

Брайън изглеждаше загрижен.

– Чух, че лорд Гранвил има неприятности с висшето командване... че съществуват големи съмнения в лоялността му.

– О, каква глупост! – възкликна Фийби с блеснали от негодувание

очи. – Кой е могъл да ви каже подобно нещо?

– Имам много източници на информация – каза Брайън със сериозен тон. – Повярвайте ми, знам много от нещата, които се случват в двата главни щаба.

– Искате да кажете, че шпионирате? – Фийби несъзнателно набърчи нос. – Как бихте могли да имате шпиони в лагера на Парламента? Вие сте роялист.

– Бях – напомни меко Брайън. – Но повярвайте ми, Фийби, работата ми винаги е била да се ровя за информация. Отблъскваща работа, бихте казали, но тя е от съществено значение за воденето на войната. Предполага се обаче, че една жена не би могла да разбере това – добави той с усмивка, която трябваше да бъде мила, но по-скоро беше открито снизходителна.

– Пфу! – изпухтя Фийби. – Говорите като Катон. Не виждам каква мъжка тайна се крие в това, да убиваш и да бъдеш убиван.

– Е, може би ние, мъжете, сме свикнали да мислим за това като за наша запазена територия – каза примирително Брайън.

– Погледнато исторически, винаги е било така.

Изречението на Фийби говореше, че историческият прецедент не ѝ прави никакво впечатление.

Той продължи:

– Но, Фийби, Катон наистина има неприятности и бих искал да му помогна, да му докажа моята лоялност.

– Но защо не говорите с него?

– Защото не иска да ме изслуша! Господ знае, опитах се, но той е упорит като муле. И още не ми вярва, сигурен съм, въпреки всичките сведения, които му дадох.

– Какво точно сте чули?

Фийби се извърна и започна да търси из бурканчетата на лавицата зад себе си. Опитваше се да прикрие интереса си. Може би това беше удобният случай да блесне пред Катон.

– Знам, че главното командване на партията му подозира Катон. Кромвел се е усъмнил в неговата вяроност. Това е много сериозна ситуация и вчерашното бягство на краля само я влоши още повече. Изглежда така, сякаш той му е позволил да се измъкне.

– Откъде знаете това?

Фийби осъзна, че е затаила дъх.

– Преди две-три седмици имаше схватка и хората на краля плениха няколко души. Те се разбърбили...

Брайън сви рамене, оставяйки Фийби сама да стигне до заключение какво са могли да кажат.

– Също знам от достоверни източници, че лорд Гранвил се е усъмнил в мотивите на Кромуел за продължаването на тази война. Подобно обвинение не се изрича лесно.

Това беше майсторски удар, реши Брайън. Бе чул двама войници да разискват слуховете предната вечер, когато бяха развързали езиците си над каните с бира около огньовете в двора на конюшната. Можеше да е вярно, а можеше и да не е, но във всеки случай мощно раздуваше огъня, подклаждан тук от него.

Фийби отмери билките, сложи ги в хавана и взе чукчето. Докато работеше, не каза нито дума, а замайващият аромат на счуканата хвойна и мащерка изпълни килера. Думите на Брайън звучаха искрено, но тя помнеше предупрежденията на Мег и реши да внимава.

– Мислите ли, че съпругът ви ще се вслуша във вас? – Брайън наруши ароматната тишина.

– Не. Той смята, че неговите работи са само негова грижа.

Брайън кимна, доволен, че чува нотка на раздразнение. Значи беше на прав път.

– Може би има начин това да се преодолее – изрече той, наблюдавайки я изпод спуснатите си клепащи.

– Какъв начин?

– Ами ако лорд Гранвил отказва да разбере, че е необходимо да убеди собствената си партия в своята лоялност, може би неговите истински приятели ще трябва да я убедят вместо него.

Фийби се обърна бавно, все още с чукчето в ръка.

– Какво искате да кажете?

Брайън като че ли се позамисли за миг, после полека изрече:

– Мисля, че ако някой прати до Парламента документ с печата на Гранвил... нещо, което да докаже със сигурност лоялността на Катон. Това би било добър начин. Но трябва да има достъп до печата му...

Фийби сви вежди.

– Какъв документ?

– Някаква информация от лагера на краля – отвърна незабавно Брайън.

– И откъде ще я вземем?

– Аз ще я доставя. – Брайън сви устни. – Кралят ще търси помощ от шотландците. Но за да я получи, трябва да им обещае някои неща. Имам сигурни доказателства, че той няма да изпълни тези обещания. Ако

шотландците разберат това, ще предадат краля на Парламента. Ако Катон даде на Парламента тази информация, никой вече няма да се съмнява в неговата лоялност и в ангажираността му.

Фийби поклати глава. Това беше твърде много за нея. Почувства се ужасно неуверена. Знаеше, че Брайън дава на Парламента информация от лагера на краля, но откъде знае толкова много за работите на Парламента? От друга страна, имаше право. Какво знае тя за подмолната работа на един шпионин?

Едно нещо, обаче, изглеждаше достатъчно просто.

– Защо вие лично не дадете тази информация на Катон? Тогава той сам би могъл да свали подозренията от себе си.

– Вие наистина не сте голяма конспираторка, нали? – Усмивката на Брайън беше почти съжалителна. Той сложи ръка на рамото ѝ. – Нека бъдем малко по-потайни, Фийби. Имам намерение да убия два заека с един удар. Вие се чувствате изключена от живота му, нали?

Кафявите очички се вгледаха напрегнато в нея. Брайън продължи:

– Знам колко е трудно, защото ми е известно как той се държи настрана от онези, които го обичат. Постъпваше така с майка ми, винаги е постъпвал така и с мене. Ще ви помогна да промените това. Щом разбере колко сте способна, колко много искате да му помогнете и да му бъдете другарка, тогава е възможно да промени навиците си, които насърбвяват толкова много хора. Помислете за това.

Всяка изречена от него дума беше вярна. И Мег казваше същото. Тя трябваше да покаже на Катон на какво е способна.

– Имате ли този документ? Това доказателство за намеренията на краля? – изрече бавно Фийби.

Брайън кимна.

– Разбира се, бих могъл просто да го занеса лично на Парламента и така да докажа своята лоялност, но ми е болно, че Катон не ми вярва. Аз съм негов наследник, в края на краищата.

Изричайки тези думи, той я наблюдаваше внимателно и забеляза как бледността на бузите ѝ се смени с лека червенина, как пълната ѝ уста потрепна.

– Докато, разбира се, вие не му дарите син – добави той с лека усмивка. – Простете ми неделикатността, но това до известна степен ме интересува.

– Да – съгласи се Фийби. – Предполагам, че е така.

Брайън изчака един миг, за да види дали тя няма да каже още нещо, да му намекне дали вече не носи дете, но тъй като нищо подобно не

последва, той продължи разговора, сякаш последните реплики изобщо не бяха изречени.

– Затова, от моя гледна точка, този по-потаен подход би могъл да му даде основание да бъде благодарен както на мене, така и на вас.

Това като ли беше разумно, Фийби бе свидетел на напрежението между Катон и доведения му син, макар че Катон никога не бе говорил открито за това. И мисълта, че Брайън има собствени мотиви да ѝ помага, някак си я успокояваше. Пълната липса на интерес, помисли тя, щеше да бъде подозрителна.

– Как ще направим това? – Сега вече не се опитваше да крие готовността си.

– Както казах, трябва да можем да използваме печата на Катон. Документът трябва да носи неговия печат, иначе няма да доказва, че произхожда от него.

– Понякога подпечатва нещата с пръстена си – изрече бавно Фийби. – Но никога не го сваля.

– Така е, но той има и големия печат на Гранвил. Държи го заключен в чекмеджето на бюрото си в кабинета.

Брайън я наблюдаваше с присвити очи. Беше се хванала. Неволният архитект на падението на собствения си съпруг.

– Щом е заключен, не виждам доколко ще ни е от полза – изтъкна Фийби.

Боже господи, каква невинност!

– Трябва да го вземем – каза той търпеливо. – Трябва да вземем ключа и да вземем печата. Да го сложим на документа и да пратим документа на Кромуел.

Фийби го гледаше недоумяващо.

– Това би било кражба – заяви тя.

– Заемане – продължи Брайън със същия търпелив тон. – Не кражба, а заемане. И то само за няколко минути. Той няма да разбере, или поне докато доброто дело не излезе наяве, за да можете вие да му го обясните.

– Но не мислите ли, че ще ми се разсърди, задето съм *заела* печата му? – запита недоверчиво Фийби.

– Може би малко – съгласи се Брайън. – Но целта оправдава средствата. Ще го разбере. Разумен мъж е, но просто малко упорит за някои неща.

Изражението му отново стана сериозно.

– Не знам как да ви убедя колко сериозна е ситуацията, Фийби. Ако

висшето командване реши, че Катон го е предал, като е допуснал кралят да му се изплъзне, той ще бъде унищожен. – И Брайън тупна с юмрук в дланта на другата си ръка. – Това е толкова ужасно, защото не иска да види колко напрегнато е положението. Не разбира защо някой би могъл да поставя под съмнение лоялността му.

– И аз не виждам – каза кисело Фийби.

– Но те *наистина* се съмняват.

Фийби прехапа устни. Знаеше, че е вярно. Колкото и нелепо да беше. Небрежността, с която Катон бе отрекъл това, никак не му помагаше. Във вчерашните отговори на Джайлс Крамптън тя бе доловила неизречена критика.

– Катон държи ключовете на колана си. – Виждайки, че тя се колебае, Брайън започна да я притиска. – През нощта можете да ги заемете. Направете отпечатъци в топка восък и аз много лесно ще направя копия. После ще отключим чекмеджето и ще вземем печата... само за минута.

– Къде е този документ? – запита Фийби.

Още не беше сигурна. Всичко беше толкова гладко, убедително и изглеждаше много лесно. Но беше и толкова нередно! Не можеше да си представи да краде ключовете на Катон, докато спи. Това беше толкова... толкова невъзможно *нередно!*

– В личните ми книжа.

– Добре, но трябва да го видя, преди да се съглася на каквото и да било – заяви Фийби. – Може би, както казвате, целта оправдава средствата, но искам да видя каква е целта.

Всеки път, когато си помислеше, че се е хванала, тя се изплъзваше отново. Всеки път той смяташе, че е разбрал как да я манипулира, но тя изведнъж изпречваше пред него някакво препятствие. Наивна в един момент и влудяващо разумна в следващия. Трябваше да се научи да не приема отговорите ѝ буквално. Беше непредсказуема и решително не толкова лесен обект за манипулации, каквато изглеждаше.

Той искаше да свърши с тази работа. Искаше да види Катон повален в прахта. Искаше да го види мъртъв. Искаше да види себе си като законен собственик на титлата и владенията. И тогава щеше да намери начин да се справи с това странно създание, което му причиняваше само безпокойства. Тя беше някакво размъкнато, непонятно подобие на жена, но въпреки това притежаваше особен потенциал. Всеки път, щом я погледнеше, той го виждаше. Не можеше да разбере откъде идва.

Сега трябваше да ѝ поднесе един несъществуващ документ, и то в убедителна форма. Това беше трудна задача, която щеше да му струва

часове, дори след като бе сложил ръка върху необходимите материали.

– Може ли да го видя сега? – настоя тя.

– Личните ми книжа не са тук. Държа ги на сигурно място другаде – каза той. – Ще ги донеса и утре сутрин ще можете да го видите.

– Струва ми се, че биха били на най-сигурно място пред очите ви – изтърси Фийби с обичайната си прямота. – Странно изглежда да ги криете на друго място. Нямаме друг подслон освен покрива на втория ви баща, поне така винаги сте казвали, след като вече сте загубили доверието на краля. Къде ще скриете лични документи? В някое дърво, под някой камък? Или са у ваш приятел? Макар че не мисля, че са ви останали такива документи, след като сте преминали на другата страна.

Брайън слушаше тези искрени думи, които засягаха болезнено единствения недостатък на набързо представеното обяснение.

– Ако ви кажа къде са, вече няма да са на сигурно място – обясни той с извинителен тон. – Не знаете нищо за работата, която върша. Това е извън вашата компетентност, скъпо момиче.

Фийби се замисли. Ако неговата работа беше да краде, да заема, да шпионира и да крие, тогава тя не беше сигурна, че не иска да знае нещо повече за нея. Но си оставаше факт, че той знае какво говори и ѝ предлага да ѝ помогне, като същевременно помага на себе си. Защо тя да не се възползва от това?

– Значи ще ми го покажете сутринта – съгласи се тя. – Сега може ли да погледнем скиците ви?

– Разбира се – и Брайън разстла листовите на лавицата с бельото. – Тази трябва да бъде направена от лен, рехаво изтъкан, за да подчертава падането на полите.

– Какъв цвят?

Той я изгледа замислено.

– Златист бронз – отвърна. – А тази трябва да е от батиста. Проста батиста на цветчета.

– Изглеждат много изтънчени – забеляза благоговейно Фийби. – Като за всекидневни рокли, искам да кажа.

– В сравнение със сегашните ви всекидневни рокли наистина са изтънчени – каза той безцеремонно. – Шивачката би трябвало да може да ви ги ушие за не повече от една седмица. И още по-скоро, ако има кой да ѝ помага. После ви предлагам да изхвърлите тези ужасни дрехи, които упорствате да носите. И защо не си направите косата така, както ви препоръчах?

– Много време отнема – каза извинително Фийби. – Не си струва,

защото аз се занимавам само с обикновени неща в къщата или в селото.

– Това – намръщи се Брайън – е една огромна глупост. Винаги трябва да изглеждате добре, независимо какво правите. Катон винаги е оценявал красивия изглед на женското облекло. Какво според вас ще си помисли, като ви вижда така облечена? – И той посочи старата й рокля.
– Че не се стараете да му се харесате?

– О, напротив! – възкликна Фийби. – Старая се.

– Е, да аз го знам, но той дали знае? – Брайън внезапно се усмихна.
– Хайде, Фийби, трябва да се покажете в най-добрата си светлина. Много неща има да направите, за да го постигнете.

Той се обърна към вратата, преди тя да е успяла да се опомни от небрежния комплимент, изречен през рамо.

– Ако съпругът ви се върне тази нощ, може би ще успеете да вземете отпечатъци от ключовете му. Имате ли восък?

– Восък се намира лесно – измърмори Фийби, все още объркана от посоката, която бе взел разговорът.

Тя непохватно вярваше на преценките на Брайън за тези неща, но макар да знаеше, че е прав, й бе доста неприятно да й се кара, а поради същата причина подобен комплимент звучеше с голяма доза истинност. Това беше също толкова противно, колкото и упрекът.

Брайън кимна и излезе от килера; още преди вратата да се бе затворила зад него, умът му веднага се насочи към следващата стъпка. Трябваха му материали, за да скалъпи документ, който да задоволи Фийби. За целта му бе необходимо да иде до Оксфорд. В главния щаб имаше хора, които щяха да му дадат нужното. Копие от подписа на краля и плътен пергамент, който кралят обикновено използваше, снабден с убедителен печат.

Можеше да се направи; беше просто досадно забавяне. Но в крайна сметка щеше да си струва. Щом се добереше до печата на Гранвил, можеше да предизвика небивал смут у членовете на Парламента.

Разбира се, на Кромуел нямаше да бъде поднесен никакъв уличаващ краля документ, но лорд Гранвил щеше да бъде отговорен за всякакви тайно изнесени документи, съдържащи свръхсекретни сведения, които щяха да постъпят при краля, носейки неговия печат. Щом Брайън се добереше до ключовете от бюрото на маркиза и следователно до личните му книги, можеше да му нанесе каквито си иска вреди.

През годините Брайън се бе упражнявал да имитира подписа на втория си баща, но досега никога не бе имал такава обещаваща възможност да се възползва от това. Не след дълго цялата структура на главния

щаб на Парламента щеше да се разпадне. И ако Катон бъдеше екзекутиран като предател, мръсната работа на Брайън щеше да бъде приписана на друго.

Всичко беше твърде добре замислено, с изключение на възникнало то малко неудобство. И Брайън препусна в галоп към Оксфорд.

* * *

– Бягството на краля съществено променя нещата.

Лорд Феърфакс почеса нос с върха на ножа си, навеждайки се над картата, разпъната на огромната маса.

– Не виждам начин да му пресечем пътя към границата, въпреки че пратихме след него цял отряд. Има много пътища, по които може да тръгне – каза намръщен Кромуел.

– Това забавя нещата – вметна Катон. – Но в края на краищата той ще се отметне от обещанията, които ще даде на шотландците... или те ще му наложат условия, каквито никога не би могъл да приеме... и ще ни го предадат.

– Така ли предполагаш? – изгледа го мрачно Кромуел.

– Уверен съм – отсече Катон. – Ще разискваме какво да правим с него после, чак когато попадне в ръцете ни. Не виждам защо да говорим за това, щом още не сме го пленили.

– Гранвил казва истината – обади се лорд Манчестър. – Нека не говорим празни приказки за крайното решение, докато нямаме изгледи да приложим подобно крайно решение.

– Щяхме да ги имаме, ако една голяма група от нашата милиция не беше допуснала кралят да й избяга – заяви Кромуел.

В голямата приземна зала на фермерската къща имаше само четирима мъже. Катон каза тихо:

– Оливър, ако това е било грешка, моля за снизходителност. Стъмняваше се. Натъкнахме се внезапно на тях. По нищо не личеше, че кралят е сред тях.

– Не би трябвало да очакваш да личи – изръмжа Кромуел.

– Да, в това има известна истина – заяви лорд Манчестър. – Нека минем на други въпроси, Оливър. Работата с Уолтър Стрикланд е извънредно належаща. Вече два месеца нямаме известия от Холандия. Двамата агенти, които пратихме да се свържат с него, не се върнаха. Според мене е крайно необходимо да разберем дали Стрикланд е още жив. Ако е, значи съобщенията му не са достигнали до нас.

– А сега, с това ново развитие е жизненоважно да разберем каква

позиция ще заеме Оранжият крал, дали ще подкрепи Чарлз в молбата му за помощ към шотландците – каза лорд Феърфакс.

– Ще го подкрепи, ако той се съгласи да учреди презвитерианска църква в Англия – отбеляза Катон, отдалечавайки се от масата, докато ръката му разсеяно поглаждаше дръжката на сабята. – Но дали роднинските връзки ще надделаят, ако Чарлз загуби подкрепата на шотландците?

Настъпи моментна тишина, докато четиримата мъже обмисляха това. После Кромуел се обади:

– Трябва да пратим някого да намери Стрикланд и да го доведе, ако е още жив. Необходим ни е разговор лице в лице, пратениците стават несигурни.

– Аз ще отида – каза тихо Катон. – Тази ситуация изисква нещо повече от обикновен пратеник. Още повече сега, щом няма належачи военни задачи, докато кралят се отдалечава към Шотландия. Огнищата на съпротива засега са потушени.

Кромуел го изгледа замислено.

– Имаш право, Гранвил. Но според мене мисията носи известен риск.

Катон вдигна вежда. Ръката му застина на дръжката на сабята.

– Мислиш, че мога да избягам от риска, така ли, генерале?

– Не, разбира се, че не намекваме подобно нещо, Гранвил! – възкликна Феърфакс. – Никой не би се усъмнил в смелостта ти.

– Подобна дързост не би останала ненаказана – съгласи се Катон с хладен тон, но очите му останаха вперени в тези на генерала, докато ръката му бавно изтегли сабята на един инч от ножницата.

Оливър Кромуел прихвана брадичката си, после бавно поклати глава.

– Това беше просто забележка, Катон. Изпратихме двама агенти, които се изпариха във въздуха. Стрикланд изчезна. Явно тази мисия е доста рискована. Но вярвам, че ти си извънредно подходящ да я поемеш, ако имаш това желание.

– Вече го казах – отвърна Катон, пъхайки сабята в ножницата. Атмосферата като че ли се разведри.

– Ще взема кораб от Харуич, после ще стигна до Ротердам – продължи той.

– Обикновено се свързвахме със Стрикланд в „Черното лале“ – каза Феърфакс. – Колко мъже ще вземеш със себе си?

– Николко.

– Дори и Джайлс Крамптън? – попита недоверчиво Феърфакс.

– Дори Джайлс. Нямам желание да привличам вниманието към себе си – изтъкна Катон. – А ако тръгна из Ротердам да разпитвам хората в компанията на едър йоркширец, това непременно ще събуди подозрения. Джайлс е великолепен войник, но не го бива особено в шпионажа.

Той взе наметалото и ръкавиците си от скамейката до студеното огнище.

– Ще пътувам като английски търговец, който се занимава с дантели и порцелан. Това ще ми даде повод да скитам из пристанището. Ако има какво да се научи, ще го науча сред моряците и разните съмнителни типове.

– Да – съгласи се Кромуел с крива усмивка. – И поради същите причини най-добре ще е да си пазиш гърба.

– Свикнал съм с това, Оливър. – Възможният намек потъна в настъпилото мълчание. – Във всеки случай, не съм свикнал да гледам за нож в ръцете на приятелите си – добави нарочно Катон.

– Не ми се иска да се проваляш – изръмжа Кромуел след малка пауза. И протегна ръка. – С бога напред, Катон.

Катон пое ръката му, стисна я кратко и силно, после стисна ръцете на останалите и излезе навън под яркото слънце, викайки Джайлс Крамптън.

18

– Но колко време няма да те има? – запита тревожно Фийби и се надигна над голите гърди на Катон.

– Не мога да кажа със сигурност.

Той посегна към нея, за да я притегли надолу, но тя не се остави на прегръдката му.

– Италия е толкова далече. А тази мисия...

– Не е по-опасна от всичко друго – каза Катон. – Хайде, Фийби. Ако ти бях казал, че отивам на някоя обсада, нямаше да се тревожиш така.

– Напротив, щях – възрази тя. – Щях ужасно да се тревожа! На обсадата може да те убият, а това никак не ми е безразлично. И как би могло!

– Може би – съгласи се Катон. – Но това пътуване няма да е по-опасно от всяко друго, което съм предприемал в последните няколко години. – Той ѝ се усмихна, заравяйки пръсти във водопادا от коса, който обграждаше лицето ѝ. – И е много по-безопасно от всяка въоръжена схватка. А аз съм участвал в много схватки.

– Но може с месеци да те няма! – извика тя. – През морето... Можеш да претърпиш корабокрушение, да се удавиш.

Катон се засмя.

– Не, това няма да ми се случи. Макар, признавам, да не ми се иска да пътувам с кораб. Никак не ме бива да се справям с морето.

– Защо?

– Хваща ме морска болест – обясни той с гримаса. – Още щом корабът излезе от пристанището.

– Чудя се дали *мене* може да ме хване – замисли се Фийби, докато въображението ѝ се разпалваше от новите, неподозирани възможности.

– Е, няма откъде да разбереш – заяви Катон. – Сега ела и нека започнем оттам, където бяхме стигнали.

Фийби облиза замислено устни. После се усмихна дяволито и заяви:

– Имам намерение да опитаме нещо ново, милорд. Обкрачи го, докато той лежеше по гръб, и прокара ръце по гърдите му, а пръстите ѝ си играеха с тъмните гъсти косми около зърната му.

Катон сви крака, за да подпре гърба ѝ с колене, и я загледа лениво

през полузатворените си клепащи.

Фийби спусна длани по гладкия му корем, после нагоре по гърдите му. Харесваше ѝ да чувства тялото му, учудващо нежната кожа, изпъната над стегнатите мускули. Обхвана бицепсите му в дланите си, прокара ръце по жилестите мускули на ръцете, където космите се сгъстяваха и потъмняваха. Обичаше китките му. Бяха тънки, костеливи, учудващо силни; дланите бяха широки, но елегантни, твърди, но и учудващо нежни, пръстите дълги, ноктите подрязани и розови.

Тя прехапа долната си устна, съсредоточавайки се върху това изследване, което винаги я омайваше, винаги ѝ откриваше нови места, нови възможности, колкото и често да го предприемаше. Облегна се на краката му и посегна зад гърба си, за да стигне до дългата, твърда повърхност на външната част на бедрата му, после към ямката под коленете, към възлестите мускули на прасците, към сухожилието, което водеше от коляното нагоре по бедрото.

Продължаваше да заобикаля члена му, макар да усещаше, че той набъбва и се втвърдява, опрян до основата на гръбнака ѝ.

Катон посегна и обхвана гърдите ѝ, започна бавно да ги гали, а после пое едно по едно зърната в устата си, вдъхвайки нежния аромат на кожата ѝ, смесен с острата миризма на възбудата. Цепнатината на тялото ѝ бе влажна и гореща, опряна до корема му, и най-накрая тя погали издутата и трептяща от желание плът. Зъбите му обхванаха възбудените ѝ зърна, той ги засмука, дразнейки ги с език, защото знаеше колко обича тя тази ласка и как винаги невероятно силно се възбужда от нея.

Фийби изстена леко и когато ръцете му се спуснаха по тялото ѝ, под седалището и я повдигнаха, тя го насочи вътре в себе си, пое го дълбоко с лек триумфален вик и Катон се засмя доволно.

Облягайки се на свитите му колене, тя се движеше над него и около него, наслаждавайки се на контрола, който имаше над собствените си сетива. Очите ѝ се разшириха в омайваща наслада, когато разбра как може сама да увеличава удоволствието си, откривайки дълбоко в себе си най-чувствителната точка на контакта.

Катон продължи да си играе с гърдите ѝ, оставяйки я сама да докара двамата до върховната наслада. Движенията ѝ се ускориха, увеличаващата се интензивност на удоволствието накара кожата ѝ да овлажне и да заблести. Тя силно притисна разгорещената си цепка към корема му и извика от възторг, когато вълните на удоволствието започнаха да бликат от слабините ѝ, прониквайки във всяка нейна клетка и пора.

Катон галеше мокрия ѝ гръб, докато тя лежеше отпусната върху

него, а сърцето ѝ биеше така, че сякаш щеше да изхвъркне от гърдите.

– Как е възможно това? – прошепна тя след дълго мълчание. – Не знам какво стана.

Той отмахна косата от челото ѝ и я прихвана на тила, така че студеният въздух да може да стигне до разгорещената ѝ кожа.

– Имаш дарба да се любиш – каза той с нежен смях. – Не всекиму е дадено.

– Винаги съм си знаела, че трябва да имам и малко късмет – изрече тихо Фийби. – Не можеше Даяна да има *всички* привилегии.

Катон пхна ръце между мокрите им тела и внимателно я повдигна. Тя усети как я полага на леглото до себе си и остана да лежи, дишайки дълбоко, преметнала закръглената си ръка над тялото му.

Катон помисли, че е заспала. Продължи да гали гърба ѝ с леки кръгови движения, мислейки как не му се иска да я остави. Това откровение бе дошло лека-полека при него и той се опитваше да му се противопостави. Но нямаше начин. Сам бе предложил да поеме мисията до Ротердам и това бе напълно естествено за мъжа, какъвто беше, преди Фийби да влезе в живота му. Тогава нямаше изобщо да помисли за личната си безопасност и със сигурност нямаше да се разтревожи, че оставя дома си, съпругата си и децата си за толкова време, колкото ще е необходимо.

Макар да бе запазил в тайна къде отива, пускайки слух, който да заблуди евентуалните шпиони, не можеше да се отрече, че съществува риск. И за пръв път във военната си кариера би предпочел да го избегне.

Ръката му се плъзна по кръста на Фийби. Това беше едно от любимите му места. Имаше нещо толкова уязвимо и същевременно толкова чувствено в тази лека хлътнатина, която минаваше незабележимо в заблелеността на седалището.

Мъчение е да отсъствам от твоето сърце... Жена, омаяна от любов...

Не можеше да забрави тези думи, написани от нея, които чуваше в главата си, произнасяни от собствения му глас, чувайки и гласа на Фийби да рецитира отговора.

– Мисля, че ще е най-добре да дойда с тебе – измърмори Фийби.

– Със сигурност няма да е най-добре.

Фийби се надигна и седна с кръстосани крака на леглото до него. Отметна косата от очите си и го простреля с предизвикателен поглед.

– Не мога да стоя тук седмици наред без тебе. Ще се побъркам.

Катон се засмя.

– Силно съм поласкан, но отговорът все още е не.

Фийби навн един кичур коса на пръста си, продължавайки да го гледа замислено, после изрече:

– И откъде ще вземеш кораб?

– От Харуич.

– Това е на няколко дни с кон, нали?

– Може би три дни.

– Е, ще те придружа до Харуич и ще имаме още три дни заедно. Никога не съм виждала морето.

– Не можеш да измениш толкова път на кон – възрази той.

– Ще го измени и ще се върна. Ще вземеш ескорт до Харуич; после войниците ще ме придружат дотук.

Очите ѝ блестяха, бузите ѝ бяха порозовели. Тя се наведе и го целуна леко по носа.

– Защо да не мога?

– Защото, най-напред, не различаваш единия край на коня от другия – обясни той сухо.

– Кога заминаваш?

– След два дни. Толкова ми трябва, за да оставя тук работите в ред и...

– Значи имам два дни! – заяви Фийби. – Ще прекарам следващите два дни на гърба на Сорел и ще ти докажа, че мога да го направя. Ако мога да ти го докажа, ще ми позволиш ли да дойда?

– Не, Фийби, и дума не може да става. Мястото ти е тук, а не някъде по пътищата с моите войници. Сега хайде да спим. Яздил съм цял ден и съм капнал.

Фийби стисна упорито устни, но легна до него, докато той загасяше свещта.

Лежеше, заслушана в дишането му, и го усети как заспива. *Невъзможно е*, помисли тя. Нямаше логична причина, поради която тя да не може да тръгне с него, щом беше склонна да язди.

Сребрилата лунна светлина огря раклата в долния край на леглото и изтръгна проблясък от токата на колана му. Ключовете още висяха на колана.

Само за миг можеше да вземе отпечатък в мекия восък, накапал от свещта. Още не беше видяла документа на Брайън, но щом Катон заминаваше, не се знаеше кога пак ще има тази възможност... поне преди да се върне от Италия.

Тя стъпи тихо на пода. Застана неподвижно, вслушвайки се в дишането му. Ритъмът не се променяше. Заобиколи на пръсти леглото,

приблужи се към свещта и я вдигна. Отдолу се бе насъбрал доста разтопен восък, който още не се бе втвърдил.

Фийби събра восъка в дланта си и го омеси на топка, после се приближи внимателно към долния край на леглото. Дори нямаше да стане нужда да сваля ключовете от колана му. Но кой е ключът от бюрото? Трябва да е един от двата по-малки.

Коленичи, сдържайки дъха си, и сърчно отдели единия малък ключ от останалите. Чу се леко издрънчаване, когато един от другите ключове се изплъзна и се удари в съседните, Фийби затаи дъх. Ако Катон се събудеше, нямаше представа как би обяснила какво прави на пода в тъмното, стиснала топка восък.

Кръвта така силно туптеше в ушите ѝ, че почти я оглушаваше. Тя притисна ключа във восъка, после обърна топката и направи същото с другия малък ключ.

Готово. Останалото беше просто. Ако решише да последва плана на Брайън, той щеше да направи копия от ключовете. Катон щеше да застане. Съвсем лесно ставаше да се отвори бюрото, да се заеме печатът, да се сложи на документа и той да се изпрати до главния щаб. Тя можеше да каже на пратеника, който щеше да го отнесе, че Катон ѝ го е оставил с нареждане да го изпрати на Кромуел колкото може по-скоро. И те щяха да възхваляват Катон до небесата, и никой нямаше отново да се усъмни в лоялността му. И той щеше да гледа на жена си, която го беше спасила от бедата, като на нещо много по-различно от някакво си домашно пособие, което трябва да си знае мястото. Нищо по-просто от това.

Фийби се изправи, държейки топката восък в дланта си. Катон щеше да бъде принуден да признае, че тя е находчива, че е способна да му помогне дори когато той самият не вижда препятствието пред себе си. Че е другар, на когото може да се вярва...

Фийби изведнъж приседна на раклата. На когото да се вярва? Какво, по дяволите, си мисли тя? Как може да бъде толкова наивна?

Как би могъл той да вярва на съпруга, която прави такива долни и подли неща, за да му доказва нещо? Беше просто отвратително. Цялата ѝ кожа настръхна от погнуса. Как изобщо можа да позволи на Брайън Море да я убеди, че това изобщо е възможно?

Но знаеше отговора. Толкова искаше да намери начин да направи впечатление на Катон, да го накара да ѝ се довери, че падна в клопката на Брайън като узрял плод в ръцете на опитен берач. Казваше си, че използва Брайън, а не той нея, но в действителност се оказа, че използваната е тя. Брайън живееше в отблъскващия, мръсен свят на шпионите.

Подобни машинации бяха втора природа за него, той я бе манипулирал като кукловод. Как можа така бързо да забрави предупрежденията на Мег? Мег винаги беше права за подобни неща.

Фийби погледна към леглото, отгатвайки очертанията на Катон под завивките. Главата му хвърляше тъмна сянка върху бялата възглавница, бе праметнал едната си здрава, загоряла ръка над чаршафа, китката висеше свободно отпусната надолу.

Усети как в сърцето ѝ приижда вълна от любов. И после познатият отлив на тревогата. Как беше възможно да го обича толкова цялостно, толкова безусловно, знаейки, че той не изпитва и може би не е способен да изпитва същите чувства към нея? Беше ли това нещо, което трябва да приеме?

Стисна здраво устни. Още не.

Може би имаше някакъв друг начин, по-честен и по-открит. Вероятно беше възможно да го хване неподготвен. Изненадата винаги го бе правила доста по-податлив, доста по-склонен да я изслушва. Тогаваше да има да му каже нещо, което да му докаже каква надеждна съюзничка може да му бъде тя.

Фийби не можеше да не се запита защо по-рано не се е сетила. Брайън я бе заварил неподготвена. Бе разигравал чувствата ѝ, за да постигне собствените си цели. Но какви точно бяха те? Сега Фийби беше напълно сигурна, че изобщо не целят да бъде спечелено доверието на Катон.

Катон щеше с голям интерес да чуе разказа ѝ за подличкия план на неговия доведен син. И това щеше да ѝ даде извинение за всяка изненада, която би могла да му поднесе.

Фийби смачка топката восък в ръката си, омесвайки я отново в безформена маса. Пусна я в чинийката на свещника и се върна в леглото.

* * *

На следващата сутрин Брайън завари суматоха в къщата.

– Лорд Гранвил заминава, сър – осведоми го Бисет. – За доста време, както разбирам.

– Накъде?

– Не мога да кажа сър – и Бисет се отдалечи с важен вид.

Брайън смръщи вежди. Как щеше да се отрази това на плановете му? И защо Катон не му го беше казал лично?

– Лейди Гранвил тук ли е?

– Струва ми се, че отиде в конюшните, сър.

Брайън се запъти натам. С мрачно решителен израз на лицето Фийби галеше носа на една красива кобилка.

– А, ето къде сте били. Търсех ви – каза Брайън, снишавайки глас, докато се приближаваше към нея. – Бисет каза, че съпругът ви заминава.

– Да – кимна Фийби.

– Къде?

– По-добре питайте Катон – отвърна тя с хладен глас, насилвайки се да гали кобилата по цялата дължина на врата.

Катон не беше казал, че е тайна къде отива, но тя нямаше никакво намерение да доверява каквото и да било на господин Море.

Брайън сви вежди. Нещо не беше наред.

– Имам да ви покажа един документ – каза той все така с нисък глас. – Кога заминава Катон?

– Каза, че след два дни.

Фийби експериментално плъзна ръка по-нагоре по врата на кобилата. Сорел се обърна и я близна по шията.

Фийби с огромни усилия се съдържа да не скочи и да не избяга.

– Иска ми се да нямаха такива големи жълти зъби – измърмори тя.

Брайън губеше търпение, но продължи да говори с тих глас, в който се долавяше напрежение:

– Трябва да вземете ключовете, преди да е заминал. Струва ми се, че ако го изпращат на някаква мисия, може да искат да се отърват от него. Ако не му вярват, няма да искат да е тук, докато разискват съдбата на краля.

Той спря за миг, после добави меко:

– Възможно е дори да смятат, че има вероятност да не се върне от мисията. Разбира се, Катон е толкова упорит, че няма да вземе под внимание подобна възможност.

Фийби не се беше сетила за това. Ръката ѝ замря на врата на кобилата. Възможно ли е Парламентът нарочно да излага Катон на опасност?

– Още по-наложително става да вземете ключовете без какво отлагане. – Тихият коварен глас на Брайън я омотаваше в паяжина. – Трябва да убедим Кромуел и съратниците му в лоялността на Катон, преди да е станало твърде късно.

Имаше смисъл в думите му, но сега Фийби не се поддаваше на съблазнителите на Брайън. Тя щеше някак си да накара Катон да се вслуша в гласа на разума, да го убеди да се защитава срещу обвинението. Щеше да успее някак си да му втълпи, че знае за какво говори.

– Не, няма да взема ключовете – каза тя от другата страна на

кобилата, продължавайки взаимното опознаване.

Брайън изведнъж притихна. Не е възможно да я е изпуснал. Вчера би се заклел, че я държи в ръцете си.

– Какво искате да кажете?

Фийби се появи отново пред него изпод врата на Сорел, смаяна от увереността, с която бе изпълнила маневрата.

– Това е непочтено – заяви тя с унищожителна искреност. – Отвратителен, коварен трик. Не мога да разбера защо изобщо помислих, че мога да го направя. Сигурно *вие* можете да го направите без угризения на съвестта, но не и аз. Не съм свикнала.

Брайън не можеше да повярва на ушите си. Беше я изпуснал. Прецизно съставените му планове се сриваха без нейното сътрудничество. Как се случи това? Какво беше пропуснал? Къде беше сгрешил?

– Малка глупачка такава! – избухна той. – Ти ли ще ме учиш на морал? Какво знаеш изобщо? Жалка, проста глупачка!

Инстинктивно намери думите, които щяха най-много да я наранят.

– Погледни се само... живо нещастие, обида за твоя пол. Опитвах се да ти помогна, но напразно. Чудо ще трябва, за да се превърнеш в нещо дори отчасти подобно на *жена*. Ти ли ще ме поучаваш? Коя, по дяволите, си мислиш, че си?

Фийби го гледаше, потресена от грозния израз на лицето му. Цялата му цивилизованост, цялата му изтънченост се бяха свлекли от него и тя разбра, че вижда истинския Брайън. Онзи Брайън, когото Мег беше видяла под градското лустро. Онзи Брайън, когото познаваше Оливия. Гледката беше ужасна. Това беше човек, който не признава никакви граници.

– Всичко ще съсипеш с глупавите си детинщини – беснееше Брайън. – Мислиш, че разбираш повече от мене ли? Така ли?

Навярля лицето си в нейното, пръскайки слюнка при всяка дума.

Фийби не намери какво да каже. Почувства се зле. Каза си, че са в конюшната, сред конярите и войниците. Можеше да изглежда, че Брайън иска да ѝ направи нещо, но не можеше – не тук, не сега.

– Не мога да го направя – повтори тя, мъчейки се да говори с уверен глас, макар че се отдръпна на крачка от него. – Измамата не е начин да спечелиш нечие доверие. Сигурно го разбирате.

– Глупачка такава! Тъпа глупачка! – повтори той, но вече си възвръщаше самообладанието; хапливият укор изместваше доскорошните диви изблици. – Дадох ти златна възможност... Трябваше да се сетя, че няма да имаш достатъчно смелост или интелигентност, за да се

възползваш.

Завъртя се на пета и се отдалечи.

Фийби трепереше. Може би се бе държала малко нетактично, но нищо в думите ѝ не предполагаше такава бурна реакция.

Усети, че гали врата на Сорел, и откри, че близванията на животното я успокояват. Брайън Море бе вложил много повече в гнусния си план, отколкото бе издал пред нея; това поне беше ясно. Така че какво точно се надяваше да постигне той с нейно сътрудничество? Катон със сигурност щеше да се заинтересува.

* * *

– Дълго ли чака, Фийби? – Оливия се появи забързана по калдъръма. – Сбогувах се с Мег. Казва, че днес ще си иде у дома.

– Да, знам – каза разсеяно Фийби. – Опитях се да я убедя да остане още, но тя отказа.

– И защо отиваме в Уитни? – Оливия се обърна да яхне понито си, държано от един коняр.

Фийби не отговори веднага, съсредоточи се върху задачата да се качи на гърба на Сорел с възможно най-уверен вид. Взе юздите и се опита да си спомни нарежданията на Катон.

– Трябва пак да си заложа пръстените – каза тя, когато конярят се отдалечи.

– Още д-дрехи ли ще купуваш?

– Не, трябват ми пари за път.

Оливия отвори широко очи.

– Къде ще ходиш?

Фийби сложи пръст на устните си, докато съпровождащите ги войници минаха покрай тях.

– Готова ли сте, лейди Гранвил?

– Да, готова съм. Тръгнете пред нас, ако обичате.

– Двама отпред и двама отзад, милейди – отвърна сержантът. – Такива заповеди получихме. Не се знае кого ще срещнем из пътищата.

Фийби си спомни засадата на пътя за Ейншъм и не възрази. Войниците заеха местата си и тя смушка Сорел да тръгне. Оливия подкара понито си до нея.

– И къде отиваш? – настоя тя тихичко.

– В Харуич с Катон.

– Но защо са ти пари?

– Защото той не знае, че отивам с него – отвърна Фийби с блеснали

очи. – И искам поне веднъж да бъда независима.

Оливия я разбираше, но въпреки това се усъмни.

– Пак ли ще го изненадваш?

– Да – каза твърдо Фийби. – Ще му устроя най-голямата изненада в живота му.

* * *

Катон вдигна очи, когато чу леко почукване на вратата на кабинета си.

– Добър ден, госпожо Мег.

Той се надигна от стола си, поканвайки я с жест да влезе.

– Ще ви отнема само минута, лорд Гранвил. – Мег се приближи с бърза стъпка. – Искам да ви благодаря за гостоприемството. Сигурна съм, че не сте го направили по своя воля. – Леко присви клепачи, премахвайки по този начин всяка възможна острота от думите си. – Понякога Фийби прилича на лавина.

– Моля, седнете, госпожо. – Катон посочи към стола. – Възстановихте ли се?

– О, да, достатъчно добре съм, благодаря.

Катон се облегна назад, въртейки перото в ръката си, и се вгледа внимателно в жената.

– Как смятате, че ще ви приемат в селото?

– Ще трябва да запушвам дупки – отвърна Мег. – Но както казах на Фийби, човек не се бори срещу суеверието, бягайки от него. Хората са невежи, но може би ще успее на нещо да ги науча.

– Вие сте храбра жена.

Тези думи накараха Мег да се усмихне.

– Едва ли, щом имам зад гърба си покровителството на лорд Гранвил. Те вече няма да ме докоснат.

Катон долавяше ирония в усмивката и в тона ѝ, но не беше сигурен как да ѝ отговори.

– Тогава бих ли могъл да кажа, че сте снизходителна жена?

Мег наклони глава.

– Може би. – И стана от стола. – Тръгвам си, милорд.

– Само миг.

Катон също се изправи. Поглади брадичката си, докато Мег учтиво го изчака да събере мислите си. Накрая той изрече:

– Трябва да замина. Може би за няколко месеца. Бихте ли наглеждали Фийби, докато ме няма? Тя ви вярва и ви уважава. Не мога да се

сетя за друг човек, който може да я предпазва от клопки.

Мег го погледна в очите.

– Фийби е самостоятелна жена, лорд Гранвил. Ако послушате съвета ми, ще ѝ се доверите повече, отколкото в момента ѝ вярвате. Тя е доста разумна.

– Тревожа се за нея – каза Катон с нотка на отчаяние.

Знахарката замълча.

– Ще се погрижа за приятелката си, можете да бъдете сигурен.

– Благодаря ви – каза Катон след излизащата Мег. Странно, но се почувства успокоен. Тази жена имаше власт над съпругата му.

Дръпна връвта на звънеца и отново седна, посягайки към ножчето, с което остреше перата си.

– Милорд? – Бисет се поклонил от прага.

– Помолете господин Море да дойде при мене, ако е в къщата – каза Катон, без да вдига глава.

– Мисля, че е горе.

И Бисет тържествено тръгна да предаде поръчението.

Брайън се разхождаше из стаята си, опитвайки се да се успокои след гневния изблик. Бе допуснал сериозна грешка, че се разкри твърде много пред Фийби, затова трябваше някак да поправи положението. Плановите му бяха рухнали, а заминаването на Катон му оставяше страшно малко време да измисли алтернатива.

Съобщението на Бисет му дойде твърде скоро. Кръвта още бушуваше в главата му и той не беше сигурен, че ще може да се покаже спокоен пред Катон, но нямаше друг избор, освен да се подчини. Слезе нехайно по стълбите, дишайки бавно и дълбоко. Спря пред затворената врата на кабинета, пое си още един успокоителен дъх и почука.

– Искали сте да ме видите, лорд Гранвил?

– Да, влез, Брайън.

Катон остави перото и ножчето. Брайън изглежда доста бледен, помисли той.

– Получи се ново развитие и аз заминавам за няколко месеца.

– И аз така разбрах, милорд. Може ли да запитам къде отивате? – Брайън пусна лека, смутена усмивка. – Или е държавна тайна?

– Не е. Отивам в Италия.

– По поръчение на Парламента, предполагам.

– Предполагението ти е правилно. – Катон му кимна дружелюбно.

Нямаше причина Брайън да не повярва на тази версия. Агентите на Парламента се разхождаха из целия континент.

– Ако нямате нищо против – продължи Катон, – имам и една мисия за вас.

– Бих направил всичко, за да се докажа – каза Брайън с момчешки ентузиазъм.

– Трябва ни някой да иде до Лондон, да се поразходи из клубовете и кръчмите. Трябва да разберем настроението на народа. Сега, щом кралят е на път към Шотландия, е извънредно важно да разберем какво отношение ще вземе Лондон към възможна презвитерианска харта. Трябва ни някой, който да умее да оценява това, което чува. Вярвам, че можеш да направиш това по-добре от всеки друг.

Брайън се поклони ниско.

– Поласкан съм от доверието ви, сър. Ще ида да си събера вещите. Тръгвам след един час.

Той излезе забързано от стаята, с хладно изражение и пресметлив поглед. Нямах да отиде в Лондон. Където и да отиваше Катон, Брайън щеше да тръгне след него. Единият план бе рухнал, но той умееше да се нагажда. Ако бъдеше готов, щеше да му се яви и друга възможност.

19

– Мисля, че някой ни следва, милорд.

Джайлс накара коня си да се доближи до този на Катон. Хвърли към уличката свъсен поглед през рамо.

– Имам това чувство от пет мили насам. Нещо все ме гъделичка в тила.

– Нищо ли не видя?

– Не – поклати глава Джайлс. – Само имам такова усещане.

Катон кимна.

– Да застанем зад този ъгъл и да изчакаме, а?

– Аха. – Джайлс живна и челото му се разведри. – Може нищо да няма, ама все пак трябва да видим.

Той поизостана, за да даде нареждания на шестимата войници, които ги придружаваха.

Защо ли някой ще ги следва, зачуди се Катон. Ако е човек, който иска да разбере накъде са се запътили, със сигурност щеше повече да се прикрива.

Осмината мъже завиха зад ъгъла и Катон дръпна юздите, обръщайки коня си към средата на уличката. Джайлс и войниците застанаха в полукръг зад него.

– Дръжте оръжията готови, но не ги вадете – нареди тихо Катон. – Не искаме да изплашим невинни минавачи.

Той седеше на коня си, олицетворение на спокойствието, държейки с едната ръка юздите, небрежно облегат на лъка на седлото, докато другата ръка, тази с камшика, почиваше на бедрото. Зачака любопитно да види какво ще се покаже иззад ъгъла.

В полезрението му се появиха Фийби и Сорел. Сорел изцвили нервно, усещайки блокадата пред себе си, и се задърпа назад. Фийби се вкопчи в нея, притискайки колене към седлото, и се замоли да не тупне позорно в калта пред смаяната си публика.

Успя някак да спре Сорел; или пък самата кобила реши да се подчини – Фийби не беше сигурна кое точно.

– Ти спря – каза Фийби, леко възмутена. – Не очаквах да спреш преди обяд.

Катон си възвърна дар слово.

– Какво правиш? Или това е глупав въпрос?

– Имаше нещо, за което трябваше да поговорим – каза Фийби. – Затова реших да тръгна след тебе. Яздех на малко разстояние от вас, колкото да не ме виждаш, за всеки случай – добави тя, сякаш това можеше да прогони евентуалните му страхове за нейната безопасност.

– Невероятно утешително – промърмори Катон. – Но какво смяташе да направиш, ако кобилата те беше хвърлила? Доколкото си спомням, конете имат такъв навик.

– И дума не може да става за това – заяви самоуверено Фийби. – Казах, че ще се науча да яздя както трябва за два дни, милорд, и се научих.

Катон поклати глава.

– Не – каза той замислено. – Не бих удостоил стойката ти на гърба на тази кобила с подобно определение. Изглеждаш като особено неуверен чувал с картофи.

– Това не е честно! – възрази Фийби. – Преди два дни никога нямаше да мога да измина всичките тия мили. И Сорел *щеше* да побегне. Но тя не показва и най-малкото желание да го стори.

– Защото има добър характер – отвърна Катон. – Именно затова я купих.

– Е, значи е *нещо*, свързано с мене – натъжи се Фийби. – Хвърляли са ме коне с равни като тепсия гърбове, и то не по-диви от полуумряла крава.

Джайлс Крамптън се изкашля. Катон погледна през рамо и видя ухилените физиономии на своите хора.

– Във всеки случай – продължи Фийби, – щом така и така съм стигнала толкова далече, помислих, че ще мога да те придружа до края на пътя. Има едно много важно нещо, за което трябва да говоря с тебе.

Катон разбра, че е надхитрен. Можеше да я прати обратно с някого от хората си, но разбра, че няма ни най-малко желание да го стори. Наклонила глава, тя го гледаше мило и както би казал, кокетно. Това беше една нова Фийби и тя го омагьоса. Невъзможно бе да повярва, че някога я е смятал за безлично нищожество.

– Яздихме десет мили тази сутрин. Искам да стигна Ейсбъри преди пладне – това са още тридесет мили – и да минем още десет мили след обяд.

Тонът му бе безкомпромисен, прикриваш всичките му мисли. Фийби пребледня. Десетте мили вече я бяха изтозили. Но си беше наумила нещо и нямаше да се откаже.

– Мислите ли, че ще мога да издържа, сър?

– Точно това намеквах – съгласи се той с хладно кимване.

– Знаем, че мога – заяви тя.

Катон я заразглежда – цели пет изнервящи минути. Тя издържа на изпитателния му поглед и накрая, извивайки леко устни, той изрече:

– Твоята приятелка те оприличи на лавина. Забележително точно описание... Господа, да продължаваме.

Катон се наведе, хвана юздата на Сорел и я придърпа до своя кон, отбелязвайки небрежно:

– Учудвам се как за твоите деветнадесет години не си се научила да приемаш „не“ за отговор.

– Наистина имам да ти съобща едно много важно нещо – каза Фийби.

– Е, ще почака до довечера. – Той смушка коня си да препусне в тръс начело на групата, водейки Сорел за юздата. – Сега нямаме време за приказки.

Фийби потисна хапливия си отговор. Той още мислеше, че ѝ угажда, като ѝ е позволил да го придружи. Не му идваше на ум, че тя може да има да му съобщи нещо наистина важно и интересно. Беше снизходителен съпруг, който, като се съди по замисления блясък в очите преди минута, очакваше тази снизходителност да му донесе известно удоволствие в замяна.

Пътуването беше кошмарно. За човек, който никога не бе прекарвал повече от час на гърба на коня, следващите шест часа бяха нескончаемо мъчение. Но Фийби не каза нито дума, само стискаше унило юздите на Сорел и подскачаше на седлото, когато конете преминаваха в тръс, без да обръща внимание на тъпата умора в бедрата и гръбнака и на острата болка ниско в корема.

Катон не показва никакво съчувствие, нито пък я укори. След като обядваха, ѝ помогна да се качи на седлото без никакъв коментар, макар че тя едва не се разплака, когато набитите от ездата мускули трябваше отново да заемат това съвсем неестествено положение.

Катон отлично знаеше какво ѝ е. Но Фийби сама трябваше да каже, щом силите ѝ се изчерпят; когато това станеше, той щеше да уреди да я върне у дома, придружена от двама войници. Пътят им минаваше през множество градчета, където можеше да се купи покрита носилка, и тя щеше да се върне в Уудсток по сравнително удобен начин.

Той чака целия следобед Фийби да признае, че се предава, но това не стана – тя само седеше пребледняла, упорито стиснала устни. Не можеше да не се възхити на упорството ѝ, въпреки че я съжаляваше. Смешно

беше тя да се мъчи така.

Когато точно преди здрачаване Катон ѝ помагаше да слезе от седлото в двора на един малък хан в селцето Астън Клинтън, Фийби почти се строполи в ръцете му. Отказа обаче да се опре на него и вдървено се запъти към хана, макар че всеки мускул в тялото ѝ крещеше от болка.

– Имам отделна стая над банята, милорд, ако желаете – рече стопанинът. – Иначе другото е таванът над конюшните. Не идват много чужди хора да търсят подслон за през нощта.

В други обстоятелства таванът би бил подходящ за Катон, както и за хората му, но присъствието на Фийби променяше положението.

– Няма значение къде е! – заяви Фийби, проговаряйки за първи път от часове насам, с глас, изпълнен с отчаяние. – Само ми я покажете!

Стопанинът се поклонил и ги поведе по коридора, после минаха през кухнята и се качиха по тясното задно дървено стълбище. Стаичката лъхаше на домашен сапун от врящите на долния етаж котли, но имаше доста голямо легло с дюшек, напълнен с конски косми, Фийби освободи придружителя си с неопределен жест и се стовари по лице на леглото, сподавяйки стона си в шарения юрган.

Нямаше представа колко време е минало, когато чу отварянето на вратата и познатите сигурни стъпки на Катон по скърцащия дъсчен под.

– Не спя – измрънка тя. – Готова съм да слеза за вечеря.

– След малко ще видим и това – каза той весело. Пусна нещо на пода и то издрънча.

Фийби обърна глава, насилвайки се да отвори натежалите си като олово клепащи, докато в същото време се опитваше да се изправи. Но една ръка между плешките ѝ я натисна обратно.

– Лежи мирно, Фийби. Не съм знахарка и нямам лечителските умения на приятелката ти, но знам някои средства за облекчаване на известни болки.

Гласът му беше леко подигравателен, но на Фийби ѝ се стори като балсам върху ухапано от оси.

Той свали ботушите ѝ, докато тя лежеше напътно на леглото, запретна полата на роклята ѝ за езда и взе да разкопчава копчетата на панталоните. Събу ги и ги хвърли на пода.

Фийби въздъхна облекчено, когато хладният въздух облъхна натъртените ѝ и пламнали бедра.

– Господи боже! – възкликна Катон, виждайки състоянието ѝ. – Защо не каза нищо?

– Нямаше нужда да казвам нещо – възрази Фийби. – Нищо ми няма.

Той поклати невярващо глава, потапяйки кърпа в димящата вода в легена, който бе донесъл. Изстиска я и я сложи на кръста ѝ.

– О – изстена Фийби с неизразимо облекчение, когато топлината от кърпата започна да отпъжда острата болка. – Вълшебно е. – Тя протегна ръце над главата си и се отпусна, докато топлината прогонваше умората.

– Утре можеш да си починеш тук, а после Адам и Гарт ще те придружат до дома. Ще купя носилка, така че...

– Не! – Фийби се обърна и седна, събаряйки топлите кърпи. – Не, няма да си ида у дома, Катон. Каза, че мога да те придружа до Харуич, и ще го *направя*. Само съм малко уморена. Ще мине, когато мускулите ми свикнат. Утре ще мога със сигурност да продължа.

Катон изстиска поредната гореща кърпа.

– Не ставай смешна, Фийби. Легни. Цялата си една голяма рана от кръста до коленете. Не можеш да яздиш и един ярд.

– Мога и ще яздя – заяви тя. – Няма ти да кажеш какво мога и какво не мога.

– Така ли? – Катон вдигна вежда. – Тъй като това е военна мисия, със сигурност аз трябва да кажа. Стига толкова лудории, Фийби. Един ден беше по твоему, но сега вече стига.

Фийби се измъкна тромаво от леглото, разтърсвайки поли.

– Брайън Море каза, че имал документ от краля, който бил явно доказателство, че кралят няма намерение да се съгласи с исканията на шотландците – заяви тя. – Това дойдох да ти кажа.

Катон застина на място с кърпата в ръце.

– Говорила си с Брайън за това?

– Да. И също защо Кромвел и някои други се съмняват в твоята... лоялност... и... – тя забърза, виждайки, че Катон иска да я прекъсне. – И защо не искаш да се защитиш срещу тези обвинения. Може би те пращат на тази мисия, за да се освободят от тебе. Може би не искат да се върнеш.

– Как смееш да разискваш мене и моите грижи с Брайън... или изобщо с някого?

– Аз не ги разисквам с Брайън, той дойде да ги разисква с мене – и Фийби го погледна право в очите.

Катон я погледна намръщено, после гневът в очите му се стопи и на негово място дойде нещо твърдо и ярко, което според Фийби беше дори още по-страшно от гнева. Пусна кърпата в легена и се отправи към вратата. Извика към стълбите:

– Стопанино, донеси една пинта бяло вино и две чаши.

После се обърна към Фийби:

– Добре. Сега можеш да ми разкажеш какво точно се е случило между тебе и Брайън. Всяка дума, всеки жест. Нищо няма да пропускаш.

Гласът му и каменната твърдост в очите я накараха да замръзне, Фийби внимателно приседна на ръба на леглото.

– Откъде да започна?

– От началото.

Фийби затърси точката, от която бе започнало всичко, когато стопанинът пристигна, пухтейки, с кана вино и две калаени чаши.

– Ще искате ли вечеря, сър? – Той остави каната и чашите на разклатената маса в ъгъла на стаята. – Жената е направила чуден задушен заек, има и хубаво шкембе.

Обърса челото си с някаква мръсна кърпа.

– Много е топло за април.

– Да – съгласи се Катон. – Ще вечеряме скоро.

– Добре, сър.

Мъжът приведе обемистото си туловище в някакво подобие на поклон и се измъкна.

Катон спусна резето на вратата, наля вино в чашите, подаде едната на Фийби и заповяда късо:

– Започвай.

Фийби не пропусна нищо, освен това, колко малко остана да се съгласи да участва в плана на Брайън. Само като си помислеше, я обливаше студена пот. Със сигурност не искаше Катон да го узнае.

Катон слушаше мълчаливо, вмтайки по някой въпрос. Но Фийби облекчена видя, че изражението му се променя и вече не й е сърдит.

Когато тя свърши, той кимна замислено.

– Значи е така, както през цялото време съм подозирал.

– Кое?

Вместо да отговори, Катон запита с лека усмивка:

– Защо ми казваш това едва сега? Можеше да ми го кажеш когато и да било в последните два дни, преди да замина, нали?

– Не ми беше изгодно – изтърси Фийби.

Катон поклати глава, но в гласа му се долавяше смях.

– Каква потайна стърчиопашка съм си взел за жена.

– Е, щом не ми се доверяваш, трябва да поема нещата в свои ръце – отвърна Фийби и в очите й блесна войнствено пламъче.

Катон се намръщи.

– Ти имаш много по-охлабена юзда от другите съпруги, Фийби. Трябва да го знаеш.

– Не искам юзда – избухна Фийби. – Аз не съм кон. Искам да бъда съпруга във всяко отношение. Не само в леглото или да се занимавам с домакинството, или...

– Не съм забелязал да се занимаваш особено много – прекъсна я сухо Катон.

Хвана я натясно. Фийби призна с тъжен глас:

– Госпожа Бисет се справя по-добре от мене. Освен това, имам други, по-важни неща за вършене.

– Да, като например да те вземат за вещица и да се бъркаш в работите ми заедно с тая змия – доведения ми син!

– О, но това е толкова нечестно! – извика тя.

Той обхвана брадичката ѝ в дланта си и повдигна лицето ѝ към себе си, за да я накара да го погледне в очите.

– Правя всичко по силите си, за да угодя на чудатостите ти, Фийби. Но има части от живота ми, които не искам да споделям... с тебе или с когото и да било. Трябва да разбереш това.

– Не искам да се натрапвам – каза Фийби с нисък глас. – Но аз те обичам.

Нямаше намерение да каже това, но вече беше късно.

Катон я загледа вторачено. *Жена, омаяна от любов... Любов. Такава дива, непокорна страст.*

Нещо се въртеше в периферията на мисълта му. Нещо аморфно, топло и неназовимо.

– Ти означавах много за мене, скъпа – каза той и я целуна. – Сега нека кажем да затоплят водата в банята, за да полежиш във ваната. После ще си легнеш и аз ще накарам слугинята да ти донесе вечеря.

Фийби се дръпна леко от него, извъръщайки очи, за да не види той блясъка на сълзите в тях. Разбира се, че Катон нямаше да се преструва, че изпитва нещо, което не изпитва.

– Ваната ще помогне – каза тя. – След това ще съм готова за утре.

– Фийби, не можеш сериозно да възнамеряваш...

– Идвам – заяви тя. – Ще можеш ли, моля те, да кажеш на някого да ми донесе кувара, който съм привързала на седлото на Сорел? Там имам някои необходими неща.

Катон вдигна рамене. Упорството ѝ носеше собственото си наказание.

– Много добре. Но не очаквай никакви отстъпки.

– Не очаквам! – каза тя така яростно, че той се сепна. – Мисля, че го казах съвсем ясно, милорд.

Изтощена е, напомни си Катон. Обърна се към вратата, подхвърляйки през рамо:

– Ти беше права. Трябваше да знам всичко за Брайън. Но няма защо да се тревожиш. Положението е в мои ръце.

Фийби не отговори нищо и в следния миг той излезе от стаята.

* * *

Когато Катон се върна в леглото доста по-късно, стори му се, че Фийби спи дълбоко. Той се съблече, духна свещта и легна до нея.

Тя измърка сънено, обърна се и посегна към него, както винаги, щом той си легнеше.

– Май ми вземаш гардероба – забеляза шеговито Катон. Фийби бе облякла една негова батистена риза.

– Моята беше мокра и исках да съм свежа след банята – прошепна тя, притискайки устни към ямката на шията му. – Исках да съм свежа за тебе.

– Ти винаги си свежа – каза той съвършено искрено. Свежа, изнедавеща, красива. Вбесяваща, ексцентрична, упорита... възхитителна.

Той я привлече към себе си.

* * *

На следващата сутрин Фийби излезе от хана точно след разсъмване с изражението на човек, когото ще водят на изтезание.

Катон вече бе яхнал коня си и говореше с Джайлс Крамптън и един от войниците. Сорел стоеше при камъка за качване, а един от слугите в хана държеше юздата ѝ.

Фийби стисна зъби и се покатери на седлото. Не беше чак толкова зле. Топлите компреси и порядъчният нощен сън бяха свършили добра работа. Тя смушка кобилата и тръгна към Катон.

– А, ето те и тебе – и той ѝ се усмихна малко разсеяно. – Реших да те оставя да се напиш, затова не те събудих, когато станах. Закуси ли?

– Ханджийката ми направи малко овесена каша – отговори Фийби. – Колко ще яздим днес?

– До Бишъп Стортфорд. – Той я изгледа внимателно. – Ханджията има носилка и е готов да ми я продаде. Том трябва да се върне в главния

щаб и двамата с Адам ще те придружат до Уудсток.

Фийби поклати глава.

– Добре съм, милорд.

Катон се задоволи да вдигне вежда, после се обърна към Том.

– Много добре, Том, тогава бързай колкото можеш повече. Съобщението трябва да стигне лично до Кромуюел или лорд Феърфакс.

– Да, сър.

Войникът потупа жакета си, където бе скрил документа до главния щаб на Парламента, описващ подробно най-новите постъпки на Брайън Море. Катон препоръчваше Брайън да бъде проследен и задържан, дока-то Катон се върне от мисията си, за да го разпита лично.

Катон даде знак за тръгване и Фийби, стиснала устни, смушка Сорел да препусне в тръс.

След един час тя се унесе в някакъв транс; сякаш физическите негоди се бяха преплели и бяха станали неотделима част от нея. Само да си позволише да помисли за часовете път, които ѝ предстояха, щеше да се разплаче, затова пусна мисълта си да броди в царство на меки зелени поляни и обрасли с изтравниче хълмове, пенливи потоци и свеж мирис на прясно окосена трева.

Не забеляза кога Катон е дръпнал юздите на коня си. Сорел щеше да продължи да препуска, ако Катон не се бе пресегнал да хване юздите ѝ.

Внезапното спиране стресна Фийби от трансa ѝ. Тя се върна със стон в действителния свят, в света на истинската болка.

– Ела, не мога да те гледам вече така – изрече рязко Катон. – Ще те вдигна. Прегърни ме през врата.

За миг Фийби го изгледа смяяно, зачудена и от нееднозначното му изражение. Устата бе нетърпеливо стисната, но тъмните му очи бяха пълни със съчувствие.

– Фийби, чуваш ли ме? – Той се наведе към нея. – Надигни се на стремената и ме прегърни през врата.

Тя послушно се подчини, обвивайки ръце около шията му. Той я вдигна с лекота и я премести на коня пред себе си.

– Сега се облегни и освободи напрежението в гърба. Джайлс, води кобилата.

Джайлс вече бе поел юздата на Сорел и кавалкадата потегли отново.

Фийби се облегна на широките гърди на Катон.

– Съжалявам – каза тя. – Наистина не исках да се предавам.

Той сведе очи към нея и лека усмивка заигра на устните му.

– Справи се по-добре, отколкото очаквах.

– Утре ще яздя.

Той кимна.

– Около един час. Трябва ти време, за да станеш издръжлива, особено щом яздиш на такова ужасно седло.

Фийби не протестира, това беше самата истина. Сега седеше настрана и това отнемаше тежестта от натъртените ѝ меса; и тъй като мястото ѝ беше колкото удобно, толкова и безопасно, тя започна да се наслаждава на околния пейзаж.

След малко се обади:

– Струва ми се, че сега имам най-доброто и от двата свята.

– Какво точно? – Той отмахна една къдрица, която го гъделичкаше по брадичката.

– Наслаждавам се на ездата от възможно най-хубавото място – възможно най-близо до тебе. Дори чувам как бие сърцето ти – усмихна му се тя. – О... и няма да съм уморена, когато спрем за нощувка, затова ще можем да си поиграем повече от снощи.

– Непоправима си – каза Катон, широко усмихнат. Ръката му я притисна за миг. Дланта му обхвана гърдите ѝ под наметалото и той усети как бие сърцето ѝ.

Джайлс, който яздеше мълчешком от едната им страна, не чу разменените думи, но видя усмивката и се зачуди. Откакто служеше при маркиз Гранвил, никога не го беше виждал да се усмихва така широко. Усмихваше се, понякога се смееше, но такава усмивка?! И да вземе жена в експедицията си! Това беше смайващо. Лорд Гранвил никога не допускаше някой или нещо да се намесват във военните му задължения... или поне никога преди не го бе правил, отбеляза мрачно Джайлс.

Нямаше никакво обяснение на този факт.

* * *

Когато с помощта на малко въпроси и с цената на няколко монети Брайън Море узна, че Катон пътува за Харуич, това веднага го заинтригува. Защо ще тръгва за Италия през Харуич? Много по-разумно беше да вземе кораб от южно пристанище, например Портсмут или Саутхамптън.

Явно Катон му бе спестил част от истината. Не че това го учуди кой знае колко. От Харуич лорд Гранвил можеше да отива единствено в Холандия. Повечето кораби от това пристанище отиваха именно там.

Коего пораждаше многобройни интересни възможности. Ако Катон иска да установи контакт с Уолтър Стрикланд, значи Брайън трябва на всяка цена да предотврати това.

Собствените агенти на краля в Ротердам бяха успели да отстранят двама от пратениците на Парламента, преди да се бяха срещнали със Стрикланд. Но тези хора не бяха особено важни. От друга страна, маркиз Гранвил беше един от най-влиятелните членове на главното командване на Парламента. Да се отърват от него, докато изпълнява тази мисия – това щеше да бъде наистина огромен удар.

Брайън щеше да осъществи този удар. Нямаше никакво намерение да отклонява така внезапно дошлия подарък от самия дявол. И за да станат нещата още по-прости, Катон явно нямаше намерение да вземе в Холандия никого от своите войници, дори Джайлс Крамптън. Прекалено хубаво, за да е истина.

Имаше нещо неизмеримо приятно в перспективата да удари два заека с един изстрел. Убивайки Катон, Брайън щеше да всее смут сред началниците му. Тогава самият той щеше да наследи земите и титлата на Гранвил. Щеше да впрегне името и влиянието на рода Гранвил на страната на краля и Парламентът горчиво щеше да оплаква тази загуба.

Ако изиграеше картите си добре, щеше да стане дори дук, щом кралят се върнеше на трона.

И Брайън щеше да си изиграе добре картите. Единствената възможна пречка беше Фийби. Ако е бременна, трябва да се отърве от нея. Наистина, отказът ѝ да му сътрудничи го бе вбесил, но ядът му вече беше минал. Сега виждаше по-добре възможностите. Новият маркиз Гранвил щеше да има нужда от съпруга. Защо не сегашната маркиза? Можеше да я вкара във форма, сигурен беше в това. В тези пищни форми имаше голям потенциал.

Брайън потегли за Харуич само няколко часа след Катон. Пое по друг път, разбира се, защото нямаше никакво желание да влиза в бой. Стигна в Харуич следобед на третия ден, отседна в странноприемницата „Пеликан“ на пристанището и тръгна да разузнае дали Катон е пристигнал с придружителите си в някой от останалите ханове.

Мъж, пътуващ, с осем войници, нямаше как да остане незабелязан в това малко пристанище, затова Брайън беше уверен, че скоро ще ги намери.

Седеше в кръчмата „При кораба“, подхвърляйки невинни забележки, когато дочу сочния йоркски акцент на Джайлс Крамптън да гърми пред вратата:

– Ей, стопанке, трябва ни една прилична отделна стая за лорд Гранвил. Другите ще се сместим на тавана или над конюшнитея.

– Не знам дали имаме отделна стая – отговаряше ханджийката, докато Брайън незабелязано се сви в ъгъла край огнището. – Ако негова светлост няма нищо против, имаме една голяма стая долу. Дадох я на трима джентълмени. Те сигурно няма да имат нищо против да се посгъстят.

– Аз и жена ми обаче имаме нещо против – намеси се повелителният глас на Катон. – Ще взема стаята и ще ви платя добре за нея, госпожо.

Дочу се звън на монети и стопанката изрече с известно удовлетворение:

– Смея да кажа, че ще мога да извадя оттам другите джентълмени, сър. Ще иска ли нейна светлост някоя прислужница да ѝ помогне?

– Не, не вярвам – отвърна Катон. – Но сме много гладни и с нетърпение очакваме вечерята.

– О, ще ви приготвя нещо много вкусно, милорд. Шкембе с чесън и едно хубаво парче пача.

– Предполагам, че нямате печено пиле? Вчера ядохме шкембе.

Брайън удивен чу гласа на Фийби. Какво, за бога, прави тя тук? Катон не може да възнамерява да я води в Холандия със себе си.

Той се сви още повече в ъгъла. Присъствието на Фийби нямаше да окаже никакво влияние. Щом разбереше къде отива Катон, щеше да вземе следващия кораб за същото пристанище.

И щеше да се върне от Холандия с кръвта на Катон по ножа си.

По тънките устни на Брайън пробягна усмивка.

Фийби стоеше на пристана в Харуич, придърпвайки качулката на наметалото си, за да се предпази от пронизващия вечерен ветрец. Беше почти седем часът и небето вече притъмняваше.

На кея кипеше трескава дейност, корабите се приготвяха да тръгнат с вечерния отлив, светлина струеше от отворените врати и прозорци на кръчмите около вмиряната на риба павирана площадка.

Фийби не виждаше и следа от Катон. Той бе вечерял с нея, бяха се любили нежно за сбогуване и я бе оставил в странноприемницата „При кораба“, за да пийне една последна бира, както каза, с Джайлс и хората му в кръчмата на пристанището, преди да се качат на кораба „Бялата дама“ на път към Италия.

Фийби отскочи, когато двама хамали минаха покрай нея, превити се под тежестта на чувалите с брашно. Светлините на корабите, застанали на котва по-нататък в залива, хвърляха бледи отблясъци по водната повърхност.

Чувстваше се изоставена и ужасно сама сред тази блъсканица. Беше дошла импулсивно, искаше – не, имаше нужда – да види как отплава корабът на Катон, за да се сбогува още веднъж с него. Погледна с копнеж към кръчмите, където Катон може би се смееше и се шегуваше с хората си, без да мисли за съпругата, която е оставил на сигурно място в хана. Съпругата, която утре трябваше да се върне с Джайлс Крамптън в Уудсток и да чака връщането му търпеливо като някоя Пенелопа.

Огледа се и го видя. Брайън Море. Разговаряше оживено с двама мъже на двайсетина ярда от нея на борда на едно малко корабче. Тя се взря, не можейки да повярва на очите си. Какво прави Брайън тук? Докато го гледаше, той пусна нещо в ръцете на мъжете и се отдели от тях. Вдигна глава и за един ужасен миг срещна очите на Фийби.

Стомахът ѝ като че ли падна в петите. Дали я е познал? Студена вълна на неопределима паника полази по тила ѝ, накара косата ѝ да настръхне и по челото ѝ изби студена пот. Почувства същия ужас, както в двора на конюшната, когато бе прозряла истинския му характер под светската маска на учтивостта. Сега почти виждаше как от него се излъчва зложелателство. Може би си въобразяваше, но във всеки случай усещаше заплахата. Мег винаги беше права за такива неща.

Ръката ѝ инстинктивно се пхна в джоба на наметалото и стисна

кожената кесия, която се опираше на бедрото ѝ. Почти несъзнателно тя се обърна назад и тръгна към „Бялата дама“. Пътят пред нея беше пуст.

Фийби ускори крачка, подтиквана само от невъобразимо силния импулс да избяга, преди Брайън да я е видял, ако вече не беше станало късно. Казваше си, че не е възможно да я е познал, така увита в наметалото. Сигурно не очакваше да я види тук.

Веднъж бе почувствала, че малко остава той да ѝ направи нещо лошо; бе усетила, че е способен да я унищожи съвсем хладнокръвно, ако му се стори изгодно. И тогава бе видяла в очите му точно същия израз, въпреки разстоянието, което ги отделяше. Може би не беше насочен към нея. Но въпреки това я плашеше.

Качи се на палубата и се сви в сянката на перилата. Сърцето ѝ биеше учестено, дланите ѝ бяха мокри.

– Ей, ами ти коя си?

Фийби се извърна към гласа зад нея и видя едно голобрадо момче приблизително на нейните години. То я гледаше с любопитство.

– Ти какъв си? – запита Фийби несъзнателно вдигайки брадичка, а в гласа ѝ прозвуча леко високомерна нотка.

– Аз съм моряк – каза гордо момчето. – И работя на „Бялата дама“. Длъжен съм да наблюдавам кой се качва и кой слиза, нали разбираш.

Фийби се вгледа в него.

– Не ми приличаш много на моряк – рече тя, махвайки с ръка към прокъсаните му панталони, вързани с връв на кръста, към босите му крака и парцаливата риза. – Повече ми приличаш на скитник.

По мърлявата физиономия на момчето пробягна леко разочарование.

– Аз съм камериер – рече то. – И работата ми е да наблюдавам подвижното мостче.

Фийби се замисли. Ръката ѝ отново стисна кесията в джоба. Някаква мисъл се оформяше у нея, нещо толкова смело, толкова вълнуващо, че едва се осмеляваше да си го признае.

Тя изрече бавно:

– Аз съм лейди Гранвил. Лорд Гранвил ще пътува с този кораб. Момчето я изгледа внимателно.

– Да, така е. Само че не са казвали нищо за лейди Гранвил.

– Не – отвърна Фийби. – Предполагам, че не са. – Тя извади кесията и я претегли в дланта си. – Лорд Гранвил не ме очаква, но ще ти дам една гвинея, ако ми покажеш каютата му, за да му оставя едно писмо, когато се качи на борда.

– Една гвинея? – Камериерът се вторачи невярващо в нея. – Цяла гвинея?

Фийби кимна и развърза кесията. Извади една монета и я вдигна, за да може оскъдната светлина да улови отблясъка на златото.

– Покажи ми каютата на лорд Гранвил, не казвай на никого, преди той да се е качил на борда, и ще ти дам това.

Момчето погледна ококорено монетата. Облиза устни. Толкова паранакуп не беше виждало, камо ли да притежава.

– Натам – врътна глава към каюткомпанията и хукна напред.

Фийби го последва, овладяна от натрапчив импулс, който едновременно я караше да трепери и замайваше главата ѝ. Слезе в тясната каюткомпания и продължи по тъмния тесен тунел, следвайки момчето.

– Ей тука. – То откряна една врата и я предупреди. – Внимавайте, има стъпало.

Фийби прекрачи високия праг и влезе в миниатюрната каюта. Малка лампа висеше от тавана, хвърляйки сенки по двете тесни койки, разположени една над друга, и върху масата и табуретката, завинтени на пода. Сандъкът на Катон бе сложен на пода под масата.

Фийби пусна монетата в шепата на момчето.

– Чакай малко – каза тя, хващайки го за ръката, когато то се наклони да си тръгне. – Ще получиш още една, ако не кажеш никому нито дума, докато... докато...

Замисли се за миг, после довърши решително:

– Докато не стигнем по средата на морето.

Фийби не знаеше какво точно означава „по средата на морето“, но изглеждаше подходящо за целите ѝ.

– Мислех, че ще оставите само писмо на негова светлост. Камериерът я погледна навъсено, макар че здраво стискаше монетата.

– Да, но си промених решението. Ще остана – каза Фийби. – За колко време се стига до Италия?

Момчето сви рамене.

– Ами откъде да знам, никога не съм ходил там... и май няма и да отида.

– Но корабът отива тъкмо там – каза озадачена Фийби.

Момчето се засмя, сякаш беше чуло някаква невероятна шега.

– Ами че ние отиваме в Холандия.

И се запревива, едва сдържайки смеха си.

Фийби бе твърде заета да смели тази информация, за да обърне внимание на подигравателния му тон. Катон я беше *излъгал*. Чисто и

просто я беше излъгал!

– „Бялата дама“ винаги тръгва отгук за Холандия – продължи камериерът с вбесяващ тон на превъзходство. – Пресичаме Северно море. Отгук не може да се иде до Италия.

Фийби мълчеше. Никога не бе разбирала много от география. Но *защо* Катон я излъга? Беше излъгал всички, може би дори и Джайлс Крамптън, помисли тя огорчено. Още една демонстрация на отказа да повярва на съпругата си, да ѝ се довери. Да не мисли, че тя ще предаде тайните му, ако той ѝ ги повери? О, невъзможен е! Нищо не беше направила, за да заслужи такава липса на доверие.

Е, това положение трябваше да се промени. Тя повтори с решителен тон:

– Имаш още една гвинея, ако не кажеш нищо на никого, преди да сме стигнали до средата на морето.

Момчето я изгледа леко недоверчиво.

– Да – изрече бавно. – Всичко това е много хубаво. Само че ако капитанът научи, ще ме набие с камшика.

Фийби каза убедително:

– Ще кажа, че съм се качила, когато ти си гледал на друга страна, и сама съм намерила каютата на съпруга си.

Момчето погледна към монетата, която проблясваше под светлината на лампата. Захапа я. Златото беше твърдо, с метален вкус. Огледа я внимателно. Беше кръгла и гладка, не се виждаха сечени ръбове.

– Още една? – И вдигна поглед към Фийби. Тя кимна.

– Също като тази.

– Господи – измърмори момчето.

Това беше невиджано богатство, струваше си дори да изтърпи един бой. Пък и не беше пуснал на борда никакви разбойници. Само съпругата на негова светлост. Не е кой знае какво престъпление. Не такава, че да го накажат сурово.

– Но не трябва да казваш нито дума – напомни му Фийби. – Нито думичка на *никого*. Разбра ли?

– Добре – каза момчето след малко, стискайки монетата. – Сега по-добре да си вървя.

Излезе от каютата, оставяйки Фийби да се оглежда и да се чуди дали окончателно не се е побъркала. Когато излезе от хана, не беше имала намерение да прави нещо толкова немислимо.

Или пък беше?

Погледна кесията в ръката си. Защо да я взема, ако не е смятала, че

може за нещо да ѝ послужи? Защо, най-напред, да залага пръстените си, ако не е смятала да прави нещо извън попечителството на Катон?

Тръпка на вълнение полази по гърба ѝ. Независимо дали го беше предвиждала или не, сега бе хлътнала в това приключение.

Отново огледа каютата. Трябваше да се скрие някъде. Катон не би-ваше да я намери, преди да е станало твърде късно, за да се върнат в пристанището. Да не би двете койки да означават, че няма да е сам в каютата? Това би могло да се превърне в пречка. Но камериерът не беше казал нищо за друг пътник. Както и да е, в това миниатюрно пространство нямаше място за непредвиден пътник.

Тя отвори вратата и се загледа в коридора. Единствената светлина идваше от отворената каюткомпания в края му. От палубата над нея се зачуха гласове и стъпки. Стори ѝ се, че хората са извънредно напрегнати, сякаш довършват някакви сериозни приготовления. Ако беше така, значи Катон щеше всеки момент да дойде на борда. Трябваше да побърза да си намери скривалище.

Фийби излезе в коридора, затваряйки вратата зад себе си. Погледът ѝ бе привлечен от тясна вратичка в другия му край. Тя я отвори и надникна – килерчето бе заето от няколко дебели сплитки въжета, една кофа и четка с дълга дръжка. Миришеше на риба и катран, както и на нещо доста зловонно. Както и да е, щеше да ѝ свърши работа.

Тя се пхна вътре и затвори вратата зад себе си. Веднага усети, че не може да диша; вонята я накара да запуши нос. Открехна вратата и седна върху въжетата, прибирайки крака под себе си; задържа вратата почти затворена, като си остави пролука само колкото да пропуска малко по-свеж въздух.

Фийби загуби представа за времето. Суетният над главата ѝ продължаваше. Тя се ослуша да чуе гласа на Катон, но не го чу. Изведнъж я обхвана паника, представи си какво щеше да стане, ако той е решил в последната минута да не тръгва за Холандия и тя останеше съвсем сама на „Бялата дама“. Никой обаче не слезе в каютата, за да вземе сандъка му.

Шум като от падане на нещо голямо я стресна така силно, че тя подскочи и си удари главата в ниския таван на килерчето. Тътрузенето и трясъкът я накараха да настръхне. Чу над главата си шум от тичащи стъпки и заповеднически подвиквания. Корабът мръдна и потегли с плавно разлюляване.

* * *

Катон стоеше на палубата заедно с капитана, гледайки как

корабните лодки теглят „Бялата дама“ с равномерни удари на веслата си към изхода на пристанището. И други кораби следваха примера им, възползвайки се от прилива.

– Как очаквате да мине пътуването, капитане? – запита Катон с умерено любопитен тон, макар че спокойствието на мисълта му, а още повече на стомаха му, зависеше от отговора на този въпрос.

– О, достатъчно спокойно, сър – отвърна капитанът, вгледан в тъмноносиньото небе, изпъстрено със звезди. – Към сутринта ще имаме по-силен вятър, като наближим Северно море, но засега всичко е спокойно.

Катон измърмори нещо в отговор и се загледа към улисаните в работа моряци, които се готвеха да минат дигата, за да може след това хората от лодките да се върнат на борда заедно с лодките и „Бялата дама“ да потегли към открито море. Направи гримаса, предчувствайки какво го чака.

– Искате ли грог, лорд Гранвил? – запита капитанът, когато един моряк се изкачи по стълбичката към задната палуба, носейки две огромни димящи чаши.

Капитан Алън нямаше други пътници; беше натоварил на кораба калай от корнуолските мини за пазарите във Фламандия. Доходно, но все пак не толкова, колкото скъпият делфтски фаянс, брюкселската дантела и фламандската вълна, които се надяваше да докара в обратния курс за взискателните английски пазари.

Катон взе чашата и кимна с благодарност. Грогът ухаеше приятно на подправки, пускайки пара в студения въздух. Той придърпа наметалото на раменете си, решен да остане на палубата през по-голямата част от нощта. Свежият въздух беше единственото лекарство срещу морската болест.

Стигнаха дигата; хората от лодките пратиха на борда греблата си и се изкатериха по въжените стълби, докато руданите вдигаха лодките, а екипажът ги закрепваше на палубата. Катон отпиваше от грога си, загледал в мачтите, над които бавно се издигаха платната, плющейки под студения вятър, Фийби сигурно беше заспала, сгушена под огромния пухен юрган в хана „При кораба“.

Катон въздъхна. Никак не му се искаше да я остави и отсъствието й помрачаваше мислите за предстоящата му мисия.

Мъчение е да отсъствам от твоето сърце...

Богородице, защо не можеше да се освободи от тази проклета сцена? Редовете изскачаха в главата му, без да го е искал. Поне на него така му се струваше. Но ако предположеше, че има нещо, над което той няма

власт...

Капитанът каза нещо и Катон се откъсна от мислите си.

– Извинете, капитане...

* * *

Фийби остана в килера, докато не усети как корабът променя хода си и сякаш забързва, започва да се вдига и да се спуска. Движението по-скоро ѝ хареса, макар че когато се изправи, се олюля и трябваше да се хване за вратата, за да не падне.

Измъкна се от скривалището си, застана в коридора и се послуша. Отгоре все още се чуваха гласове, които викаха някакви заповеди, забързани стъпки прекосяваха палубата, но шумът по-скоро издаваше, че всичко вече е тръгнало по обичайния си ред.

Фийби отвори каютата и се вмъкна вътре, затваряйки вратата след себе си. Никой не беше влизал тук, откакто тя се скри в килера, всичко си стоеше както го бе оставила, лампата хвърляше мигаща светлина върху оскъдната мебелировка. Корабът внезапно подскочи и тя едва не падна върху койката.

Изправи се и се огледа малко по-внимателно. За свое успокоение видя един скрин в далечния ъгъл. Като че ли Катон наистина нямаше да споделя каютата си с друг пътник.

Тя свали наметалото, обувките, роклята за езда и панталоните, сгъна ги на табуретката, после се покатери на горната койка. Таванът беше толкова нисък, че сякаш щеше да падне върху нея, докато се наместваше под тънкото одеяло; легна неподвижно, усещайки как тялото ѝ се нагажда към ритъма на кораба.

Грапав чаршаф от груба тъкан покриваше сламеника, който пращеше и шумолеше при всяко движение. Плискането на водата покрай кораба вода и лекото люлеене я унасяха и след няколко минути Фийби усети как клепачите ѝ натежават. Не беше сигурна дали са вече в средата на морето, но със сигурност бяха далече от какъвто и да било бряг и не можеше дума да става корабът да се върне в пристанището. Сега Катон щеше да пътува с нея чак до Холандия.

Как можа да ѝ каже, че отива в Италия? Можеше изобщо да не се върне и тя никога нямаше да разбере къде е оставил костите си. Понякога не можеше да узнае защо го обича така отчаяно.

* * *

Минаваше среднощ, когато Катон реши да слезе долу. Беше много студено, за да спи на палубата, а и морето изглеждаше достатъчно спокойно дори за най-претенциозния стомах. Капитанът отдавна бе оставил палубата под надзора на помощника си, който стоеше до перилата и си подсвиркваше през зъби, взирайки се в Полярната звезда.

Катон му пожела лека нощ и слезе в каюткомпанията. Влезе в каютата си, прозявайки се широко, и я намери потънала в тъмнина, лампата бе останала без гориво. Възползвайки се от слабата лунна светлина, която се процеждаше през илюминатора, той изкара искра от кремъчното си огниво и запали свещта, сложена на масата.

Кракът му досегна табуретката и той сведе поглед. Това, което видя, отначало го озадачи. Купчина дрехи, които не бяха негови и нямаха място в каютата му. Но в тях имаше нещо познато. Нещо извънредно познато...

Усещайки все по-силно неизбежното, Катон бавно се обърна към койката и вдигна високо свещта.

Златистата светлинка падна върху една разбъркана блестяща маса от светлокестенява коса, освети бялата буза, сгушена в извивката на лакътя, дъгата на миглите, пълните меки устни, полуотворени в съня.

Катон се загледа невярващо в заспалата си съпруга.

С мрачно изражение взе медната кана, която стоеше до скрина, и излезе на палубата. Напълни я от бъчвата с вода и се върна в каютата.

Фийби продължаваше да спи.

Катон потопа една кърпа в каната, изстиска я добре и се приближи към койката.

Студеният душ стресна Фийби, тя размаха ръце и на устните ѝ избликна несвързан протест. Премига смаяно и се вгледа в суровите черни очи на мъжа си.

– О – възкликна тя, опитвайки се да изтрие мокрото си лице с опакото на дланта.

Решението да се оплаче от начина на събуждане умря в зародиш, когато видя какъв гняв е изписан на лицето му.

– *Как посмя?* – изрева Катон.

Фийби избърса лицето си с грапавия чаршаф, мъчейки се да намери думи, за да обясни. За съжаление обаче беше още полузаспала и думите сякаш бяха избягали от езика ѝ.

– Слез долу – заповяда Катон, хвърляйки мокрия парцал в каната.

Фийби седна на койката с нерешителен израз. Не ѝ се искаше да се приближи към него.

– Няма достатъчно място. Сигурна съм, че ще разговаряме по-удобно, ако си остана тук горе – подхвърли тя.

– Фийби, слизай веднага!

Думите бяха изречени с мек тон, но с несъмнен гняв.

Нямаше как. Тя отметна тънкото одеяло и се извъртя, за да може да слезе заднешком по стълбичката. Подръпна ръба на ризата си, осъзнавайки, че тя стига едва до средата на бедрото и се вдига нагоре с всяко нейно движение. Този факт никак не намаляваше чувството ѝ, че е извънредно уязвима.

– Видях Брайън на кея. Затова се качих на борда... за да ти го кажа – избълва тя на един дъх, поглеждайки през рамо, за да види какъв ефект е произвело обяснението ѝ.

Катон я хвана през кръста, смъкна я от последните стъпала и я тръсна на пода.

– *Какво?* – запитва той.

– Брайън – и Фийби отново подръпна ризата си. – На кея. Говореше с двама мъже. Реших, че би искал да знаеш това.

Катон я загледа втренчено.

– Да не би да искаш да ми кажеш, че си се промъкнала на борда, скрила си се в каютата ми и си изчакала корабът да се отдалечи достатъчно от пристанището само за да ме осведомиш, че доведеният ми син се е добрал до Харуич?

– Нима не би искал да знаеш подобно нещо?

– Отклоняваме се от същината – и Катон нетърпеливо махна с ръка. – Не се прави на наивна. Ако си искала да ми кажеш нещо, защо изчака чак досега?

– Заспах – каза тя плахо. Катон си пое дъх със съскане. Фийби премина в атака.

– Ти ми каза, че отиваш в Италия, а не отиваш там. Защо ме излъга? Можеше да те убият и нямаше да знам къде си загинал... ако изобщо си направеха труда да ми кажат, че си умрял – прибави тя с нескривано огорчение.

– Никой не трябваше да знае къде отивам. – За свое учудване Катон разбра, че се защитава. – Предимно поради съображения за сигурност.

– Но защо не сподели с *мене*? – запитва Фийби. – Аз нямаше да изложя на риск сигурността ти... или си смятал, че бих могла?

– Това няма нищо общо с тебе. Тайната мисия си е тайна мисия. *Никой* не бива да знае за нея.

– Обзалагам се, че Джейлс Крамптън знае – заяви Фийби.

– Това е различно – отсече Катон. – Джайлс е мой лейтенант.

– И е по-важен от съпругата ти – каза огорчено Фийби.

– За някои неща – да. Но сега не говорим за това. Не мога да повярвам, че ти... *дори ти...* си могла да направиш подобно нещо, Фийби. Знаеш ли какво е заложено? Какво си подхвърлила на риск заради твоите слепи и абсолютно лишени от мисъл импулси?

– Видях Брайън Море на кея и помислих, че трябва да го знаеш – повтори Фийби. – Той знае ли къде отиваш всъщност?

– Не знаеше. Но сега смятам, че знае – отбеляза Катон. – Това обаче няма нищо общо с тебе.

– Напротив! Всичко, което те засяга, има нещо общо с мене – каза Фийби. – Ти обаче не искаш да го разбереш. Винаги ми казваш да си седа у дома и да си гледам хурката...

– Никога не съм казвал такова нещо! – прекъсна я Катон, развеселен от думите ѝ. – Никога не съм казвал нещо толкова смешно. Самата мисъл ти да предеш с хурка е направо нелепа.

– Е, не си казвал точно това – съгласи се Фийби. – Но си ми казвал, че мястото ми е у дома.

– Което е точно така.

– Не! – извика тя. – Не, не е. Мястото ми е при тебе. Моят дом е там, където си ти... до тебе.

И тя го бутна с пръст в гърдите, за да подчертае думите си.

Катон я хвана през кръста. Сведе поглед към зачервеното ѝ лице, към блесналите ѝ очи. Невъзможно беше да я пренебрегне, невъзможно беше да я манипулира, беше толкова решена и изпълнена с толкова любов. Нямахше никакъв смисъл да ѝ се сърди. Само щеше да си изхаби и времето, и усилията. Целият му оправдан гняв се стичаше по нея като дъжд по насмолено платно. Тя беше толкова уверена в себе си, в това, което вярваше, че е правилното.

От гърдите му се изтръгна дълбока примирена въздишка, почти стон.

– Какво съм направил, за да заслужи това? – измърмори той, все още без да пуска талията ѝ.

Фийби наведе глава на една страна, загледана в него с блеснали очи, също като някоя стърчиопашка, с каквато обичаше да я сравнява.

– Нещо много хубаво, което може би си забравил – подсказа му тя с усмивка, едновременно плаха и дяволита.

Катон обхвана леко шията ѝ с пръсти и повдигна брадичката ѝ с палците си.

– Е, Фийби, за две игли...

Подът на каютата внезапно се раздвижи под краката им, когато корабът подскочи силно. Той сякаш увисна за миг във въздуха, после се отгласна рязко напред. Каната с вода се плъзна по масата и тръгна назад, докато корабът подскачаше сред високите вълни.

Катон пусна Фийби, издаде някакъв нечленоразделен звук и изхвърча от каютата.

Тя остана да стои озадачена, притиснала едната си ръка към шията, където още усещаше топлината от пръстите му. Корабът се залюля отново на две страни и тя нагоди движенията си към него, чувствайки инстинктивно, че ако се бори с движението, това само ще я извади от равновесие.

Къде се разбърза толкова Катон?

Тя навлече дрехите си и излезе от каютата, залавяйки се за рамката на вратата, защото люлеенето се усили. Тръгна към каюткомпанията, държейки се за стената, за да запази равновесие, и се качи на палубата.

Беше блестяща нощ, изпълнена със звезди, но вятърът беше силен и студен, Фийби нахлупи качулката на наметалото си и се огледа за Катон. Отначало не го видя и се загледа в моряците, които маневрираха с платната. Никой не изглеждаше обезпокоен от вятъра или вълнението; мъжете разговаряха и се шегуваха, хващайки се за въжетата, когато корабът се издигнеше на гребена на вълната и после се спуснеше в дълбокия ров между нея и следващата.

Фийби се чувстваше добре, съпротивлявайки се на вятъра и люлеенето, застанала широко разкочена на мократа от пръски палуба. Неколцина души я изгледаха любопитно, но моряците като че ли бяха твърде заети, за да обръщат внимание на непознатата пътничка. Фийби предположи, че Катон ще трябва да се споразумее с капитана за нейното превозване, затова се огледа отново, търсейки съпруга си.

Накрая го видя в задната част на кораба, наведен над парапета. Тръгна към него, държейки се за перилата.

– Не е ли весело? – извика тя, приближавайки се към него. – Мислиш ли, че ще можеш да обясниш присъствието ми на капитана?

Катон не отговори. Остана наведен над борда.

– О – каза Фийби, когато стигна до него. – Лошо ти е. Помня, спомена, че морето ти действа така.

Катон се поизправи, когато разкъсващите болки спряха за минута. Изтри уста с кърпичката, която стискаше в шепата си, и погледна Фийби, излъчваща животинско здраве, с явно неодобрение.

– Върви долу и ме остави сам – каза той, после изстена, преви се над перилата и отново започна да повръща.

– Не мога ли нищо да направя? – И Фийби го докосна разтревожено по гърба. – Сигурно може нещо да се направи.

– Върви си! – заповяда той, когато отново можа да си поеме дъх. – Сега не мога да се грижа за тебе, затова слез долу и не ми се пречкай!

– Няма защо да се грижиш за мене – каза Фийби с обнадеждаващ тон. – Наистина. Аз се тревожа за *тебе*. Сигурно мога да направя нещо.

И тя го обгърна през раменете, опитвайки се да го крепи в силното люлеене на кораба.

– Бренди – изшептя Катон след една дълга минута. – В сандъка ми има шише бренди. Понякога помага.

И отново се надвеси над перилата.

Фийби се спусна долу. Разхвърляйки спретнато сгънатите ризи, тя се зарови в сандъка и намери шишето на дъното му. Побърза към палубата, като междуременно го отпуши.

Катон се изправи с усилие, държейки се за парапета. Взе шишето и го допря до устата си. Това понякога успокояваше стомаха му и той се надяваше да му дари малко безпроблемен сън.

– Колко ужасно за тебе – изрече съчувствено Фийби. – Странно, но аз не се чувствам ни най-малко зле.

– Колко хубаво за тебе – изръмжа Катон, извил глава нагоре и хванал шишето между палеца и показалеца си, докато парещата течност се стичаше в гърлото му и навлизаше в разбъркания му стомах.

– А всъщност – каза Фийби с обезоръжаваща искреност – аз доста огладнях. Сигурно е от морския въздух.

– Непоносимо хлапе такова! – заяви Катон с последни сили, преди да се обърне със стон и да изпрати брендито през борда.

– Извинявай, не исках да ти влошавам положението – изрече плахо Фийби.

– Просто се *махай!*

Фийби сметна, че може би трябва да го послуша. Като че ли нямаше какво да направи, за да му помогне в това ужасно положение. А и наистина беше огладняла. Отдалечи се от перилата, питайки се къде ли на кораба може да се намери храна, и попадна на камериера.

– Ей, дължите ми още една гвинея – рече той, хващайки я за ръката. – Не съм казал на никого.

– О, да – и Фийби посегна към кесията си, но се размисли. – Ще ти дам гвинеята веднага щом ми донесеш нещо за ядене в каютата. Можеш

ли?

– Какво ще искате? – И той я погледна изпитателно. – Може да на-
меря малко хляб и сирене.

– Чудесно. И мляко. Има ли мляко?

– Тц! – И момчето поклати глава с нескривано пренебрежение. –
Мляко на кораб! Господи! Май не разбирате много от плаване, а?

– Да, не знам нищо за корабите – съгласи се Фийби с малко високо-
мерен тон, разтърсвайки кесията, за да накара монетите вътре да
иззвънтят.

– Има бира – каза момчето, дочувайки приятния звън. – Сигурно
ще мога да ви донеса малко.

– Благодаря ти. Това ще е чудесно.

Фийби кимна и се запъти надолу.

Морската болест наистина е отворително нещо, помисли Фий-
би и се запъти към каютата си с мисълта за хляба и сиренето, която на-
кара устата ѝ да се изпълни със слюнка.

21

– О, мисля, че стигнахме сушата.

Фийби седна на койката си с наведена глава. Опитът от последната седмица я бе научил, че е доста опасно да прави непредпазливи движения, докато е на горната койка. Беше ранна утрин, ако се съди по розовата светлина, проникваща през илюминатора, и корабът не се движеше. Тя се бе събудила от дрънченето на веригата на котвата и от шума на палубата. Тичането и виковете бяха повече, отколкото през изминалите дни в морето.

– Катон? – повика го тя, когато не чу нищо откъм долната койка. Наведе се и погледна надолу. Койката му беше празна.

Фийби се извъртя и слезе внимателно по стълбичката, без да съзнава, че е изкривила уста в разочарована гримаса. След като на втория ден Катон бе преодолял морската болест, обикновено я събуждаше по начин, който караше кръвта ѝ да пее. Но не и тази сутрин.

Тя се приближи към илюминатора и погледна навън. Бяха пристанали до някакъв кей, по който сновяха забързани моряци и хамали. Виждаше, че дори в този ранен час тук кипи трескава дейност, макар че полезрението ѝ бе ограничено до мъничък участък от павирания кей и една тухлена сграда на няколко ярда по-нататък.

Когато чу вратата на каютата да се отваря, тя се обърна и рече:

– Пристигнахме.

– Обоснован извод – съгласи се Катон с лека усмивка.

Зад нея обаче Фийби долавяше нещо друго, което я караше да се чувства неспокойна. Той затвори вратата и каза:

– Седни, Фийби. Има нещо, което трябва да обсъдим.

Тя го погледна несигурно.

– Какво нещо?

– Седни.

Той положи ръце на раменете ѝ и я натисна да седне на табуретката, после се облегна на затворената врата със скръстени ръце, а тъмните му очи се впиха изпитателно в лицето ѝ.

Беше облечен небрежно, в риза и панталони, с разкопчан жакет, тъмната му коса бе разрошена от вятъра. Тънък слънчев лъч, проврял се през илюминатора, я караше да проблясва в златисто. Фийби се загледа в пулсиращата вена в основата на здравата му шия и почувства

познатото трепване в корема. Тя понечи да се изправи, но той заговори и сериозният му глас я накара да остане на мястото си.

– Ще ти задам един въпрос и те моля много внимателно да помислиш, преди да ми отговориш.

Фийби преглътна; насоката на предстоящия разговор не ѝ хареса.

– Ще ми дадеш ли честна дума, че когато сляза от кораба, няма да се опитваш да тръгнеш след мене?

Катон зададе въпроса с обикновения си хладнокръвен глас, но очите му останаха приковани към лицето ѝ.

– Къде отиваш?

Катон отговори без колебание и това беше знак, че е започнал да разбира съпругата си.

– Трябва да ида в града да потърся един човек.

– Брайън Море ли?

– Не, не, наистина – поклати глава Катон.

– Но мислиш че е тук, така ли?

Катон сви рамене.

– Може би. Няма значение, но...

– Той е лош човек – каза Фийби разгорещено.

Катон се намръщи.

– Недостоен за доверие, с прекомерни амбиции – да.

– Той е зъл! – заяви Фийби. – Аз го знам и Мег го знае... и Оливия.

Въпросът на Катон като че ли бе отишъл на заден план. Тъкмо щеше да го повтори, когато Фийби изведнъж каза:

– Не можеш ли да го разсиновиш? Да го лишиш от наследство?

Катон още повече сви вежди. Въпросът засегна една тема, която според него бе твърде деликатна, за да се повдига. Той каза меко:

– Не съм мислил за това. Предполагам, че няма да е необходимо.

Фийби се изчерви до корена на косите. Задавайки въпроса, бе забравила за своята роля в ситуацията.

Когато видя смущението ѝ, Катон съжали за забележката си. Беше достатъчно просветен да знае, че Фийби не е виновна за безплодието си; това беше само още една жестока шега на съдбата.

– Да не говорим сега за това, Фийби. Брайън в момента е най-малката ми грижа.

– Да – каза тихо Фийби.

– И така, ще ми дадеш ли честна дума, че ще останеш на кораба, докато се върна? – Гласът му отново стана хладен и рязък.

– Кога ще се върнеш?

Катон потисна нетърпението си. При Фийби мисловните процеси вървяха по свой собствен начин.

– Не знам точно. Трябва да намеря този човек... или да разбере какво е станало с него. Може още днес да открия нещо в „Черното лале“, но може да ми отнеме и седмица. А сега – обещавах ли?

Фийби сведе поглед към ръцете в скута си. Започна да върти халката, отбелязвайки разсеяно, че кожата под нея е по-бяла от тази наоколо. Бе получила загар след пет дни на слънце и морски въздух.

Катон чакаше. Фийби мълчеше.

– Е, тази откровеност ти прави чест. Но се страхувам, че не ми оставяш избор.

Отдели се от вратата и посегна към ножницата, която бе окачил на една кука, забита в койката. Опаса тънката си талия с тежкия обкован колан и намести сабята. Взе пистолетите, затъкна ги в колана си и пхна един нож в ботуша.

Фийби гледеше тези приготовления с разтуптяно сърце. И преди го беше виждала да се приготвя за бой, но това винаги я бе изпълвало със страх.

– Значи ще се биеш?

– Глупак ще бъда, ако не се приготвя за бой – отвърна той, намятайки късото си черно наметало.

Погледна към Фийби, която още седеше на табуретката, и каза, съзнавайки колко са непоследователни думите му:

– Няма защо да се страхуваш, Фийби.

– Няма ли? – В очите ѝ се четеше безпокойство.

– Ще ти пратя известие довечера, ако се наложи да не се връщам – каза той и се обърна към вратата.

Отвори я и спря, хванал дръжката.

– Фийби, още веднъж ще те попитам. Даваш ли ми дума, че няма да се опитваш да напуснеш този кораб без мое позволение?

На устните ѝ затрептя обещание, но тя знаеше, че е обещание, което няма да изпълни, Фийби замълча. Да се покаже недостойна за доверие не беше начинът, по който можеше да спечели съпруга си, както отдавна се бе убедила. Катон въздъхна.

– Добре, така да бъде.

Излезе и затвори вратата след себе си. Фийби чу как ключът изщрака в ключалката.

Тя скочи и изтича до илюминатора, фиксирайки с поглед тясното видимо пространство. Катон се появи там за кратко и се отдалечи бързо.

Тя го гледа, докато го изгуби от очи.

Фийби остана при илюминатора, притиснала чело до стъклото, сякаш взирането можеше да го накара да се върне по-скоро. Погледът ѝ се разфокусира от непрестанното люшкане и когато Брайън Море се появи в полезрението ѝ, в първия момент тя не го забеляза. После възкликна, премига, сякаш за да махне паяжините от очите и мисълта си, и се втрени в него.

Той ли беше наистина? Нямаше начин човек да не го познае. Облечен елегантно, както винаги, в тъмнозелено палто и панталони, с дантели манишети и яка, той се насочваше към извехтялото тухлено здание в дъното на пристанището. Една врата чакаше отворена. Брайън спря, огледа се, после влезе с вид на човек, който знае какво прави.

Сърцето на Фийби заби силно. Той бе проследил Катон. И каквото и да казваше Катон, Брайън Море не беше дошъл в Ротердам от грижа за интересите на втория си баща. Катон беше някъде в града и Брайън беше по петите му. Споменът за злобата му накара кръвта на Фийби да замръзне. Катон можеше да смята, че Брайън не представлява заплаха, но на Фийби всичко ѝ беше пределно ясно.

Тя се замая из каютата. „Черното лале“. Какво беше това? Къде се намираше? Приличаше ѝ на име на кръчма. Облече се, заплитайки се в дрехите, после се заразхожда из тясното пространство между вратата и илюминатора, чудейки се как да излезе оттук.

Застана, отчаяно взряна в илюминатора, когато ключът щракна и вратата се отвори.

– Ето закуската. – Камериерът влезе с един поднос. – Капитанът рече, че лорд Гранвил наредил вие да стоите тук.

Той я изгледа любопитно, оставяйки подноса на масата.

Фийби започна трескаво да мисли. Имаше само един шанс. Момчето и преди ѝ беше помогнало; може би щеше отново да успее, ако му предложи същото като преди.

– Знаеш ли къде е „Черното лале“? – запита тя.

– Това е кръчма... в града... близо до пристанището.

– Добре. Сега слушай, няма време за губене – натърти Фийби. – Ако оставиш вратата отключена, когато си тръгнеш, ще ти дам още две гвинеи.

Момчето зяпна.

– Не бива – каза то с половин глас.

– Никой няма да те обвини. – Фийби извади кесията изпод сламеника си. Измъкна две гвинеи и ги остави на масата до подноса. – Само

трябва да си тръгнеш, да се направиш, че заключваш вратата, и да си вървиш по работата.

Монетите блеснаха на слънцето. Момчето не можеше да откъсне поглед от тях.

– Не бива – повтори то шепнешком.

– Уверявам те, че ако лорд Гранвил се разсърди, гневът му ще падне върху мене, а не върху тебе – изтъкна тя, опитвайки се да не издава колко е отчаяна. Времето летеше. – Той няма да се оплаче от *тебе*.

И тя побутна монетите към ръба на масата.

Момчето се колебаеше, премисляше. Наистина не беше имало неприятности, задето пусна лейди Гранвил на кораба. Капитанът не му се беше скарал, никой не го беше заподозрял, а лорд Гранвил и жена му, изглежда, се разбираха доста добре по време на пътуването.

Четири гвинеи – това беше невъобразимо богатство.

– Не знам...

– Дай ми назаем шапката и палтото си – каза Фийби и извади от кесията един соверен, слагайки го до гвинеите на масата. – Ще ти ги върна веднага щом си дойда. Трябва да намеря съпруга си, защото имам да му кажа нещо. Ако не му го кажа, ще се случи нещастие.

Сините ѝ очи гледаха убедително и искрено, достатъчно, за да убедят и без това податливия камериер.

Той свали палтото и хвърли шапката си на масата.

– Наистина ли ги искате?

– Да, много ми трябват. – Фийби взе монетите и му ги подаде. – Вземи.

Той ги пхна в джоба си и се запъти към вратата.

– Ще обърна ключа наполовина. Само трябва да бутнете.

– Нека опитам, преди да си тръгнеш.

Момчето затвори вратата и въртна леко ключа.

– Хайде – прошепна то през ключалката.

Фийби бутна вратата. Тя заяде, но после се отвори със скърцане.

– Великолепно – заяви тя. – Сега можеш да кажеш, че си заключил, без да излъжеш.

– Да – съгласи се той с лека сянка на съмнение. – Но все пак по-добре никой да не знае.

– Няма да разберат – увери го Фийби, затвори вратата и се вслуша в превъртането на ключа.

Устоя на изкушението да опита отново дали може да отвори вратата и се насочи към вътрешността на каютата.

Свали полата, блузата и жакета на костюма си за езда и се зарови в сандъка на Катон. Извади една негова риза и я облече с трескава бързина.

Прилепналите ѝ панталони за езда изобщо не приличаха на обикновените мъжки панталони, но щяха да свършат работа. Ризата на Катон ѝ стигаше до средата на бедрата и прикриваше много неща. Дрипавото, изпоцапано палто на камериера скриваше снежната ѝ белота и изящния нагръдник. Тя нави ръкавите, за да скрие дантелените маншети, и върза в отвора на яката една от кърпите на Катон по достатъчно фриволен, според нея, начин.

Вместо да спусне панталоните над ботушите, тя ги напъха в тях, после сплете стегнато косата си. Забоде плитките на темето си и нахлупи мазната шапка на момчето. Без огледало нямаше представа дали в такъв вид може да мине по улиците на Ротердам, но във всеки случай беше сигурна, че никой няма да заподозре, че тя е лейди Гранвил, както и да изглежда.

Усети едновременно прилошаване и глад; глътна няколко лъжици овесена каша, надявайки се това да успокои стомаха ѝ. После бутна вратата на каютата. Тя се отвори под натиска на рамото ѝ и Фийби излезе в коридора.

Трябваше да намери Брайън и да го проследи. Това ѝ се стори най-разумното, вместо да търси на сляпо „Черното лале“, където можеше и да се размине с Катон. Ако държи Брайън под око, със сигурност той ще я заведе до Катон. Не може да няма начин да предупреди Катон, преди Брайън да му е поднесъл някоя неприятна изненада.

Фийби прекоси каюткомпанията и излезе на палубата, опитвайки се да изглежда като човек, който има правото да бъде там и знае какво прави. На палубата цареше оживление, хората пренасяха товарите до каруците, чакащи на кея, търпеливите коне изпусаха облачета пара от муцуните си, а слънцето се бе изкачило доста високо, обещавайки хубав пролетен ден.

Тя погледна към задната палуба, но не видя нито капитана, нито помощника му.

В задната част на кораба имаше още едно подвижно мостче и Фийби се запъти натам, възнамерявайки да стигне до него отзад. Двама моряци, застанали на колене, стържеха дъските с големи парчета пемза, Фийби се промъкна покрай тях и те изгледаха с безразличие обувките, стъпващи по току-що измитите дъски.

Фийби скочи на кея и веднага се почувства по-уверена. Сега никой

нямаше да я спре. Приблужи се уверено към тухлената сграда. Наоколо си чуваше чужд гърлен говор и това я караше да се чувства несигурна. Дали Брайън говори фламандски? А Катон? Интересно, никога преди не си бе задавала този въпрос.

Вратата, където беше влязъл Брайън, беше откряната. Дали е още вътре? Тя не беше успяла да държи под око сградата през цялото време, възможно беше той да си е тръгнал. В такъв случай трябваше да потърси „Черното лале“.

Фийби се поколеба само за миг, преди да се вмъкне през полуотворената врата и да влезе в една слабо осветена квадратна стая, натъпкана с денкове. Това беше някакъв склад, осветяван само от няколко прозорчета без стъкла, разположени точно под тавана.

Тя се притисна към каменната стена и се заслуша, напрягайки уши-те си, за да чуе дори най-слабия звук. И го чу – тихи гласове от дъното на склада.

От мястото си не можеше да различи думите, затова предпазливо се плъзна край стената, прикривайки се зад купчина денкове. Придвижи се полека напред, ориентирайки се по гласовете.

Гласовете станаха по-ясни, сега вече различни носовия изговор на Брайън Море. Той като че ли спореше с някого. Но говореше на английски.

Фийби спря на безопасно разстояние, и се сви зад някакви бали с памук, едва дишайки от напрежение. Една мишка притича по осеяния със сламки под и тя едва се въздържа да не извика.

– Искам четирима за този човек – казваше Брайън. – Познавам го добре, уверявам те.

– Другите агенти са с Йоханес и Карл – каза събеседникът му със силен акцент. – Добри са.

– Но не са достатъчно добри, за да се справят със Стрикланд – изсърска Брайън. – Този път ще хванем и Стрикланд, и агента. Без никакви грешки.

Другият само изсумтя и Брайън продължи с рязък, решителен глас:

– Гранвил е също толкова опасен, колкото и другият. Вземи Пийтър и елате двамата.

– Да видя какъв цвят имат парите ти.

– За тебе ще има десет гулдена, казах ти! – Брайън извиси ядосано глас. – Плащаш на хората каквото решиш, другото остава за тебе. Няма да задавам никакви въпроси.

– Да видя кесията – бе неотстъпчивият отговор.

– На кораба е. Да не мислиш, че съм толкова глупав, да тръгна на такава мисия с толкова пари в джоба? – запита ядосано Брайън.

– Петнайсет гулдена, половината сега, половината като свършим – каза другият след минута. – Ти донеси парите, аз отивам за останалите.

Фийби чу как Брайън задиша шумно, разгневен от внезапното ново изискване.

– Дванайсет – каза той. – Шест сега, шест после. Настъпи кратко мълчание, после другият мъж изсумтя отново и каза:

– Ела след един час.

Брайън се обърна и ботушите му заскърцаха на каменния под, докато напускате сградата. Фийби се намести и зачака.

Ругайки, Брайън се върна на корабчето, което го беше докарало по следите на втория му баща, но ругаеше по-скоро по навик. Дванайсет гулдена бяха доста повече от това, което бе склонен да плати, но си струваше да ги даде, ако успееше да осъществи подобен удар. Създаващият неприятности Уолтър Стрикланд елиминиран, Катон мъртъв, неговият доведен син с осигурено наследство, радващ се на благоволение от на краля... О, да щеше да си струва...

Докато се качваше на борда на своето корабче, хвърли поглед към „Бялата дама“. Къде е Фийби? Беше я видял да се качва на борда в Харуич. Дали е останала? Дали и сега е под палубата на красивата тримачтова шхуна?

Щеше да разбере по-късно, когато Катон се наниже на върха на саята му. Преди здрачаване всичко щеше да свърши. Това беше толкова сигурно, колкото и че слънцето ще залезе.

Присви студените си кафяви очички, докато отброяваше парите и ги пускаше в джобовете на панталоните си.

Не, дванайсет гулдена не бяха висока цена за цялата работа. Той побърза към склада.

Когато Брайън се върна, Фийби още седеше свита зад балите памук. В негово отсъствие бяха дошли още трима мъже, които говореха неразбираемо на фламандски. По интонацията си личеше, че водят оживен спор, но езикът беше толкова режеш и странен, че тя не беше сигурна дали правилно е изгълкувала тона му.

– Всички ли са тук? – запита Брайън, приближавайки се към групата. – Добре.

Ръкува се с новодошлите и каза:

– Гранвил първо ще отиде в „Черното лале“ да търси известия от Стрикланд.

– Стрикланд вече е там – каза единият от мъжете. Брайън се обърна към него.

– Откъде знаеш, Пийтер? Не е бил там вече три месеца.

Пийтер сви рамене.

– Значи е излязъл от скривалището си. Според моя източник са го видели в „Черното лале“.

– На кого да вярвам? – изсъска Брайън.

Настъпилото мълчание само по себе си беше отговор.

Брайън овладя гнева си. Това бяха наемни убийци, които работеха по собствени правила. Ако решаха, че не харесват него или работата, щяха да си тръгнат незабавно. А той имаше нужда от тях. Трябваше да може да им вярва, че ще му пазят гърба. Лоялността им беше право пропорционална на обещаното възнаграждение и според него им беше платил предостатъчно, но все пак не можеше да рискува да им се противопостави.

– Значи вероятно Стрикланд има някаква информация – изрече Брайън, сякаш нищо не се бе случило. – Достатъчно важна, за да си позволи да се появява пред очите на някого, който го следи.

– Такъв си е – отговори един от събеседниците му. – Седи скрит седмици наред, докато не намери нещо важно, после се показва като заек от дупка, само главата си подава. Така успя да изненада последните ни двама агенти. Стрикланд излиза да си поеме въздух, те се насочват към него и ние го хващаме.

– Този път ще хванем и двамата – заяви Брайън и се не сдържа да не добави: – Не разбирам защо, след като знаете толкова много за навигациите на Стрикланд, все ви се изплъзва. Наградата за главата му, струва ми се, е достатъчно изкусителна.

– Хлъзгав е като жаба – изгруктя Хайнрих. – Често сме го преследвали, но потъва в земята точно когато сме на една ръка разстояние от него.

– Да, но пък се обзалагам, че не е успял да прати нито едно съобщение – заяви първият. – Направихме земята да му пари под краката.

– Затова заслужавате поздравления – измърмори Брайън, но се взе в ръце. – Започваме в „Лалето“. Ако Стрикланд го няма там, Гранвил ще се опита да го открие.

Петимата мъже излязоха от склада и Фийби, след като се насили да изчака пет минути, докато се отдалечат достатъчно, излезе от скривалището си и побърза към вратата, за да не ги изпусне от очи.

Застана, премигвайки, под слънчевата светлина, огледа се, но не

видя и следа от Брайън или от мъже, приличащи на убийци. Затова се насочи към човека, който надзираваше разтоварването на една каруца.

– „Черното лале“?

Той се намръщи, сякаш не я разбра, но когато тя повтори, той кимна и врътна палец към една тясна уличка, която водеше извън пристанището.

Фийби му благодари и хукна натам. Покривите на къщите от двете страни хвърляха сянка върху уличката, канавката на места преливаше, а калдъръмът беше толкова хлъзгав, че тя едва не се спъна.

Зави зад ъгъла и видя как далеч пред нея петимата мъже вървят спокойно, но целенасочено. Имаха вид на хора, тръгнали да изпълняват някаква задача, и не се тревожеха, че някой от обитателите на града може да застане срещу техните правила.

* * *

Катон се облегна на бара, обгърнал с една ръка чашата си с бира, а привидно ленивият му поглед обикаляше из тъмното помещение. Ниско надвисналите греди бяха почернели от пушека, сини пръстени тютюнев дим се издигаха тежко над главите на посетителите. В ранната утрин кръчмата беше сравнително тиха, но Катон знаеше, че го наблюдават множество очи.

Една прислужница сновеше насам-натам, вдигнала високо подноса с халбите, като сърчно избягваше тютюневите плюнки по пода. Във въздуха се носеше отвратителна воня на врящо зеле, застоял въздух и кисна бира.

Катон чакаше. Знаеше, че са го забелязали, и се надяваше, че някой, който има връзка с Уолтър Стрикланд, ще му съобщи, че е дошъл. Естествено, монетата си имаше и обратна страна. Не само приятелите, но и враговете можеше да забележат пристигането на един англичанин в града. Но трябваше да се остави да го видят, за да привлече вниманието на Стрикланд.

Би трябвало Стрикланд пръв да го забележи, помисли с надежда Катон, правейки знак да му донесат пълна чаша, докато дясната му ръка се свиваше инстинктивно около дръжката на сабята.

Кръчмарят, червендалест мъж с кисело и угрижено изражение, напълни отново чашата на Катон.

– Едно момче току-що дойде, сър – пошепна той. – Рече, че Ваша светлост сигурно ще иска да поговори с него.

Катон вдигна вежда:

– Така ли?

Кръчмарят сви рамене.

– Ваша светлост трябва да реши.

Катон изпи бирата си. Огледа се нехайно наоколо и видя едно малко момче, застанало на вратата. Остави празната чаша на бара, хвърли до нея една сребърна монета и тръгна към вратата. Мина покрай момчето и влезе в уличката.

Момчето тръгна след него, държейки се на разстояние, но без да изостава. Вървяха така в пълно мълчание, но когато стигнаха една пресечка, момчето дръпна палтото на Катон, посочвайки, че трябва да свият натам.

Питайки се дали не отива към някакъв капан, Катон последва детето. Не виждаше друго решение, освен да поеме риска. Обуцари седяха пред праговете си. Неколцина вдигнаха глави, когато видяха елегантния джентълмен, и се спогледаха.

Момчето спря при най-крайната къща. Застана на прага, поглеждайки очаквателно към Катон.

Той порови в джобовете си и му даде една монета, питайки се с горчивина дали не плаща на примамката на някой убиец. Момчето я грабна и побягна така бързо, че Катон не можа да не се усмихне.

Той се огледа нагоре-надолу по улицата. Хората като че ли си гледаха работата, жените сновяха с метли и кошници, тупаха дюшеци от прозорците, водеха нескончаеми и неразбираеми разговори.

След миг колебание Катон прекрачи прага и влезе в тъмното. Трябваше му минута, за да свикне с полумрака след слънчевата светлина отвън. Видя тесен дълъг коридор, в далечния му край имаше една врата. Вдясно започваше стълба. Къщата беше тиха, но той знаеше, че не е сам.

Погледна към вратата зад себе си, очаквайки, че пътят за отстъпление може да е отрязан, но там нямаше никой, само петънце слънчева светлина на прага. Запъти се към стълбите и се качи бързо по гладките дървени стъпала, изтрити от годините употреба.

Стълбището свърши при една малка площадка. Катон видя две врати, едната леко открената. Той я бутна. Стаята като че ли бе пуста. В огнището нямаше дърва, прозорчето беше без капаци. Той застана на прага и се вслуша напрегнато. После тихо притвори вратата и пусна тежкото резе, заключвайки се вътре. Ако имаше някаква опасност, нямаше да го изненада.

– Умен ход – разнесе се нечий глас.

Катон се извърна с извадена сабя, и видя срещу себе си един широкоплещест мъж в дрехи от домашно тъкан плат, който също държеше в едната си ръка гола сабя, а в другата – кама.

Катон разбра, че мъжът бе излязъл от камината.

– Стрикланд? – запита той спокойно, връщайки сабята в ножницата.

– Кой го търси?

– Катон, маркиз Гранвил.

– Е, наистина съм поласкан. – Уолтър Стрикланд на свой ред прибра сабята в ножницата и стисна ръката на Катон. – В последните няколко седмици не правех друго, освен да си пазя живота.

Той се изсмя късо и пхна камата в пояса си.

– И ние така предположихме. Всички агенти, които изпращахме, изчезнаха. – Катон се приближи към прозореца и погледна към улицата. – Сигурна ли е тази къща?

– Не. Не ми е известно да има сигурни места – отговори Стрикланд. – Непрекъснато се местя. Имахте късмет, че ме намерихте днес. Довечера заминавам за Хага. Мисля да пращам съобщенията си оттам, напоследък Ротердам стана несигурен град.

– Чухте ли, че кралят отиде при шотландците? – Катон се дръпна от прозореца и се насочи към средата на стаята.

– Не – поклати глава Стрикланд. – Но това ще пусне лисицата в курника на Оранжевия крал.

Приблужи се до високия шкаф, отвори го и извади бутилка с някаква светла течност.

– Хвойнова ракия – каза Стрикланд, отваряйки бутилката. – Национално питие на холандците. – Наля по малко в двете чаши. – Доста е силна, но съм виждал как придава смелост и на най-плахите.

Подаде едната чаша на Катон.

Той я изпи на един дъх и се намръщи.

– Ужасно нещо.

Стрикланд се засмя.

– Свиква се. – Напълни отново своята чаша и също я изпи на един дъх. – Значи кралят отишъл при шотландците, а?

Катон кимна и остави чашата си с лека гримаса.

– А аз съм пратен да ви прибера. Вашата работа тук свърши и смятам, че има много да ни разкажете... подробности и мнения, които не могат да бъдат описвани в съобщенията.

– Да, предполагам – съгласи се Стрикланд. – Никак няма да съжاليا,

щом отново видя зелените поля на родния си дом. – И отново се изсмя късо. – Или по-скоро окървавените поля.

Изражението на Катон беше мрачно.

– Проля се много кръв, но краят приближава.

– Освен ако шотландците не застанат зад краля.

– Всичко е възможно – каза Катон.

– Но не е вероятно? – улови циничната нотка Стрикланд.

– Кралят никога не е бил съюзник, на когото може да се вярва. Но ще видим.

Катон отново се приближи към прозореца. Чувстваше се неловко, притеснен до суеверност от лекотата, с която бе изпълнил мисията си.

Нещо на улицата привлече вниманието му. Една фигура в невъзможно странни дрехи се бе вмъкнала в отсрещния вход. Но не нелепият вид на облеклото на момчето накара Катон да сбърчи вежди. Стори му се, че в това момче има нещо прекалено познато.

Фийби бе последвала Брайън и сподвижниците му до „Черното лале“. Бе стояла отвън, подритвайки камъчетата, подсвиркваше си небрежно през зъби и се опитваше да не буди подозрение, като същевременно не преставаше да наблюдава вратата.

За нея ролята на шпионка беше свършено нова и тя се чувстваше неуверена, питаше се дали облеклото ѝ няма с нещо да я издаде, дали достатъчно добре се преструва на млад безделник, който и пет пари не дава за околните. За щастие никой не се заглеждаше в нея и тя започна да се успокоява, когато един от другарите на Брайън се появи на вратата на кръчмата.

Беше мъж с гъста брада, як, със здрави бицепси и огромни ръце. Хвърли поглед нагоре-надолу по улицата, пъкна пръсти в устата си изсвири здравата. Пронизителният звук като че ли се завихри и затрептя в студения прозрачен въздух.

Фийби се шмугна зад ъгъла, откъдето можеше да наблюдава, без никой да я забележи. В същото време по уличката, идваща откъм пристанището, се зададе едно дрипаво дете. То спря пред здравеняка, застанал на прага на кръчмата.

Фийби чу как гласът на мъжа се извиси и доби заканителен отгън. Детето се сви, сякаш очакваше да го ударят. Удар не последва, но то се сви още повече, бълвайки порой от думи, които здравенякът изслуша с все по-нарастващо внимание.

Когато детето млъкна, на прага се появи Брайън. Той каза нещо на здравеняка, Фийби не можеше да чуе какво си говорят, но Брайън, изглежда остана доволен, защото хвърли една монета на камъните в краката на момчето и влезе обратно в кръчмата.

Детето грабна оскъдното си възнаграждение и се изгуби към края на уличката. Едрият му събеседник се изплю на камъните и извади едни нож от калъфа на пояса си. Вдигна острието към слънцето, после го прокара по каменния горен праг на вратата на кръчмата.

Жестът бе така заплашителен, че кожата на Фийби настръхна.

Брайън и останалите трима излязоха навън при здравеняка. Поговори малко и тръгнаха към града.

Фийби ги последва на безопасно разстояние, като се прикриваше край вратите и се плъзгаше зад ъглите, опитвайки се да направи така, че

ако някой от тях се озърне, да не заподозре, че ги следят. Те обаче не забелязваха нищо край себе си и така стигнаха до тясната пресечка.

Вървяха, без да се прикриват, сякаш в намеренията им нямаше нищо заплашително, и на Фийби това ѝ се стори още по-страшно от всичко. Инстинктивно съзнаваше, че намеренията им са зловещи, и мисълта, че не дават и пукната пара, дали някой ще го разбере, беше направо ужасяваща. Това подсказваше, че убийствата посред бял ден не привличат ничие внимание тук, в Ротердам.

Когато стигнаха на средата на уличката, спряха, Фийби изостана, макар че искаше да се приближи достатъчно, за да чуе какво казват. Здравенякът махна с ръка към края на уличката. След като размениха няколко думи, петимата продължиха, но сега вече тръгнаха в дясната част, придържайки се плътно към варосаните, облицовани с дъски стени на къщите, за да не може никой да ги вижда отгоре.

Фийби се запромъква подир тях от отсрещната страна на уличката, прибъгвайки от врата на врата. Неколцина души я изгледаха любопитно и тя пусна една усмивка, която се надяваше да я е представила като създание с доста скромни умствени възможности. Нямаше никаква представа какво ще прави, само знаеше, че трябва да направи нещо.

Брайън и съзаклятниците му спряха вдясно от къщата, в самия край на уличката. Постройката не се отличаваше с нищо, имаше тясна врата, прозорец на приземния етаж и още един на горния, точно под надвисналите червени керемиди на покрива.

Брайън и здравенякът започнаха да се съветват помежду си, обърнати с гръб към улицата, Фийби се стрелна във вратата на отсрещната къща. Погледна нагоре към прозореца и сърцето ѝ трепна. Катон стоеше там. Гледаше надолу, но не можеше да види Брайън и съзаклятниците му, които се бяха притиснали до стената от двете страни на вратата.

Ще я види ли, ако му направи знак? Не, как би могъл? Фийби прехапа устни, осъзнавайки безсилието си, но мускулите ѝ се напрегнаха, сякаш за да уловят всяка предоставила се възможност.

Вратата зад нея беше затворена. Една саксия с мушкато стоеше на перваза на прозореца точно до нея. Фийби посегна и грабна саксията. Беше красиво мушкато, на розови и бели ивици.

Тя хвана саксията с две ръце, пое си дълбоко дъх и я хвърли по отсрещната къща. Не улучи прозореца и саксията се разби с трясък в каменната стена, разпръсквайки наоколо глинени чирепи, пръст и клонки от растението.

За миг настана объркване. Брайън и хората му отскочиха

инстинктивно, сякаш се бяха озовали под обстрел. Катон изчезна от прозореца. Фийби се метна настрани и се скри под един храст, който растеше до къщата.

– Май става нещо лошо – отбеляза Уолтър Стрикланд с интонацията на човек, свикнал с подобни затруднения. Насочи се към камината. – Оттук можем да се измъкнем.

– Не – каза Катон и се запъти към вратата.

– Човече, не ставай глупав! Ами ако има засада на улицата?

– Може и да има – съгласи се мрачно Катон. – Но не е само това. – Той извади pistolетите от колана си. – С мене ли си?

Стрикланд го изгледа смаяно, после вдигна рамене.

– Разбира се. – Извади сабята си и се запъти към стълбите. – Свикнал съм на доста по-потайни операции – отбеляза той с весел тон, стъпвайки на първото стъпало. – Предполагам, няма да ми кажеш какво ни чака там долу?

– Освен съпругата ми, само моят приятел, както ми се струва. Но поне бяхме предупредени.

Стрикланд поклати глава, още по-смаян. Гранвил като че ли говореше със загадки. Последва го обаче с вдигната сабя. Кой знае все пак...

Излязоха навън в слънчевата утрин. Погледът на Катон се кръстоса с този на Брайън. Студен и твърд над прицеления pistolет. Катон прочете убийствените намерения в очите на доведения си син и разбра, че го е подценявал. В амбициите на Брайън присъстваше не само политиката. Той и само той беше мишената на Брайън на тази уличка в Ротердам. Изстрелът прозвуча в мига, когато Катон осъзна намеренията на доведения си син. Хвърли се рязко настрани с придобития от битките инстинкт и куршумът изсвистя над рамото му, забивайки се в мекото дърво на рамката на вратата.

Катон се поколеба дали да стреля. Пръстът му беше на спусъка, прицели се точно, вирайки се в дулото на pistolета на Брайън, но противно на всякакъв войнишки инстинкт някакво дълбоко чувство на морален дълг задържа ръката му. Брайън обаче бе стрелял с цел да убие. И сега Катон осъзнаваше само студената си решителност да победи врага. А враговете бяха петима. Фийби не се виждаше никъде и той отправи към небето гореща благодарствена молитва. Трябваше да се надява, че където и да е тя сега, ще прояви здрав разум да си остане на мястото.

Той се хвърли настрана и стреля с двата pistolета по двамата мъже, които се биеха със Стрикланд. Единият изкрещя от болка и падна, а Стрикланд се отърси от другия като куче, което се отърсва от вода, и

също отскочи, размахвайки сабята си.

Един отстранен. Четирима срещу двама. Катон съзнаваше положението, мъчейки се същевременно да забрави, че неговият доведен син и наследник имаше намерение да го убие. Хвърли вече безполезните пистолети и изтегли сабята си.

Фийби още стоеше свита под хроста. Късно бе разбрала, че това е глог, и сега гърбът я болеше от тръните, които се забиваха при всяко вдишване, дори най-плиткото. Звънът на оръжието я оглушаваше, но тя не можеше да види какво става. Все пак съзнаваше какво е някой да се изправи срещу Катон. Един ботуш, който веднага позна, че не е неговият, се появи близо до нея. Тя го сграбчи с две ръце и дръпна силно. Прирежателят му тупна на земята с изненадано оскърбен крясък.

Горда от себе си, Фийби се измъкна от бодливото си прикритие. Бе загубила шапката на камериера още когато се мушна под хроста и плитките ѝ се бяха разплели, но в този момент видът ѝ ни най-малко не я притесняваше. Тревожният ѝ поглед търсеше Катон.

Сега на улицата нямаше никой освен седмината мъже и Фийби. Обитателите на къщите се бяха изпокрили още при първия изстрел.

Мъжът, когото Фийби бе свалила на земята, се изправи и понечи да я сграбчи. Тя отскочи настрана. Сабята на Катон изсвистя, засягайки ръката на мъжа. Фийби видя очите на Катон – тъмни, блестящи, страшни, като че ли гледаше през нея. Тя се наведе и хукна към далечния край на улицката.

Една ръка се пресегна към нея, дръпна я болезнено, изви лакътя ѝ зад гърба и тя едва не извика от болка.

Всичко замря.

Катон свали сабята. Уолтър Стрикланд застина на място с насочена сабя.

Брайън Море държеше здраво Фийби пред себе си; болката в извитата ѝ ръка бе непоносима. Тя стисна устни и се загледа в земята, борейки се с напирещите сълзи.

– Я виж ти – измърмори Брайън, разплитайки със свободната си ръка спуснатите ѝ плитки.

Не би предпочел точно това, но човек се хваща за изникналите възможности. Имаше много други жени, също толкова привлекателни като тая невъзможна Фийби. Страшно много, готови и склонни да дадат живота си за новия маркиз Гранвил.

Той се изсмя късо.

– Ах, Фийби, човек не може да не съжали съпруга ти!

Вдигна очи и погледна с нескриван триумф към Катон.

– Свалете сабята, милорд – изрече с мек глас, докато изваждаше камата си, за да я опре в шията на Фийби. – И вие, господин Стрикланд. – Усмихна се на агента. – Сигурен съм, че маркиз Гранвил ще удовлетвори молбата ми.

Уолтър Стрикланд погледна към Катон. Лицето на лорд Гранвил бе като изрязано от лед. Стрикланд го погледна въпросително, но не получи отговор, затова остана с насочена сабя.

– Хайде, сър – и Брайън размърда камата, чието острие се опираше в гърлото на Фийби. – Оставете оръжията или тя ще умре... веднага.

Обърна леко камата, за да може тя да почувства остротата ѝ под нежната си брадичка.

Фийби вдигна очи и срещна студения поглед на Катон. Страх пропъзля по гърба ѝ и накара косата ѝ да настръхне. Острието притисна гърлото ѝ и тя разбра с вледеняваща сигурност, че ще умре... че Катон няма да я спаси. Беше се набъркала в мисията му, а той нямаше да позволи нищо и никой да застане между него и дълга му. Винаги го бе знаела.

Брайън повтори:

– Оставете оръжията, милорд.

Катон се взираше във Фийби с празен поглед. Сякаш гледаше през нея.

– Ти си по-глупав, отколкото мислех, Брайън – каза Катон с рязък тон. – Нямам време за чувства. С майка ти нямах. Защо трябва да имам с това незначително момиче?

Той се извърна и сабята му блесна на слънцето, разчупвайки замръзналата жива картина.

Движението беше толкова внезапно, чувството така изненадващо, че Брайън за миг отклони вниманието си. Тогава Фийби силно ритна назад и нагоре, забивайки в същия момент другия си лакът в корема на Брайън. И когато той се преви, задъхан от внезапната болка в корема и слабините, тя впи зъби в ръката, която се бе озовала свободна пред гърлото ѝ.

Той я отпусна и тя отскочи от него, като същевременно силно го ритна в бедрото.

Катон я хвана, отхвърли я настрана и се втурна към Брайън. Изпълваше го студена ярост, която имаше една-единствена мишена. В душата на Катон сега нямаше място нито за съчувствие, нито за угризения, нито за семейни връзки. Имаше само едно желание – да убие мъжа, който без

малко не бе убил Фийби.

Фийби се спъна и падна на колене. Изправи се и се огледа. Катон се биеше с Брайън. Приятелят на Катон бе притиснат от другите. В канавката лежеше един нож. Фийби го вдигна, затвори очи и се метна с него към един от нападателите на Уолтър Стрикланд. Ножът прониза рамото му.

Мъжът изпусна сабята, изруга диво и Фийби отскочи назад, без да издърпа ножа. Наведе се, взе изпуснатата сабя и стисна дръжката с две ръце. Нямаше представа дали да я използва, но се почувства по-полезна с нея. Чуваше зад гърба си звънтенето на оръжия; Катон неотстъпно притискаше Брайън към стената на отсрещната къща.

Катон беше по-добър фехтувач от Брайън и по-младият мъж нямаше никакъв шанс. Брайън го знаеше. Диво затърси с поглед нещо, което би му помогнало да надвие умението на втория си баща. Само съзакляниците му можеха да му го дадат, но виковете му за помощ попадаха в глухи уши. Погледна в очите на Катон. Черни като ахат. Безмилостни, каквито никога преди не бе ги виждал. Брайън разбра, че е загубен.

Когато сабята на Катон се плъзна под ръката му и потъна като нож в масло, Брайън въздъхна почти облекчено, че всичко е свършило. Падна на едно коляно, после бавно се отпусна и се сви на земята.

Двамата мъже, които още се държаха на крака, го погледнаха и после, с почти комичен примирителен жест, отстъпиха назад и изчезнаха в един пасаж, оставяйки ранените си другари сами да се погрижат за себе си. Невидими очи наблюдаваха битката от всеки прозорец, гледащ към улицата.

Катон стоеше и наблюдаваше Брайън с непроницаем поглед.

– Мъртъв ли е? – запита Фийби задъхана, все още държейки тежката сабя с две ръце.

– Не съвсем.

Катон прибра окървавената си сабя. Метна ѝ бърз, но внимателен поглед. Повдигна брадичката ѝ и огледа мястото, където Брайън бе притиснал камата си, после кимна, като че ли удовлетворен.

– Дай ми това. – Взе сабята от ръцете ѝ и се приближи към другия ранен. Погледна го, без да каже нищо, после се обърна към Стрикланд, който прибираше сабята си. – Всичко наред ли е?

– Да – отвърна той. – Но трябва да кажа, не се надявах на такова съотношение на шансовете. – Погледна любопитно към Фийби, която още стоеше до Брайън, без да знае какво да каже или да направи. Лека усмивка раздвижи твърдите устни на Стрикланд. – Макар че явно се

поизравниха.

Катон не отговори.

– Хайде да се махаме оттук – каза той. – Скоро ще тръгнат по петите ни. – И повика Фийби с пръст. – Ела тук.

Фийби се приближи бавно.

– Ще оставиш ли Брайън?

– Ако вече не съм го убил, няма да го убивам – отговори Катон. – Сега тръгвай.

Строгийт тон вдъхваше страх, но Фийби не можеше да си представи, че отсега нататък няма вечно да се страхува от Катон. Погледна още веднъж към ранените мъже. Уличката беше пуста. Не виждаше никого, но чувстваше, че мнозина ги гледат.

Катон положи ръка на кръста ѝ и я побутна напред; Фийби, смутена и потисната, се подчини, защото не виждаше какво друго да направи.

– И така, коя е тя? – полюбопитства Уолтър Стрикланд, изтривайки камата в панталона си.

Изглежда Фийби с доста голяма доза изумление.

– Ще повярваш ли? Съпругата ми – отговори Катон, изваждайки един трън, който стърчеше от жакета на Фийби.

– Не – каза искрено Стрикланд.

Огледа я и Фийби почувства как се изчервява.

– Тогава повярвай, приятелю. – Катон защита една гънка на жакета с палец и показалец. – Това е най-съвършената маскировка. Откъде го взе?

– Трябва да го върна – каза жаловито Фийби. – Дадох му един софрен за него. И май съм изгубила шапката.

– Не отговаряш на въпроса ми – бе язвителният коментар на Катон. – Но да предположим, все някак ще разбере всичко. – Поклати глава с израз на подигравателно недоумение. – Да не би да виждам една от моите ризи облечена под този отвратителен жакет?

Фийби беше така смутена от внезапната промяна на тона, че не можа да отговори. Катон изглеждаше развеселен, рязкостта в гласа му бе изчезнала. На лицето му нямаше гняв, но тя не видя и благодарност, задето се е намесила. От цялата ситуация ѝ беше ясно само едно – че Катон е жив и здрав; нищо друго нямаше значение.

Но след този изблик на интензивна физическа и душевна активност последва бездната на депресията. Тя не можеше да забрави очите му – студени, празни, отхвърлящи. Той се бе отвърнал от нея. Бе казал на Брайън, че само дългът му има значение. Тя сама се бе спасила. Катон

не бе направил нищо за нея. *Той се бе отвърнал от нея!*

– *Съпругата ти* ли, Гранвил? – Уолтър Стрикланд бе окончателно изваден от обичайното си равновесие.

– Лейди Гранвил... Уолтър Стрикланд – каза Катон с церемониален жест.

– Много се радвам да се запознаем, сър – изрече вяло Фийби. После на помощ ѝ дойде внезапен проблясък на духовитост. – Но не трябва да съдите по външността.

– О, повярвай ми, Стрикланд, точно в този случай трябва – заяви Катон.

– Очарован съм да се запозная с вас, лейди Гранвил. – Уолтър Стрикланд се поклонил с весел блясък в очите, отговаряйки на неуместната в тези обстоятелства протоколност на представянето. – Добра услуга ни оказахте тази сутрин.

Фийби зачака и Катон да ѝ изкаже известна благодарност, но той каза с глас, сух като есенни листа:

– Съпругата ми е многостранна жена. И всички нейни страни са ексцентрични като сегашния ѝ непредставителен костюм.

Бяха стигнали до пристанището; на борда на „Бялата дама“ цареше спокойствие, разговарването бе свършило, екипажът се бе разпръснал из града, да си почине малко под топлите лъчи на обедното слънце, Фийби усети сълзи да бодат под клепачите ѝ. Катон я правеше за смях. Най-напред я изоставя, после ѝ се подиграва. Може би я наказваше по този начин; може би мислеше, че го заслужава; но това беше несправедливо и грубо.

Тя се дръпна малко от него и се насочи към подвижното мостче, копнеейки за усамотението на малката каюта.

– Сигурно ще искаш да се уговориш с капитан Алън да те превози, Стрикланд – каза Катон, полагайки твърдо ръка на рамото на Фийби, за да я обърне без думи към себе си. – Мисля, че ще го намериш в „Чайката“. Тази сутрин ми каза, че ще прекара там по-голямата част от деня.

Стрикланд погледна към въпросната кръчма, после стрелна косо Фийби, застанала сковано под ръката на Катон.

– Добре, ще го намеря. Сега вече сигурно мога да се показвам открито из града. Освен ако няма още някоя банда негодници, които да ме преследват.

Засмя се, сякаш мисълта му се стори нелепа, и тръгна към „Чайката“.

– Искам да ида в каютата – каза Фийби и пак се опита да се

освободи от задържащата я ръка на Катон.

– Точно там отиваме – отвърна той невъзмутимо. – Имаме много да си говорим.

Ръката му се плъзна надолу към лакътя ѝ и тя волно-неволю тръгна към „Бялата дама“.

– Искам сама да отида в каютата – протестира Фийби. – Не се чувствам много добре.

– Това едва ли е изненадващо, след такова приключение – отвърна той, кимвайки спокойно, без да отпуска хватката. – Да видим какво може да се направи, за да подобрим положението.

Фийби като че ли нямаше избор. Той щеше да дойде с нея независимо от желанието ѝ.

– И на кого точно принадлежи този ужасен жакет? – запита той, когато двамата останаха сами в каютата.

Затвори вратата и се облегна на нея, с ръце на кръста и несъмнено весело пламъче в очите.

– На камериера – каза Фийби, докато сръчно се измъкваше от дрехата. Започваше да усеща гняв. Подигравките му бяха последната капка в чашата на търпението ѝ. – Дадох му един соверен, но загубих шапката, така че ще трябва да му я платя.

– Това момче ли ти помогна да се качиш на кораба?

Фийби му метна яростен поглед.

– Той ме пусна на борда в Харуич.

Катон подсвирна тихо.

– Аз така и не попитах как си се озовала на кораба. Какъв глупав пропуск от моя страна. Само да знаех, смея да кажа, че бих предотвратил тазсутрешната ти авантюра. С какво успя да убедиш това момче?

– С гвинеи – изсъска Фийби. – Общо четири. Катон бе смяял.

– И откъде, по дяволите, имаш толкова пари, Фийби?

Тя се обърна с гръб към него, разкопчавайки ризата му.

– От заложната къща в Уитни.

Настъпи мълчание. После Катон каза със съвсем обикновен глас:

– Извини ме, но ти бях забранил да посещаваш заложната къща. За жалост, паметта ми изневери.

Фийби стисна устни и хвърли настрана ризата му. Взе своята, която още лежеше на табуретката.

– Разбира се – продължи Катон със същия равен тон, – това беше по времето, когато все още живеех със заблудата, че имам някакъв съпружески авторитет относно действията ти. Не мога да си представя как

съм могъл така глупаво да се заблудя.

Гневът прогони и последните остатъци от самосъжалението.

Фийби се обърна към него, стиснала ризата си в ръце, а очите ѝ голяха напред побледнялото ѝ лице.

– Необходимо ли е и да ми се подиграваш? Какво значение има какво правя аз, щом не ти се пречкам? – извика тя. – Много добре знам къде ми е мястото покрай тебе, милорд.

Катон се стъписа. Веселото пламъче в очите му угасна.

– За какво говориш, Фийби? – запита той с внезапно притихнал глас.

– Няма нужда да се тревожиш – каза тя с предишния си огорчен тон. – Вече няма да заставам между тебе и работата ти. Знам си мястото, сър. Признавам, много време ми трябваше, но обикновено бавно научавам нещата. Трябва някой с чук да ми ги набие в дебелата глава, но поярвай ми, накрая схванах смисъла.

Тя вдигна ръка, сякаш за да го възпре, докато се мъчеше да облече собствената си риза, чиито ръкави като че ли сами се бяха обърнали навътре.

Катон грабна дрехата от ръцете ѝ и я хвърли на койката. Хвана я за раменете и пръстите му се плзнаха под тънките презрамки на долната ѝ риза, обгръщайки плътто голата кожа под тях.

– Не съм сигурен за какво говориш, Фийби, но мисля, че трябва да ми го обясниш пределно ясно, и то без никакво отлагане.

Фийби вдигна към него дълбоките си сини очи, в които напиреха сълзи на гняв, разочарование и бездънно огорчение.

– Не е ли очевидно? – запита тя с надебелял, но сигурен глас. – Знам, че никога не съм била за тебе нещо повече от удобство... или през повечето време *неудобство* – прибави саркастично. – Опитвах се да ти покажа, че мога да бъда за тебе нещо повече от това, че съм достойна за твоето доверие, че мога да вземам участие в твоята работа, във всичко, което те засяга, но ти не искаш да видиш, не искаш да чуеш... просто не искаш да отвориш ума си!

Фийби прокара ръка по клепачите си, но потокът от гневни думи не спря.

– И сега наистина знам какво струвам! *Нищо!* Не е ли така?

– Ей... ей! – Катон я разтърси, опитвайки се да спре яростната ѝ тирада. – За какво говориш, по дяволите, жено? Разбирам, че преживя нещо ужасно, но не можеш да ме държиш отговорен за това! Безброй пъти си заявявала съвсем ясно, че ще правиш каквото си искаш, Фийби, и че

сама ще си носиш последствията.

– Да – каза Фийби с отпаднал глас. – Истина е. Но не мислех, че означавам толкова малко за тебе, че да... да...

Гласът ѝ трепна. Не можеше да го изрече.

– Какво? – запита Катон и гласът му изведнъж стана мек като коприна.

– Да ме пожертваш – каза Фийби. – Ако не бях се спасила сама, щеше да ме оставиш на ножа на Брайън.

Катон я зяпна, не можейки да повярва на чутото.

– Мислиш, че съм щял да направя *какво*?

Фийби се опита да се измъкне от хватката му.

– Няма значение – каза тя. – Трябваше да си го знам. Винаги си показвал съвсем ясно, че на първо място е дългът ти. Аз ти попречих. Разбира се, ти не би пожертвал мисията си заради моята глупава грешка.

Катон постепенно започна да разбира за какво говори тя. Но това беше непонятно. Не беше възможно тя да си представя, че той е способен на подобно варварство.

– Нека се опитам да разбера. Защото наистина искам да съм сигурен, че съм схванал правилно.

Пръстите му се свиха около раменете ѝ и болезнено ги притиснаха.

– Обвиняваш ме, че съм бил готов да те предам на Брайън? Това ли наистина искаше да кажеш, Фийби?

Фийби почувства как обоснованото ѝ убеждение започва да се разклаща.

– Но ти го направи – каза тя. – Каза му, че не е грижа за мене. Отвърна се от мене. Не знам как можа да го направиш, но го направи.

– Боже господи! Как си могла дори да си *представиш* подобно нещо? Какво, по дяволите, съм направил, че да повярваш, че съм способен на подобна постъпка? – запита Катон.

– Ти го каза.

– И какво се случи, когато го казах? – настоя той и един мускул заигра в ъгъла на устата му.

В този мускул имаше нещо опасно, Фийби започна да мисли, търсейки правилния отговор. Още чувстваше острието на ножа под брадичката си. Още виждаше очите на Катон, толкова черни, толкова безчувствени, гледащи право през нея. Не отговори, но несъзнателно вдигна ръка към гърлото си.

– Неочакваното извади Брайън от равновесие – отговори Катон на въпроса, който сам беше задал. – Ако не беше действала достатъчно

бързо, за да се възползваш от моментното му смайване, аз щях да го направя.

Да не би да беше сгрешила? Дали под влияние на болката и несигурността не си бе извадила погрешно заключение?

– Ела! – заповяда той и властно щракна с палец и показалец. Фийби видя решително стиснатите му устни, тъмния блясък в очите му, забеляза, че едва сдържа гнева си. – Дължиш ми обяснение за това нелепо обвинение. И искам да го чуя *незабавно*.

Защо изведнъж сега я изкарва виновна? Това беше толкова нечестно. Всичките месеци осуетени надежди изведнъж нахлуха в главата ѝ и тя се изправи срещу него, отприщвайки най-дълбоките си чувства в непрекъснат поток от думи, които рукохна като водопад от устата ѝ:

– Ти не ме обичаш. Аз те обичам толкова много, а ти не изпитваш нищо към мене. О, понякога ме смяташ за забавна играчка. Добра за в леглото. Веднъж каза, че ме харесваш, и смея да твърдя, през повечето време е така, освен когато не застана на пътя ти. Знам, че не съм важна за тебе, не съм наистина важна. Много пъти си го показвал съвсем ясно. Единственото, което има значение за тебе, е твоят собствен свят, така че защо да правиш подобна жертва за мене?

Тя отвърна очи от него, не можеше да го погледне, докато изливаше сърцето си.

– Не разбираш ли? Имам *нужда* ти да ме обичаш. Толкова отдавна те обичам; ти си моят живот. Имам нужда аз да бъда *твоят* живот. Но знам, че не можеш да ме обичаш, и тъй като не представлявам за тебе нещо наистина важно, едва ли е учудващо, че приемам сериозно думите ти.

– Боже господи, Фийби! – Катон обхвана лицето ѝ е две ръце и я накара да го погледне. – Как можеш да кажеш подобно нещо! О, признавам, че понякога си ме докарвала почти до лудост. Толкова, че на моменти почти губех самообладание. Не знам какво да правя с тебе. Не мога да се справям с тебе. Но, господи, момиче!

Той млъкна, вглеждайки се в напрегнатото ѝ лице, в широката, щедра уста, в заоблената брадичка и чипото носле. Взря се в изпълнените ѝ със страст очи. Сякаш я виждаше за пръв път. Видя нейната несигурност, нейната уязвимост, вратата, с която му бе отдала сърцето си. Видя и бездната от любов и страст, надникна в самите дълбини на душата ѝ... и най-накрая Катон разбра собствената си душа. Чувството беше замайващо и смуцаващо, но беше истина – любовта го държеше в плен. Бе отричал това, защото се боеше. Най-големият му страх беше да

не загуби контрол над себе си. Не бе приемал гнева, не приемаше и любовта. Но Фийби го бе заразила с яростта си точно така, както го бе обляла с любовта си.

Прокара пръсти през косата си в жест на примирение.

– Не мога да си представя как бих дишал, ако ти не си до мене – каза той, без да се опитва да скрива удивлението си от това откритие. – Много време ми трябваше, за да те разбера, но господ да ми е на помощ, това е част от твоето очарование. Ти си ме омагьосала. Не мога без тебе.

Фийби го гледаше замаяна. Дори в най-развихрените си сънища не бе допускала, че един ден ще чуе подобно обяснение в любов. То не беше нежно, не беше сладко, не беше любящо. Бе направо възмутена. Но звучеше в ушите ѝ като истинска музика.

– Не знаех – успя тя да промълви накрая. – Но откъде можех да знам?

– Можеше да използваш разума, който господ ти е дал – каза Катон. – В този момент не знам какво по-напред да направя, дали да се любя с тебе, или да ти извия вратлето. И двете възможности ми изглеждат еднакво привлекателни.

– Мога ли да избирам?

Фийби метна ръце около шията му. Усмихна му се с треперещи устни, но в тази усмивка прозираше внезапно придобитата власт на жената, която най-накрая бе опознала сама себе си. И знаеше, че е обичана.

Катон прочете това в присвитите, съблязняващи очи така ясно, сякаш бе написано на пергамент.

– Божичко! – простена той. – Какво ли съм отприщил?

– Каквото поискате, сър – отвърна Фийби. – Мога да бъда каквото и да е... и всичко... което поискаш.

Той вплете ръце в косите ѝ и ги приглади назад, за да открие лицето ѝ.

– Повярвай ми, стърчиопашчице моя, ти си точно това.

Фийби не се заблуди от примирението в гласа му. Как би могла, когато очите му грееха в такава великолепна смесица от любов и страст?

Когато най-накрая всичко в света беше както трябва.

– Обичам те – прошепна тя и усети как любовта му нахлува в нея с нежния му дъх, когато той долепи устни до нейните.

ЕПИЛОГ

Уудсток, Оксфорд, ноември 1646

– Виж колко съм дебела, Оливия!

В гласа на Фийби, застанала пред огледалото и обхванала закръгления си корем с две ръце, нямаше негодувание, а по-скоро нотка на скрито задоволство.

Оливия вдигна глава от писмото, което четеше.

– Не си дебела, А лицето ти е по-отслабнало от преди.

– Така ли смяташ? – Фийби зашипа с два пръста кожата под брадичката, вглеждайки се в отражението си. – Да, мисля, че си права. Виждам си скулите. Изглеждам доста елегантна, нали?

Тя се засмя на нелепото твърдение и тръгна към прозореца.

– Порция каза, че може би ще успеят д-да дойдат за Коледа... поне тя и децата. Руфъс трябвало пак да иде в Лондон. – И Оливия сгъна писмото.

– О, колко хубаво – възхити се Фийби. – Значи ще могат да участват в моите живи картини за нощта срещу Богоявление. – Тя се загледа в прозореца и в оголеното клонче, което чукаше по стъклото, шибано от резкия ноемврийски вятър. – Всъщност се радвам, че не можахме да ги представим на Еньовден. Толкова много вълнения имаше тогава, шотландците предадоха краля на Парламента, а и Катон нямаше да може да присъства. Хората нямаше да внимават в представлението. Но ще бъде много подходящо като част от коледните тържества, нали?

– Да, наистина – съгласи се Оливия. – Всички ще бъдат много понастроени за мечти. Кога ще започнем репетициите? И трябва да помислим за...

– О, ето го Катон! – прекъсна я безцеремонно Фийби. Група ездачи тъкмо влизаха в двора, с лорд Гранвил начело. Фийби подбра полите си и побърза към вратата с възторжен вик. – Мислех, че ще се върне поне след няколко дни.

Излезе с бързи стъпки от приемната и се затича по стълбите към вратата, която Бисет вече бе отворил. Профуча покрай иконома и хукна по ниските стъпала към посипания с чакъл двор, където Катон тъкмо слизаше от коня.

– Връщаш се близо седмица по-рано! – притича към него Фийби с

блеснали очи.

– Да, работата ми свърши по-рано, отколкото очаквах – каза той. Хвана я за ръка и я привлече към себе си, без да обръща внимание на останалите. – И наистина, скъпа, нямах търпение да се върна при тебе. Добре ли си?

Той обхвана тила ѝ, заравяйки пръсти в рехаво сплетените ѝ плетки.

– О, чудесно се чувствам – увери го Фийби, като се повдигна на пръсти, за да целуне ъгълчето на устата му. – Не мисля, че някога сме се чувствали по-добре.

Катон се засмя меко. Ако бременността стоеше добре на някоя жена, това със сигурност беше Фийби. Всичко в нея излъчваше пищна, богата чувственост, подчертана от собственото ѝ задоволство от състоянието ѝ. Носеше се гордо, излъчваше вътрешна духовна красота, която караше околните да не забелязват небрежно закопчаните дрехи с неравно висящи подгъви. Бе лъчезарна, сияеше дори когато ръцете ѝ бяха изцапани и по лицето ѝ имаше петна.

– Дълго ли няма да те има този път?

Тя пхна ръка в неговата и двамата се запътиха към вътрешността на къщата.

– Не... но когато замина, заминаваме всички.

– О! – и Фийби сви вежди. – Далече ли ще ходим?

– В Хемптън Корт; кралят е настанен там, докато траят преговорите му с Парламента. Аз ще преговарям с неговите съветници през целите коледни празници, така че можем да ги изкараме там всички, цялото семейство.

– О, тогава трябва да поставя моите живи картини в двореца. – Фийби сви вежди, спирайки на прага на кабинета му. – Ще ги пригода за нощта срещу Богоявление. Мислиш ли, че е добра идея?

Катон се усмихна почти конспиративно.

– Превъзходна идея, но едва ли ще можеш да играеш Глориана с тоя надут корем.

– Не, но Порция ще дойде и може да я играе. Сигурна съм, че те ще бъдат добре дошли в Хемптън Корт.

– Парламентът вече помоли Декатур да посредничи. И той ще бъде в Хемптън Корт – осведоми я Катон. – Но тогава кой ще играе Дъдли, щом Порция ще бъде кралицата? – Той вдигна изпитателно вежда. – Не аз, предполагам.

– Не, разбира се, че не – възрази оживено Фийби. – Написах ролята

за тебе, но само ако я играеш заедно с мене. Може би Руфъс ще я поеме... но той е... толкова обикновен... изобщо не прилича на Робърт Дъдли.

Тайнствената усмивка на Катон стана още по-многозначителна.

– Имам един подарък за тебе. И в дадените обстоятелства ми изглежда забележително подходящ.

– О! – Очите на Фийби се разшириха очаквателно. – Какво ли може да бъде?

– Ами ако влезеш вътре, вместо да заприщваш вратата, може би ще успее да ти го покажа.

И той я побутна да влезе в кабинета му.

Фийби го загледа в ръцете, докато той вадеше от вътрешния джоб на черния си кадифен жакет някакъв тънък пакет, обвит в пергамент.

Подаде ѝ го с усмивка.

– Какво е това? – възкликна Фийби и го заобръща в ръцете си.

– Има един много лесен начин да разбереш.

Фийби разкъса обвивката и зяпна с отворена уста. В ръцете си държеше подвързана с кожа книга със златни букви на предната корица и на гърба. Прочете собственото си име. Отвори книгата и с благоговение разаргряща дебелите веленови листове.

– Това са моите живи картини – каза тя изумена, вдигайки бавно очи към лицето на Катон. – Напечатани. Как така са станали на книга?

– В една печатница в Лондон – отвърна той.

– Но... но как е стигнал печатарят до тях? Откъде ги е получил?

– Аз му ги дадох, съкровище – обясни търпеливо Катон, развеселен и възхитен от реакцията ѝ.

– Но откъде си ги взел? Стояха в приемната горе.

Тя го погледна озадачено.

– Признавам, трябваше ми и малко помощ – каза той. – Оливия тайно ги преписа. За щастие тя разчита почерка ти... съмнявам се, че печатарят би могъл – добави той със смях.

– И през цялото това време си го планирал и не си ми казал нито дума! – извика Фийби. – Никога нищо не си казвал за работата ми. Предполагах, че не се интересуваш.

– Едно време това може би щеше да бъде вярно. – Той отмахна един изскочил кичур коса от челото ѝ. – Но оттогава минаха много месеци. А ти си една напълно завършена поетеса. Позволих си волността да покажа това и някои други твои стихове на няколко души, които с нетърпение очакват да се запознаят с тебе, когато отидем в Лондон.

– Поети?

– Някои – да. По-специално Джон Съклинг и Милтън.

– Те са *харесали* работата ми? – Фийби го зяпна невярващо.

– С резерви, особено господин Милтън. Според него не е възможно една обикновена жена да се изявява в неговата област, но са го чули да си мърмори, че там имало много интересни станси... и някои лирични излияния дори – усмихна се Катон.

– Кога ще можем да отидем? – запита Фийби, обръщайки книгата в ръцете си с изражение на неверие и почуда.

– Скоро, защото трябва да се настаним подобаващо, преди да е дошло бебето.

– Трябва Мег да ми акушира – каза Фийби, откъсвайки се най-накрая от прекрасното нещо, което държеше в ръцете си. Сложи нерешително книгата на масата. – Не искам никоя друга.

– Значи, ако Мег е склонна, трябва да дойде с нас.

– И котаракът – заяви Фийби.

– Да, разбира се. И всеки, с когото ще ти е добре – отговори той убедително.

– Не мислиш ли, че съм чудесно закръглена? – каза Фийби, обръщайки се с профил към него. – Виж колко съм се издула. Чудя се дали няма да са две момчета. Какво мислиш?

И тя вдигна очи към лицето му, усещайки, че връзката помежду им е силна като магнит.

– Бих казал, че е едно – отвърна Катон, отмахвайки още един кичур разбъркана коса от челото ѝ. – Но ако трябва да си говорим истината, скъпа, ти си всичко за мене и не бих искал да те загубя дори заради цяло племе синове.

Фийби се мушна в прегръдките му.

– Няма – обеща тя. – Родена съм, за да ти давам синове, милорд. – Облегна се на ръката му, с която я бе обгърнал, и му се усмихна дяволично. – А ти си роден да ми ги даваш – прошепна, докосвайки устните му с пръст. – Човек не може да има синове без любов... или без любене.

– Тогава предвиждам голяма и пълна детска стая – отвърна Катон, но страстният пламък в очите му опровергаваше лекотата на изречените думи. Облегна се на масата, обхвана талията ѝ с две ръце и повтори нежно: – Ти си всичко за мене, моя любов.

Фийби се облегна на него с огромния си корем. Детето в нея ритна и тя видя, че Катон усети движението му. Блесналият ѝ поглед улови неговия и прочете в напрегнатите му тъмни очи онова, което тъй дълго бе

търсила.

Неговият живот, неговото сърце принадлежаха на нея, както нейните – на него.

КРАЙ

© 1991 Джейн Фийдър
© Красимира Матева, превод от английски

Jane Feather
The Accidental Bride, 1991

Сканиране и разпознаване: ?
Начална редакция: Xesiona, 2008
Редакция: maskara, 2008

Издание:
ИК „Бард“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9544>]